

J. Hätterschwiller S. J. - Szabó V.

IMAMEGHALLGATÁSOK

*Jézus Szent Szívének
Jótéteményei*

IME A SZIV, MELY AZ EMBEREKET ANNYIRA SZERETTE!

J. HÄTTENSCHWILLER S. J. — SZABÓ V.:

IMAMEGHALLGATÁSOK
VAGY
JÉZUS SZENT SZIVÉNEK JÓTÉTEMÉNYEI

BUDAPEST, 1941
SZERZŐ KIADÁSA

Nihil obstat. P. Joannes Hemm S. J. censor dioecesanus. Nr. 2697/1941.
Imprimatur. Strigonii, die 15. Maii 1941. Dr. Joannes Drahos vic. gen.

Korda R. T. könyvnyomdája, Budapest, VIII., Csepregy-u. 2.

ELŐSZÓ.

A történetek nagyjából a „Sendbote des göttl. Herzens Jesu” számaiban jelentek meg. Könyvalakban P. Hättenschwiller S. J.: „Wie gut der Heiland ist” címmel adta ki. A történetekben szereplő személyek valóban éltek, az események megtörténtek. Megláthatjuk bennük az Úr Jézus szentséges Szívének végtelen hatalmát, irgalmát, szeretetét.*

Adja a jó Isten, hogy a könyv célját elérje: a kétségbeesetteket bizalomra gyujtsa, a szomorúakat megvigasztalja, a kételkedőknek hitet adjon, a lanyha lelkeket buzgókká tegye, a buzgó lelkek még nagyobb tökéletességre törekedjenek.

Jézus szentséges Szíve, jöjjön el a Te országod!

A FORDÍTÓ

* VIII. Orbán pápa Coelestis Hierusalem kezdetű konstitúciója és az Egyh. Törvénykönyv 1399. canonja értelmében az e könyvben foglalt csodás eseményeket mindenben az Anyaszentegyház ítéletének vetem alá.

I.

A SZIV VARÁZSA.

1. AZ ÉGNEK TETSZŐ AJTATOSSÁG.

A következő történetet egy könyvben találtam. Az eset szemtanúja P. Termanini S. J. volt.

Celesztini Miklós, római jogtudós fia igen gondos nevelésben részesült. Lelki tisztaságáért és ártatlanságáért, a Szent Szűz és Szent Alajos iránti buzgó szeretetéért mindenki becsülte. A római kollégiumban alapított Mária-kongregáció egyik legbuzgóbb tagja volt. 17 éves korában a Jézustársaságba lépett. Néhány hónapi noviciátus után — mely idő alatt hivatása erényeit elsajátította — súlyos beteg lett. A betegség csakhamar a sír szélére vitte. Igen fájdalmas, felismerhetetlen betegségét a leghíresebb orvosok is tanácstalanul nézték. Görcsös fájdalmak szorították torkát, egyetlen csepp vizet sem tudott lenyelni. Az orvosok minden kísérlete hiába volt és közeli halált jósoltak.

Miklós csodálatos türelemmel és Isten akaratában megnyugodva feküdt ágyán, készen az életre vagy a halálra. Égő vágygal kívánta erősítőül és útravalóul az angyalok Kenyerét. De mikor semmit sem tud lenyelni. Vágya egyre erősebb lett. Az egyik novicius testvére unszolására mégis sikerült kevés folyadékot lenyelnie. Ez a novicius beszélt neki Jézus szentséges Szívéről. Elmondotta, hogy XIII. Kelemen pápa 1765 február 7-én kiadott brévéjével jóváhagyta Jézus Szíve ünnepét. Ennek Miklós igen örült és boldogan szemlélte a neki hozott isteni Szív-képet.

Csodával határos, ami a kép előtt történt. A beteg tekintete a görcsöktől eltorzult, a tárgyakat sem tudta egymástól megkülönböztetni, egyedül Jézus Szíve képét ismerte meg. Ez erősítette bizalmát, hogy vágya teljesül és mégis részesül a szentségekben. Mivel emberi segítsé-

get nem várhatott, az éghez fordult. Kérte novicius társait, imádkozzanak érte abban a szobában, melyben Szent Szaniszló meghalt. Azt is kérte, hozzanak neki vizet és keverjenek bele kevés lisztet abból, amely Szent Alajos közbenjárására megszorodott. Kívánságát teljesítették. Az első kísérlet nem sikerült, egyetlen csepp vizet sem tudott lenyelni, de kedvét nem veszítette el. Imát kért és bizott rendületlenül. Megkísérelte újból a nyelést és most sikerült. Kimondhatatlan örömmel ivott, még a megáldott liszttel kevert vizet is lenyelte, utána kevés levest fogyasztott, majd egy nem konszekrált ostyát is le tudott nyelni. Most már világosan látta, hogy imája meghallgatást nyert és még buzgóbban könyörgött isteni Megváltójához. Forró vágya teljesült, magához vehette a legméltóságosabb Oltáriszentséget. Szívébe fogadta isteni Mesterét, akit a mennyországban majd fátyol nélkül szemlélhet. Szentáldozás után állapota annyira rosszabbodott, hogy az orvos kijelentette: Miklósnak csak néhány órája van még.

Egy páter és két laikus testvér virrasztott mellette. Mozdulatlanul feküdt ágyán. Úgy látszott, hogy a sok szenvedéstől legyengült, a hangjától és érzékeitől megfosztott beteg utolsó perceit éli. Ekkor hirtelen felült, mintha a szemben függő Gonzága Szent Alajos képéhez akarna rohanni. Mereven, mintegy elbűvölten nézte. Azután visszaesett az ágyba és boldog örömmel, átszellemülten mondta:

„Ó, mily szép vagy, Szent Alajos! Mily szép vagy!” Rövid idő múlva ismét felemelkedett, a kép felé fordult, mozdulatlanul nézte és határozott hangon mondotta: „Fiat voluntas Dei!” (Legyen meg az Isten akarata!) Néhány pillanat után ismét visszafeküdt. A jelenlevők hangtalanul, csodálkozva gondolták, hogy itt valami csoda történt. Valóban. A beteg felült és örömmel kiáltotta: „Meggyógyultam Szent Alajos közbenjárására. Láttam őt, beszélt velem. Adjátok ide ruháimat, adjátok enni, egészen meggyógyultam, semmi bajom nincs.” Azonnal elmentek a noviciátus rektoráért, aki Celesztini szobájába jött és

mielőtt felkelésre engedélyt adott, elmondatta a csodálatos eseményt.

— Nagy fájdalomaimban — mondotta Miklós — nem igen figyeltem Szent Alajos képére, de ma egy pillanatra sem veszítettem szemeim elől. Egyszer csak láttam, hogy a képet fényesség veszi körül, közepében Szent Alajos állott, arccal felém fordulva teljes nagyságban. A Jézustársaság skolasztikusainak ruhájában volt, amint a római oltárképen ábrázolják. Baljában feszületet tartott, jobbja szabad volt. Arca örömtől sugárzott. Jobbjával intett, azért felemelkedtem, hogy szavát halljam. Az ágyra visszaesve tovább láttam és nem tudtam visszatartani, hogy fel ne kiáltssak: Mily szép vagy, Szent Alajos! A Szent újabb intésére ismét felemelkedtem és ajkairól e szavakat hallottam: „Mit kívánsz, az egészséget vagy a halált?” Akkor feleltem: „Fiat voluntas Dei!” Mire a Szent így szólt: „Mivel betegségemben nem volt más kívánságod, mint a szent Útravaló és minden másban Isten akarátára hagyatkoztál, közbenjárásomra Isten megadja az életet, hogy a tökéletességre törekedjél és egész életedben igyekezzél *Jézus szentséges Szíve tiszteletét előmozdítani*, mert ez az ájtatosság az Égnek nagyon tetszik.” A Szent még buzdított és vigasztalt és biztosított, hogy az eddigi szenvedések nem ismétlődnek meg. Ajánlotta a hat vasárnapi ájtatosságot a Jézustársaságban eltöltött hat év emlékére. Felbátorítva kedvességétől arra kértem, szabadítson meg az évek óta kínzó erős fejfájástól. Erre így válaszolt: „Nem az Isten akarata, hogy teljesen megszabadulj a szenvedésektől. Rövid időre megszabadulsz tőle, de azután visszakapod, hogy gyakran gondolj az Úr Jézus szenvedésére és utánzásomra, mivel egész életemben azt kívántam, hogy ugyanúgy szenvedhessek, mint az édes Udvözítő.” E szavak után jobbjaival megáldott, eltűnt, és én meggyógyultam.

Mivel a P. Rektor teljesen meggyőződött a beteg gyógyulásáról, megengedte, hogy felkeljen. Miklós hálával borult le a Szent képe előtt. Később táplálékot vett

magához. Ezalatt a háziak körülvették, saját szájából akarták hallani a csodálatos eseményt. Örömük leírhatatlan volt, egymásután ölelték meg a gyógyultat. Azután a templomba mentek és hálát adtak Jézus szentséges Szívének a Szent Alajos közbenjárására nyert kegyelemért.

Miklós másnap korán reggel gyalog ment a római kollégiumba. Szent Alajos oltáránál, amely alatt a Szent teste nyugszik, P. Rektor szentmiséjén ministrált és szentáldozáshoz járult. Innen a fogadalmasok házába ment, ahol ismételten elbeszélte a csodát.

Az atyák és a nagyszámú tanulószereg a kollégium nagytermében összegyűltek, Te Deum-ot mondtak és Miklós megegyeszer elmondotta gyógyulását. Mindnyájuk szívében még jobban fellángolt az Úr Jézus Szíve iránti szeretet és a tisztelet az ifjúság védőszentje, Gonzága Szent Alajos iránt. Több mint hatórás ide-odajárkálás és beszéd után — ami eléggé kifárasztotta — visszatért a noviciusházba, mindenben teljesítette kötelességeit, pontosan megtartotta a szigorú szabályokat.

Celesztini még három évig élt. Szent pártfogója parancsára égő buzgalommal törekedett a tökéletességre. Minden alkalmat megragadott, hogy az isteni Szív tiszteletét terjessze és előmozdítsa. Szent Alajosról érmekeket készíttetett — amint neki megjelent — a következő felírással: „Igy jelent meg a Jézustársaság tagja, Gonzága Szent Alajos 1765 február 10-én Celesztini Miklós noviciusnak a Társaság római házában, akit a halálküzdelem pillanatában áldásával meggyógyított és akinek megparancsolta a Jézus Szíve-ájtatosság terjesztését.”

A csoda híre mindenfelé elterjedt, éppúgy az ezerszámra terjesztett Jézus Szíve-kép, mely a szentséges Szív iránti ájtatosság fontosságát bizonyította és a híveket szeretetre és tiszteletre gyujtotta. Még ugyanebben az évben sokfelől kértek arra engedélyt, — amelyet eddig csak Lengyelország kapott meg — hogy az isteni Szív miséjét és zsolozsmáját mondhassák. Az első kérelmező a lateráni templom volt, azután Róma valamennyi világi és szerzetes temploma, később az egyházi állam megyéi, a

nápolyi, a szicíliai királyság és Lombardia. Ugyanebben az időben az isteni Szív tiszteletére Európa több helyén társulatok alakultak. Ezek ájtatosságokkal, szentbeszédekkel, felvilágosító iratokkal igyekeztek terjeszteni az *Égnek tetsző ájtatosságot*.

Celesztini örömmel hallotta az előtte oly drága ájtatosság csodálatos elterjedését. Legforróbb vágyát látta teljesülni. A noviciátus után egy évig tanult. Azután előjárói a római kollégiumba küldték, hogy megkezdhesse felsőbb tanulmányait. Ekkor hirtelen súlyos beteg lett s ereje teljesen elhagyta. Azonnal vidékre küldték, hogy az üdítő levegőn egészségét visszanyerje. 1768 február 2-án, a Boldogságos Szűz Mária ünnepén, — akit annyi gyengédséggel tisztelt és szeretett — szent örömmel lehelte ki ártatlan lelkét. Erényes élete után, reméljük, lelke égbe szállott és Jézus szentséges Szívén pihen.

Halála előtt újra elhozták a szent Útravalót. A házfőnök, P. Levie most újból megkérdezte, valóban megtörtént-e a csoda Szent Alajos közbenjárására? Celesztini az Oltáriszentség előtt esküvel bizonyította. A körülállók még jobban megerősödtek hitükben, amikor elmondotta, hogy a csoda óta — amint pártfogója megígérte — sohasem kapott görcsöket, pedig 11 éves korától sokat szenvedett azoktól. Sőt a régi kínzó fejfájásait is — nagy-péntek kivételével — igen ritkán érezte. Gyógyulása óta az egész világon elterjedt az *Égnek nagyon tetsző Jézus Szíve-ájtatosság*.

Giordani Domonkos nikomédiai érsek, római vikárius jóváhagyására Celesztini gyógyulását hivatalosan megvizsgálták, 13 tanút hallgattak ki. Közöttük volt három orvos, kik közül kettő rendszeresen kezelte, a harmadik — XIII. Kelemen pápa háziorvosa — időnkint meglátogatta. Mindhárman nemcsak az eseményeket bizonyították, hanem a valódi csodát is. A bíboros 1795 június 3-án kelt dekrétumával nyilvánosságra hozta a vizsgálatot és egy jelentést adott ki a következő címmel: „Csodálatos gyógyulás, mely a jézustársasági Gonzága Szent Alajos közbenjárására Rómában történt.”

2. A KIRÁLY SZÍVE KEBLUNKBEN.

Róbert király halála után Douglas nemes lovag — kit a király szívből szeretett — kivette a meghalt uralkodó szívét, selyembe göngyölté, keblére rejtette, hogy Jeruzsálembe zárandokoljon vele és letegye a Megváltó sírjára, amint azt urának megígérte. Búcsút vett hazájától, átkelt a tengeren, átutazott Franciaországon és Spanyolországon. Szeretett királyának szíve erősítette és vigasztalta a veszélyes és fárasztó úton. Mikor egyszer az útszélen elcsigázva, elgyengülve megpihent, emésztő hönvágylepte meg s már elhatározta, hogy lemond a hosszú, fárasztó zárandokútról. E pillanatban a király szíve keblén hevesen verni kezdett, mintha mondaná: „Csak előre!” És az elfáradt tagokba új erő költözött. Douglas folytatta útját.

Útja közben egy síkságra ért, ahol egy keresztény sereg a törökökkel harcban keveredett s éppen hátrálni akart. A király szíve újra hevesen dobogott a lovag keblén. Douglas lóra pattant, kardot rántott, a keresztények élére állt és fényes győzelmet aratott. Így ment ez az egész úton. Minden nehézség, minden veszély alkalmával erősebben dobogott a király szíve, mely új kedvet adott a lovagnak, legyőzte az akadályokat és folytatta útját. Végül szerencsésen Jeruzsálembe érkezett, a Megváltó sírjához sietett és teljesítette ígéretét.

Mi katolikusok sokkal jobb és hatalmasabb Szívet vallhatunk sajátunknak, Jézus szentséges Szívét! A szeretet biztos jele, ha a szentáldozásban egyesülünk vele. Valahányszor magunkhoz vesszük, valóban keblünkben őrizzük. Vigasztal, erősít, megszabadít a kísértésektől és veszélyektől, csak hallgassuk Szíve dobogását és legyünk ahhoz hűségesek. Igen, Királyunk Szívével legyőzhetetlenek vagyunk, bármily sok ellenség venne is körül, és vele elérjük a mennyei Jeruzsálemet.

3. CSODÁLATOSAK AZ ISTEN ÚTJAI.

Egy jólismert szerzetes írja: Atyám 1801-ben született. Az akkori politikai és háborús zavarok, de a családjában uralkodó szellem is (nagyatyám szabadkőműves volt) megakadályozott minden vallásos nevelést. Édesatyám az elsőáldozáson kívül semmiféle vallásos eseményben nem vett részt, sőt 26 éves korában protestáns lett és minket, gyermekeinket is protestáns szellemben nevelt. Állása és gondolkodása megtiltott családjában minden katolikus megmozdulást.

Isten csodálatosan nyúlt életébe. Anyám 1840-ben teljes meggyőződéssel a katolikus hitre tért és gyermekeinket is magával vitte. Atyám másfélévi küzdelem után szintén visszatért az Egyházba. Minden gúnyolódás mellett hű, meggyőződéses, buzgó katolikus lett. Boldogságát azonban megzavarta a multa való visszaemlékezés, főleg egy jelenet, melynek mint gimnazista magam is tanúja voltam. Atyám igen sokat és szívesen időzött egy kármelita kolostorban. A kármeliták között volt egy vak atya is. Amint egyszer atyámmal beszélgetett, a páter sírásba tört ki.

— Főtisztelendő úr, mi van önnel? — kérdezte atyám.

— Kedves barátom, — hangzott a felelet, miközben tapogatva kereste atyám kezét — hatvan éves vagyok, egyik lábammal már a sírban. Micsoda ítélet vár reám?

— De az Isten szerelmére, — felelte atyám — ha ön oly sok éve (kb. 40 éve) ebben a szigorú szerzetben van és több mint húsz éve viseli türelemmel vakságát, mondja, mit szóljunk mi világiak? Mit mondhatok magam is?

Ettől a pillanattól atyám mindig komolyabbá vált.

A jó Isten az egyetemről a szerzetesi életre hívott. Itt ismerkedtem meg a Jézus Szíve-tisztelet igazi szellemével. Ez éppen atyámnak való lelki kincs — gondoltam magamban — és leveleimben mindig többet foglalkoztam vele. A hiányzót a kegyelem pótolta. Szüleim az akkori-ban megindult német nyelvű Jézus Szíve Hirnöke buzgó olvasói lettek.

1870 végén atyám meglátogatott. Szent Ignác ünnepe volt, együtt sétáltunk. Egy erdei padon megpihentünk. Atyám ekkor így szólt: — Ha még egyszer hazajössz, már nem találsz életben, azért hallgasd meg utolsó akaratomat. Komoly kötelességeddé teszem, hogy ami hibát mint szabadkőműves elkövettem, nyilvánosan jóváteszed. Síromnál a következő beszédet mondják: Itt nyugszik előttünk a koporsóban... József, aki életében arra törekedett, hogy a római katolikus Anyaszentegyháznak és csalhatatlan fejének hű fia legyen. Vallásos kötelességeinek teljesítéséből merített erőt, hogy híven szolgálja hazáját és királyát, megtartván Krisztus parancsát: „Adjátok meg a császárnak, ami a császáré és Istennek, ami az Istené.” Harmadszor, állítsatok sírom fölé emléket, melyen az Úr Jézus Szíve legyen, körülötte e szavakkal: „Mily szép a halál, ha az életben Bírám Szívét tiszteltem.”

1871 Szent Ignác ünnepén láttam viszont atyámat, de csak holtan. A plébános úr egyszerű beszéde igen nagy hatással volt a jelenlevőkre, akik között több mint 70 katonatiszt és igen sok állami hivatalnok volt. Anyám 1879-ben követte atyámat. A síremlék még mindig áll. Legidősebb — valamikor protestáns — nővérem mint szerzetesnő halt meg, fivérem mint kapucinus atya.

Csodálatosak az Isten útjai!

4. JÉZUS SZIVÉNEK ÉNEKELT.

Nagyon elkeseredett voltam. Nem volt senkim, akire rábízhattam volna lelki harcaimat, belső küzdelmeimet. Elhagyatva éreztem magam. Anyám halála óta otthonban sem éreztem magam jól. Sokat szórakoztam, de ez nem adott lelki békét. Mindíg üresebb, sivárabb lett a lelkem. Néha kopogtatott a kegyelem, de a hangját még nem értettem.

Feldúlt lelkiállapotban mentem el otthonról, hogy templomba menjek. Azt gondoltam, ahol a zsoltárokat énekelem, ahol Isten igéjét hallgatom, ott lelkem nyug-

tot talál. Valami űzött az Istenhez. Vele akartam lenni. Kerestem, de a sötétségben nem találtam meg. Hiába próbáltam a templom ajtaját kinyitni, zárva volt. A protestáns templomok napközben zárva vannak.

Gépiesen mentem tovább. Lassan sötétedett. Könyneimmel küzdöttem. Nem vettem észre, mily messze jártam már. Hirtelen orgona hangjai ütötték meg a füleimet. Megálltam, kutatva néztem körül; hiába, templomot sehol nem láttam. Elöttem nagy nyitott kapu állott, beléptem. Hosszú, keskeny előcsarnokba jutottam. Egy ajtón át hallatszott a gyönyörű zene. Benyitottam. Másik üvegajtón keresztül világosságot láttam. Rövid gondolkodás után beléptem. Micsoda véletlen. Katolikus templomba kerültem. Eddig nem is sejtettem, hogy a protestáns községben katolikus templom is van.

A templom szűk és kicsi, de bájos és barátságos volt. Az oltáron az öröklámpa halvány fénye pislogott és megvilágította a kicsi kórust is. Egy gazdagon díszített mellékoltáron Jézus Szíve-szobor állott.

Énekpróba volt. Az orgona ismét megszólalt. Csak néhány leány énekelt. Az alt hangok túl erősek voltak, a harmadik hang is erős volt, a szoprán gyengén hallatszott. Az ének szelíd dallama lelkemig hatolt. Ugyanazt a dalt többször ismételték. Hamarosan én is megtanultam. Istendícséret tört az ég felé. Szerettem volna velük énekelni, erős, csengő hangommal még szebbé tenni, hogy diadalmasabban szálljon Istenhez. Vágyam nem maradt puszta vágy. A kórusról véletlenül leejtettek egy kottát, amely lassan, de biztosan a lábaim elé hullott. Örömmel hajoltam érte: „Jézus Szívének zengjen örömdalt én szívem” — olvastam a gázlámpa halvány fényénél. A próba tovább tartott és megint ugyanaz a dal hangzott fel.

Nem tudtam tovább hallgatni, torkomból erőszakkal tört elő a dallam, s nagy örömmel énekeltem. A második verset ugyanazzal a lelkesedéssel énekeltem. Hirtelen halk beszélgetést hallottam, majd valaki a lépcsőn lefelé sietett. Gyorsan távozni akartam, de e pillanatban egy hasonló korú leány állott előttem s félő, de barátságos

hangon megszólított: „Kedves kisasszony, a karmester kéreti, szíveskedjék a kórusra fáradni. Holnap szentségimádásunk lesz, azért gyakorolunk és a legjobb szopránunk megbetegedett.” Nagyon zavart voltam, nem mertem elárulni, ki vagyok. A városkában még kevesen ismertek, akkoriban helyezték oda atyámat.

A gyönyörű dal erősen csábított, mindenáron szerettem volna énekelni, mégha protestáns is vagyok. Így csakhamar az énekkarban voltam; szerényen húzódtam meg az utolsó sorban. Igyekeztem zavaromat elrejteni, és a kotta mögé bújva énekeltem.

— Tehát reggel pontosan hat órákor, — mondotta a karnagy a próba végén. Úgy láttam, hozzám akart jönni, azért sietve elsőnek távoztam.

Feldúlt lelkiállapotban jöttem ide és csendes békével távoztam. Különös, talán leénekeltem a lelkemről a fájdalomat? Még mindig a fülemben cseng:

„Legyen dicsérve s áldva Jézus legszentebb Szíve.”

Csendesen dúdoltam a sötét utcákon, míg hazafelé mentem. Fogalmam sem volt arról, mi az a szentségimádás. Nem is gondoltam rá sokat, de a szép dalt mindenáron énekelni akartam. És így történt, hogy másnap reggel ismét ifjú társnőim között a kóruson voltam, akik kedves mosollyal, kíváncsian néztek.

Mily szívesen lenéztem volna a fényesen kivilágított templomba, de sajnos, egészen hátul álltam. Hallottam a pap imáját, az ájtatoskodók feleleteit. Láttam a főoltáron az égő gyertyákat, de az irgalmas Istent a legméltóságosabb Oltáriszentségben nem láttam még. Az Ő mindentlátó szeme bizonyára rajtam nyugodott. Igen, aki engem ide hívott, rám tekintett.

Most következett a mi dalunk. Gyönyörűen csengett, üdén, szárnyalón, lelkesen, tömören, mivel a beteg énekes is megjelent.

— A jó Isten és az angyalok nagyon örülhettek — mondotta a karnagy jóakarátú mosollyal, amint az utolsó verssorok is elhangzottak. Nem is sejtette, hogy

a kegyelem hívó szava hangzott el ezalatt egy szegény, tévelygő emberszívben.

Csendesen, ismeretlenül távoztam. Amint a kihalt utcán álltam, valami mély érzés töltött el, amelyet szóval lehetetlen kifejeznem. Sírní és nevetni tudtam volna egyszerre. Boldog béke, bizalom töltötte el szívemet, de egyúttal kimondhatatlan fájdalom, emésztő honvágy, amely mindaddig megmaradt szívemben, míg leküzdve a hosszú, kínos harcokat, visszatértem az Anyaszentegyházba.

Néhány évvel később mint fiatalasszony meglátogattam a kisvároskát. Jóságos férjem szívesen teljesítette kérésemet, együtt mentünk a kis templomba, ahol egykor — mint teljesen idegen — oly örömmel énekeltem. Most nem voltam idegen, otthon voltam, mert ahol az öröklámpa fénye ragyog, ott mindenütt otthon vagyunk, az ajtó mindig tárva számunkra.

Szívem erősebben dobogott, az orgona megszólalt és ismét diadalmasan zúgott legkedvesebb dalom: „Jézus Szívének zengjen örömdalt én szívem . . .”

Megtérésem után egymásután tanultam meg a szebb-nél-szebb Jézus Szíve-énekeket, amelyek oly széppé tették az istentiszteleteket. Eleinte nehéz volt hallgatnom, mikor mások énekeltek. De egy éneket már én is tudtam, amelyet életem legelső szentségimádásán, az Oltáriszentség előtt énekeltem. Most már az élő hit szemével térdeltem a kenyér színében rejtőző Isten előtt és szívem egész örömével zenghettem a jelenlevő hívekkel:

„Jézus Szívének zengjen örömdalt én szívem

Repülj az ég felé föl ünnepdalom híven . . .”

Lelkem ujjongva énekelte a befejező szavakat:

„Legyen dicsérve s áldva Jézus legszentebb Szíve!”

5. KAPUCINUS ÉS A SZOCIALISTA.

— Hé, te mezítlábas csuhás, hová oly sietve?

Mintha közápor érte volna a jó P. Amadeust ilyen és hasonló szavak hallatára, aki összeszedetten, kezeit elrejtve, a rózsafűzért imádkozva éppen egy asztalosműhely előtt haladt el. A csúfolódók az asztalosműhelyből jöttek ki, déli pihenőjük volt. Sok fiatalember dolgozott itt, legtöbbje megrögzött szocialista. Ők gúnyolták az előttük haladó szerzetest.

P. Amadeus elpirult és meggyorsította lépteit. Azonban hirtelen megállt, visszafordult és nyílegyenesen az ellenségeskedők felé ment; könnyű mosoly játszott komoly arcán.

— Bocsássanak meg, uraim, — szólította meg őket barátságosan, mintha nem is hallotta volna az imént elhangzott becsmérő szavakat — azt hiszem, legjobban önöktől kérhetnék egy kis szívességet.

Meglepődve a sajátságos merészségtől és a szerzetesen előmlő nyugalomtól, a munkások hallgatva álltak. Egy körülbelül huszonöt éves szélesvállú, magas termetű, égőszemű fiatalember — aki vezetőnek látszott — közelebb lépett a kapucinushoz.

— Messze van ide a ... utca? — kérdezte a páter.

— Ó, nagyon messze. Egészen a külvárosban. Oda igazán ritkán téved egy kapucinus.

— Egy megbízást kellene elvégeznem és hat órára újra itthon lennem.

— Ez teljesen lehetetlen.

— Ha ez így van, engedje meg, hogy egy szívességre kérjem. Önnek még fiatalok a lábai, kérem, legyen olyan jó, szíveskedjék ezt a levelet a munka után a címzettnek eljuttatni, ha nem ma, akkor holnap vagy amikor ráér. Nem sürgős. Mi bizonyára fogunk még találkozni és én hálás leszek ezért.

Amikor ezt kimondotta P. Amadeus, a meglepett fiatalember kezébe nyomta a levelet és gyorsan eltávozott. — Egy szeretetszolgálat, amelyet vonakodás nélkül

egy szegény kapucinus barátnak tesz valaki, nem lesz hiábavaló, az Isten megfizet érte — gondolta a páter.

Néhány nap múlva a kapucinus ismét arra járt, megköszönte a szívességet, sőt borravalót akart adni, de a levélvivő nem fogadta el.

— Hát jó, ha nem fogadja el, felajánlom barátságomat. Jöjjön el egyszer hozzám a kolostorba, egy kapucinus cella bizonyára érdekelni fogja.

*

A fiatalember mint szegény szülők gyermeke nőtt fel, keresztség nélkül, hit nélkül, elsőáldozás nélkül. Amint a katonaságot leszolgálta, megnősült, természetesen csak polgárilag. Szocialisták közé került, akik között forradalmi előadásokat hallott, ilyenirányú könyveket olvasott s ezek teljesen elkábították. Erős hangjával, magas, vállas termetével, szép alakjával mintha népvezérnek lett volna teremtvé és nem sok idő múlva egyik legbuzgóbb apostola lett a szociáldemokrata elveknek. Legfőbb célja volt elgondolásait másokkal is közölni. Rábeszélő képességével még azt a kis keresztény gondolkodást is kiölte az emberek lelkéből, ami még megmaradt.

A barátságos kapucinus arca oly mélyen vésődött emlékezetébe, hogy mint egy látomás mindig visszavisszatért. Egy vasárnap rendesen felöltözködött és mintegy magának mondta: Most pedig a kolostorba megyek! Felesége örült, mert — bár ő is úgy gondolkozott, mint férje — ettől a látogatástól anyagi hasznot remélt.

P. Amadeus nagy örömmel fogadta, végigvezette vendégét az egész házban, beszélt erről és arról és a búcsúzásnál ígéretet vett ki: „A viszontlátásra!”

A következő tizennyolc hónapban többször találkoztak, de amint a páter vallási térre terelte a beszédet, a férfi arcán vagy a gyűlölet suhant át, vagy pedig durva szavakra fakadt.

Egy katolikus munkaadó 20 éves munkásával jelentkezett P. Amadeusnál, hogy őt megkeresztelje. A fiatalember igen jól ismerte a fenti szocialistát. P. Amadeus

megkérte, hívja meg barátját a keresztelésre. Ez meg is történt, de valóságos háború tört ki, mert a szocialista minden erejével rá akarta beszélni fiatal társát, hogy a keresztségről mondjon le és lépjen be a szocialisták közé. Rábeszélése nem sikerült. A fiatalember bizonyítani igyekezett a katolikus vallás igazságait, de a szocialista kemény maradt. Azt azonban megígérte, hogy a keresztelezen ott lesz.

A keresztelés alkalmával a katolikus munkaadó észrevette, hogy a szocialista összeszedetten, mozdulatlanul állt és tisztelettel figyelte a szertartást. Elhatározta, hogy megtéríti. Eszébe jutott az Úr Jézus szentséges Szívének ígérete, amely elsősorban a papoknak szól: „Megadom nekik a kegyelmet, hogy a legkeményebb szíveket is megtérítsék.” Alkalmat keresett tehát, hogy a fiatal szocialistával beszélhessen. Ez sikerült is és rábeszélte, hogy 24-én jöjjön el a Jézus Szíve-bazilikába, ahol a katolikus mesterek felajánlják magukat Jézus szentséges Szívének.

A gyönyörű templom, a megszámlálhatatlan embertömeg és a szónok lelkes szavai mély hatással voltak a fiatalemberre. A főoltáron gyertyák százaitól körülvéve állott a szentségtartó... Hirtelen egy kegyelemsugár hatolt a szabadgondolkozó lelkébe, a Megváltó Szívéből egy sugár a szíve közepéig talált. A Jó Pásztor befejezte művét: a fiatalember térdre hullott, legyőzte az Isten hatalma, mint egykor Saul a damaszkuszi úton.

*

Hónapokig járt a mesterhez és egy buzgó katolikus hölgyhöz katekizmusórákra. Sokáig tartott, míg a szocialista gyűlölködés és tévtan utolsó maradványa is eltűnt lelkéből, de lassan és biztosan ébredt lelkében a jónak és szentnek szeretete. P. Amadeus keresztelte meg és még aznap szentáldozáshoz járult. Estefelé elment a Jézus Szíve-bazilikába. Lelke tele volt szeretettel és hálával az isteni Mester iránt és felajánlotta ő is magát egészen és örökre Jézus szentséges Szívének.

6. JÉZUS SZIVÉT TISZTELŐ VÉGRENDELETE.

Néhány nap előtt az alábbi levelet kaptam. Egy Jézus Szívét tisztelő hívem utolsó levele feleségéhez és gyermekeihez. Háború volt és az ütközet előtt írta a katona abban a reményben, hogy halála után családja kezeihez juttatják. A halál után egy évre az elesett barátja exhumáltatta a holttestet és csak akkor akadt a levélre. A levél így hangzott:

„Forrón szeretett Erzsim! Kedves gyermekeim!

Mikor töletek elbúcsúztam, kedveseim, nem gondoltam, hogy utoljára mondok istenhozzádot. Azt reméltem, hogy a háború után épen és egészségesen kerülök haza.

Isten kifürkészhetetlen végzése folytán ezen a földön nem látlak viszont benneteket. Amikor ezeket a sorokat megkapjátok, befedte síromat a fű. Arra kérlek, ne nagyon szomorkodjatok miattam. Jól tudom, hogy igen nagy a fájdalom, ha nem láthatják egymást viszont a szerető lelkek, de annál biztosabban remélünk egy boldog viszontlátást az égben. Áldom a Mindenható jóságát és kérlek benneteket, alázatos lélekkel fogadjátok Isten akaratát. Az Úr adta, az Úr elvette, legyen áldott szent Neve.

Drága Hitvesem, a nehéz órában esküvel bizonyítom, hogy halálomig hű maradtam az oltár előtt tett ígéretemhez. Ha életemben bármily módon megbántottalak volna, kérlek, bocsáss meg, és mindazoktól, akiket megbántottam, bocsánatot kérek, amint én is szívből megbocsátok azoknak, akik engem megbántottak. Szívből kérlek, kedves feleségem, neveld fel gyermekeinket, legdrágább kincsünket, mit e világban rád hagyok, — Isten segítségével istenfőlké, jámbor emberekké, hogy méltó tagjai legyenek az Anyaszentegyháznak.

Nektek pedig, kedves gyermekeim, a szívetekre kötöm: becsüljétek, tiszteljétek és szeressétek anyátokat és legyetek mindenben engedelmesek. Amivel anyátoknak tartoztok, ezen a földön soha meg nem hálálhatjátok. Sok gond, fáradtság, éjszakai virrasztás, áldozat volt élete. Mind értetek tette. Remélem, hogy atyátoknak a

sírból jövő üzenetét megszívlelitek. Így marad veletek az Isten áldása!

És most, kedves feleségem és kedves gyermekeim, ne feledkezzetek meg értem imádkozni, talán még sokáig kell a tisztítótűzben szenvednem, míg eljutok az Isten színelátására.

Végül utolsó istenhozzádot mondok nektek és maradok Jézus legszentebb Szívében, titeket a halálban is szerető férjed és apátok

Pál.

U. i. Kérlek mindnyájatokat: legyetek és maradjatok buzgó tisztelői Jézus szentséges Szívének. Minden évfordulón ajánljatok fel szentmisét atyátok lelkiüdvéért. Atyai áldásomat adom rátok: Áldjon meg benneteket a mindenható Isten és maradjon veletek mindörökké! Amen."

*

Gyönyörű szavak, gyönyörű sorok, amelyeket a házáért elesett hős a sírból üzen hozzátartozóinak. Igazi Jézus Szíve-tiszteletről beszél. Bizonyára vigasztalója, erősítője és irgalmas Bírája volt Jézus szentséges Szíve, az örökkévalóságban pedig gazdag jutalma.

7. A JÉZUS SZIVÉT TISZTELÓ ÉDESANYA.

Térjünk be egy egyszerű parasztházba. Az édesanya szülei istenfélő emberek voltak. Gyermekeikkel kiskorukban megismertették Jézus szentséges Szíve jóságát és gazdagságát. Tanításuk magja nem hullott terméketlen földre, hanem kivirágzott és gazdag termést hozott. Őt unokájuk pap lett. Négy mint szerzetesnő szolgálja az isteni Jegyest. Kegyelmeiben megáldott utódok! De nem róluk akarunk dicsérően nyilatkozni, hanem arról az édesanyáról, aki életfeladatául tűzte ki, hogy igazi Jézus Szíve szerinti édesanya lesz. Az isteni Gondviselés nemcsak erényekkel és jámborsággal áldotta meg, hanem

gyakorlati élettapasztalattal is és hasonló gondolkodású élettársat adott neki. Isten a családi életre hívta meg és ezt az áldásos feladatot az Úr Jézus gondolata és szándéka szerint fogta fel: „Keressétek először Isten országát és az ő igazságát és a többi mind hozzáadatik nektek.”

Bensőséges, rövid reggeli imával kezdte a napot. Mindíg korán kelt és azonnal munkához látott, hogy később szentmisére mehessen. Főképen ádventben és nagybőjtben vett részt a szentáldozaton. Ha beteg volt vagy a sok munka akadályozta, akkor hozzátartozóit lelkesítette:

„Legalább az egyik menjen, hogy megkapjuk erre a napra is a jó Isten áldását!” Hívó lélekkel otthon is bekapcsolódott a szent áldozatba és mikor a harangok az átváltozást jelezték, munkája közben is térdre borult és úgy köszöntötte az Úr Jézus szentséges Szívét. Gyermekeit arra szoktatta, hogy a reggeli ima végén néhány Jézus Szíve-fohászt mondjanak.

A reggel megkezdett imádságos életet egész nap folytatta. Jámbor megjegyzései elárulták, hogy bensőleg Jézus Szívénél tartózkodik. Egy pillantás a teremtetett dolgokra, virágokra, csillagos égre stb. elég volt, hogy lelke természetfölötti dolgokkal megteljen. „Gyermekeim, — mondotta gyakran — ahány virág van a földön, annyszor legyen köszöntve Jézus szentséges Szíve!” Vagy: „Nézzétek a millió és millió csillagot, annyszor legyen áldva Jézus a legméltóságosabb Oltáriszentségben”. Ha egy vándor muzsikusnak nagyon örültek a gyerekek, így szólt: „Ajánljátok csak fel örömetöket hamar a jó Istennek, így majd egykor mennyei zenét fogtok odafele hallani”. Ha a mezőn dolgozott, szorgalmas munkájában is egyesülve maradt az Úr Jézussal és vágyakozó szemekkel nézett a falu temploma felé. Gyakran összetette gyermekeinek vagy szolgálóinak a kezeit és így köszöntötték a távolban lévő eucharisztikus Úr Jézust. Minden nehéz munkája és fáradsága valóságos istentisztelet volt. Ha munkája nagyon nehéz volt, pl. hideg, rossz időben a földekre kellett mennie, vidám nevetés-

sel indult útnak és mondotta: „Gyertek csak, most engesztelni fogjuk az Úr Jézust azokért a bűnökért, amelyekkel még ma megbántjuk Őt!” Mikor pedig a cséplésnél igen sok volt a por, azt mondta: „A názáreti házban a szövésnél, fűrészelésnél és favágásnál is sok por verődött föl.”

De mint igazi Jézus Szíve-tisztelő, nem elégedett meg a jámbor érzelmekkel és sóhajokkal, hanem igyekezett a Jézus Szíve-tisztelet igazi célját megvalósítani, saját szívét hasonlóvá tenni az Úr Jézus szentséges Szívéhez. Megható hűséggel gyakorolta a szelidséget, alázatosságot, türelmet és szeretetet, Jézus Szíve legfőbb erényeit. Férje nem volt nyugodt természetű, így férje és a sok gyermek mellett nem hiányzott az alkalom az erények gyakorlására. Egyetlen gyermeke sem emlékszik, hogy valaha is érdes, kemény szavakat hallott volna tőle. Szigorúan, de szeretettel fedte meg a helytelen dolgokat. Nem tűrt semmiféle hazugságot, átkozódást, káromkodást vagy szitkozódást. Soha nem volt indulatos. Igen keveset beszélt, nem állt össze társalogni a falu asszonyaival. Ha a cselédség összeveszett vagy a gyerekek civakodtak, lelkükre beszélt, hangját feleremelte, komolyan és határozottan követelte a békét. Addig nem nyugodott, míg a béke helyre nem állott. Aztán a Jézus Szíve-képre mutatott, — amely minden szobában feldíszítve állott — és így szólt: „Szeretnetek kell egymást, ha azt akarjátok, hogy az Úr Jézus szentséges Szíve is szeressen benneteket!” Soha nem gyűlködött és senkire sem haragudott. Szíve nem ismerte a haragtartást.

Szelidsége és alázatossága az örökösödési pereknél világított legfényesebben. A legcsekélyebb dologgal is megelégedett. Nem engedte meg gyermekeinek sem, hogy zúgolódjanak. Az Úr Jézus Szívében megőrzött béke többet ér, mint a pénz és birtok — mondotta. Hogy engedékenységevel nem sokat veszített, bizonyítja az a körülmény, hogy családjában nem hiányzott semmi sem és hét gyermekét a legjobban engedte ki a világba. Gyer-

mekei igen jól aludtak a békét szerető édesanyjuk által szőtt vászonból készült párnán, míg a kapzsi rokonok a háborús viszonyok következtében koldusszegények lettek.

Az Úr Jézus Szívének e buzgó tisztelője egyszer azt olvasta, hogy az Úr Jézus keserűen panaszkodott Alacoque Szent Margitnak, hűséges szolgálóleányának, az emberek hálátlanságáról. Ekkor elhatározta, hogy nemcsak ő maga lesz a szentséges Szív tanítványa, hanem igyekezett gyermekeit is háládatosságra indítani. Fáradhatatlanul buzdította gyermekeit, hogy adjanak hálát az Istennek a szent hitért, egészségért, jó aratásért, szép időért, szerencsés hazaérkezésért stb. Buzdításait e szavakkal fejezte ki: „Ha az isteni Szívnek a hálátlanság annyira fáj, akkor nekünk még hálásabbaknak kell lennünk! Minden köszönet egy újabb kérés”. A közös esti imánál mindig elmondtak egy Miatyánkot ellenségeikért, jótévedőikért és hálából az elnyert kegyelmekért.

Egyik lánya azt írta: „Zárdánkban tett utolsó látogatásakor mesélte édesanyám, hogy egy zarándoklat alkalmával a gyóntató megkérdezte tőle, hány gyermeke van, milyen idős a legöregebb, a legfiatalabb és hogy nem botránkoztatta-e meg őket? Tagadó válaszára a gyóntató így válaszolt: „Köszönje meg a jó Istennek.” Édesanyám akkor gondolt először arra, hogy ezért még soha hálát nem adott és elhatározta, hogy ezentúl ez sem marad ki.”

Magával szigorú, másokkal megbocsátó volt. A község szegényei nála mindig segítséget találtak. Gyermekeit szürkületben küldte a szegénylős szegényekhez és betegekhez étellel és orvossággal. Nemcsak anyagi, hanem lelki alamizsnát is osztogatott. Az Isten Szíve példájára mindenkinék mindene akart lenni. Temetésén a búcsúbeszédben a község gyöngyének nevezték. Mi lesz a jutalma az ilyen Jézus Szíve-tisztelőnek? Ő, aki olyan nagy gonddal vigyázott arra, hogy ne csak otthonában legyen az isteni Szív képe kifüggesztve, hanem azon is buzgólkodott, hogy a templomban is a legméltóbb helyen

legyen Jézus Szíve szobra, biztosan számíthat az isteni Szív áldásaira. Aki annyi gonddal örködött, hogy családjának minden tagja összeforrjon Jézus isteni Szívével, az örökkévalóságban bizonyára egyesült az örök Szeretettel!

8. JÉZUS SZÍVE HÁLÁJA.

A milánói Jézus Szíve-egyetem legelső rektora a jól ismert tudós ferences atya, P. Gemelli. Az előbb hitetlen, szocialista orvos, megtérése után szerzetes és pap lett és 1913 óta a turini egyetemen a pszichológiát tanította. Neki köszönhető, hogy a milánói egyetemet Jézus Szívéről nevezték el.

P. Gemelli igen sokat báncódott a miatt, hogy idős édesapja (G. Vince) Istennel nem törődött és eszébe sem jutott, hogy halála előtt lelkiismeretét rendbehozza.

XV. Benedek pápa többször beszélt P. Gemellivel, ismerte atyja hitetlenségét és megígérte, hogy imádkozik érte.

Néhány nappal az egyetem felszentelése előtt megkérdezte a Szentatya:

— Hogy van édesapja, főleg lelkileg?

— Semmi eredmény, Szentséges Atyám, pedig már 70 éves.

— Ne féljen semmit, — felelte a pápa — az ön atyja mint jó katolikus fog meghalni. Én ebben biztos vagyok. — És nyomatékkal hozzáfűzte: — Biztosítom, hogy az Úr Jézus szentséges Szíve nem tagadja meg ezt a kérést.

És az Úr Jézus teljesítette földi helytartójának bizalommal mondott szavait.

Elérkezett az egyetem felszentelésének napja, P. Gemelli — mint rektor — misézett. Az áldozásnál tekintete végigsuhant a várakozó tömegen. Remegő hangon, a meghatottságtól szinte megbénulva dadogta a feloldozás szavait. Izgalmában be sem tudta fejezni. A tanárok, hallgatók és más meghívottak között apja és anyja térdelt

az áldoztatópadnál. — Így mutatta meg az isteni Szív hűséges szolgájának, hogy az egyetem felszentelésénél jelen van áldásával. G. Vince, a páter atyja nemsokára csendesen elhunyt az Úrban.

9. „JÉZUS SZIVE JÓSÁGGAL ÉS SZERETETTEL TELJES SZIV.”

Néhány évvel ezelőtt egy kármelita atya Amerikából Európába hajózott. Ugyanazon a hajón utazott egy fiatal angol. Órák hosszat állt a fiatalember a fedélzet korlátjánál és gyakran sírt. Részvétellel közeledett hozzá a páter. Megismerkedtek és beszélgetésbe merültek. A fiatalember elmondotta, hogy az anglikán egyházhoz tartozik és elmesélte szomorúságának okát is.

„Nagyon jól esik, — mondotta — hogy katolikus pap van irántam őszinte részvétellel, akinek elpanaszolhatom bánatomat. Hat évvel ezelőtt egy szerencsétlenség által elveszítettem szüleimet és testvéreimet. Senki nem tudja a szülői szeretetet pótolni. A kegyetlen halál mindent elrabolt tőlem, szüleim drágábbak voltak nekem, mint saját életem. Sokat gondolok rájuk. A legjobban az aggaszt, hogy semmit sem tehetek értük. Érzem és hiszem, hogy van örökkévalóság, de egyúttal megremegtet az a gondolat: Ők egészen elvesztek! Borzasztó érzés! Szeretteim nagyon jók voltak, keresztény életet éltek, de voltak hibáik is. Ha már most Ön meggondolja, hogy ébredéstől lefekvésig minden gondolatom az övék, megértheti arcom soványságát és sápadtságát.

A fiatalember kezeibe temette arcát és zokogott. A páter engedte, hogy kisírja magát. De amikor látta, hogy a fájdalom kitörése kissé csillapult és a nyugalma valamennyire visszatért, atyái és papi jósággal igyekezett bánatát enyhíteni.

„Fiatal barátom, ne csüggedjen! Gondoljon az Úr Jézus Szívének jóságára és szeretetére. Az Isten nem akarja, hogy egyetlen lélek is elveszen. Tudunk segíteni elhunytjainkon a szentmiseáldozattal, imádsággal és jócselekedettel.” És megmagyarázta az Egyház tanítását a tisztítótűzről.

Mint jótékony napsugár világított a tanítás a meggyötört fiatalember lelkébe. Csatlakozott a páterhez. Állhatatosan tanulta a katolikus vallást és nemsokára buzgón tért vissza ősei hitéhez, a katolikus Anyaszent-egyházba.

10. HOGYAN LETTEM JÉZUS SZIVE NAGY TISZTELŐJE?

1918 őszén, a világháború vége felé történt, hogy néhány szegény beteg katona egy nagyobb város utcáján sétált. Megálltak egy könyvesbolt kirakata előtt, amelyben sok vallásos tárgyú könyv is volt kitéve. Igen sokszor jártak már erre és vágyakozva nézték a könyveket, hátha találhatnak azok között olyant is, amely sokat szenvedett, meggyötört lelküknek vigaszt, segítséget és erőt adna.

Nézd csak, könyv Jézus Szívéről! Ez nekünk való, mondotta az egyik. Igen szép lehet, felelte a másik, de azzal a néhány fillérrel, ami zsebünkben van, semmit sem lehet kezdeni. Ebben a pillanatban egy fiatal pap jött arra, ő is megállt és meghallotta a katonák beszélgetését. Megszólította őket és megkérdezte, szeretnének-e ilyen könyvet? A katonák zavartan feleltek.

A nemeslelkű pap besietett az üzletbe és mindegyiknek külön-külön példányban megvette a Jézus Szívéről szóló könyvecskét.

Győzelmesen, mintha valami várat vettek volna be, mentek vissza a kórházba és azonnal belemélyedtek a könyv olvasásába. Az egyik katona én voltam.

Néhány év mult el. Hazakerültem és hamarosan összeszedtem magamat, de attól az órától az Úr Jézus Szívének ájtatossága a legkedvesebb és legdrágább ájtatosságom. Ez életemnek vezérlő csillaga. Ahol csak lehet, felhívom mások figyelmét is Jézus Szívének áldásaira és igyekszem a lelkeket a szeretet e legtisztább, legszentebb, kimeríthetetlen forrásához vezetni. Azt a jóságos papi szívet pedig jutalmazza meg gazdagon a Mindenható.

II.
JÉZUS SZIVE IGÉRETEL.

1. MEGADOM NEKIK AZ ÁLLAPOTUKHOZ SZÜKSÉGES KEGYELMEKET.*

11. EGY MEGGYOTORT CSALÁDAPA HÁLÁJA.

Az idei nyáron a favágásnál szerencsétlenül jártam, társaim kocsin vittek haza. Azonnal orvosért küldtem és gyermekeim unszolására felvettem a betegek szentségeit. Az orvos operációt ajánlott. Mikor látta húzódozástomat, nyíltan kijelentette, ha nem leszek jobban, vagy meg kell operáltatnom magam, vagy biztos halál előtt állok. Jobban lettem és így az operáció kérdése egy időre elodázódott. Néhány hét múlva állapotom annyira rosszabbodott, hogy mégis csak gondolnom kellett az operációra. Az Úr Jézus szentséges Szívénél kerestünk menedéket és megígértük, ha az operáció jól sikerül, nyilvánosan adunk hálát. Hála és dicséret legyen az isteni Szívnek! Minden oly simán és szerencsésen ment, hogy még az orvos is csodálkozott. Rövidesen könnyebb munkát is végezhettem.

Korábbi életemről is megemlékezem. Gondtalan, könnyelmű ifjúság után 26 éves koromban megházasodtam s egyúttal nagy adósságot vettem magamra. Feleségem teljesen szegény volt, semmit sem hozott a házhoz, s hogy valamihez foghassak, kölcsönhöz folyamodtam. Néhány telket is vettem, ami adósságomat növelte. Csakhamar arra ébredtem, hogy a kamatokat sem tudom fizetni, újabb kölcsönre pedig gondolni sem lehetett. Más szerencsétlenség is ért. Beláttam, ha így folytatom, ennek rossz vége lesz. Nagy gondomban éjjel-nappal töprengtem s rájöttem, hogy könnyelmű ifjúságomnak köszön-

* Lásd a 3. és 10. ígért történeteit és a IV. fejezetet.

hetem nehéz helyzetemet. A szükség megtanít imádkozni. Én is imádkoztam, sőt életgyónásra is gondoltam, de nagyon nehéz volt az elhatározás. Lassankint szinte kétségbeestem s öngyilkosságra gondoltam. Ekkor kezembe jutott egy vallásos folyóirat, mely „A boldogság háza” címmel kis elbeszélést közölt. Többször elolvastam s úgy éreztem, egyenesen nekem szól. Felébredt bennem a remény, hisz nem veszett el minden s még én is boldog lehetek. Elhatároztam, hogy az én házam is a boldogság háza lesz. Most már valóban elvégzem életgyónásomat. Újév napján elmondhattam, nincs nálam boldogabb ember. Ettől kezdve mindennap az Úr Jézus szentséges Szívéhez fohászkodtam, s minden testi és lelki szükségletemet hosszabb-rövidebb fohászokban küldtem Hozzá. Jézus Szívének köszönhetem, hogy nehéz helyzetemben becsületes maradtam. Mikor a gondok és szenvedések majdnem elborítottak, akkor is hű maradtam a gyakori szentáldozáshoz és Annál kerestem menedéket, Aki maga mondotta: „Jöjjetek hozzám mindnyájan, kik elfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én felüdítelek titeket.” A szentséges Szív dicsőségére és tiszteletére meg kell valanom, hogy igen gyakran nyertem felvilágosítást és belső vigasztalást. Egyszer igen feltűnően megsegített. Újra pénzzavarba jutottam, igen nagy tőkét kellett kifizetnem. Teljesen kilátástalan volt, hogy valahonnan pénzt szerezzek. Ekkor váratlanul régi barátomhoz hívtak, ki ágybanfekvő beteg volt. Mikor hozzámentem, nagy összeg pénz volt előtte. Kérdésemre, miért hívott, azt mondotta, hogy ezt a pénzt nekünk adja és soha nem kéri vissza, csak ha igen nagy szükségbe jutna. Halála után sem kell az összegről beszélnünk, mert nem tartozik az örökséghez, egészen a mienk. Annyira meg voltam lepve, hogy szólni is alig tudtam. Hálásan megszorítottam barátom kezét és csak annyit mondtam: „Isten fizesse meg!” De megköszöntem a váratlan segítséget az Úr Jézus szentséges Szívének is.

Nehéz helyzetem nem egészen rendeződött, de a szükséges időre mindig tudtam segíteni magamon. A nagyobb bajoktól megmenekültem. Különösen feleségem

halála után volt helyzetem aggasztó. Mégis vakon bíztam a szentséges Szívben. Aki eddig segített, segíteni fog ezután is anyátlan gyermekeimen. Bizalmam nem rendült meg. Azóta nyolc év telt el. Helyzetem mindig javult, gyermekeim megnőttek, keresőképeseek lettek s nemcsak esedékes fizetési kötelezettségemnek tehettem eleget, hanem még adósságaimat is törleszthettem. Csak az tudja, mily jó anyagi gondok nélkül élni, akinek valaha nagy gondjai voltak. Hogy így talpraálltam, elsősorban a legszentebb és legirgalmasabb szívű Jézusnak köszönhetem; azután a szeplőtelen Szűzanyának, Szent Józsefnek, az angyaloknak és szenteknek, akiknek közbenjárását naponta kértem és annak a vallásos folyóiratnak is, melynek köszönhetem, hogy megismertem az Úr Jézus szentséges Szívét.

2. CSALÁDJAIKNAK MEGADOM A BÉKÉT.

12. EGY IDEGEN NŐ LEVELE.

Oly vidám volt minden Ilona körül . . . A nap sugarai fényesen világították meg az ízlésesen berendezett lakást. A legfényesebb napsugár azonban egy kicsi leányka volt, aki a babáját beszélni tanította: papa, mama.

Mégis sírt a fiatalasszony. Dolgozóasztalkáján összegyűrt papírlap hevert. Külsőre jelentéktelen, tartalma annál szomorúbb! . . . Egy papírlap csupán, melyet az imént vett fel a földről. Valószínűleg férje ruhájából esett ki. Rajta egy idegen nő kezeirása. Már régen sejtette, hogy valami van közöttük . . . most a bizonyíték is kezében volt.

A gyermeknek szokatlan volt, hogy anyja sokáig hallgatott, csodálkozva símult hozzá, mintha vigasztalni akarná. Ilona imádkozva nézett a gyönyörű állványon felállított Jézus Szíve-szoborra és halkán mondotta: „Házunk szent Királya, Neked ajánlottam családomat és családom boldogságát. Őrizd meg, ami még megmaradt.

Erősíts meg engem és vezesd vissza tévútjáról szegény férjemet!"

Lassan összehajtogatta a végzetes papírlapot és a szobor lábához tette. Azután kézen fogta gyermekét, fel-emelte a szoborhoz, hogy a kisleány arcon csókolhassa és közben mondotta: „Jézus Szíve, Neked ajánlom gyermekemet, egyetlen kincsemet, ami még megmaradt... Órizd meg és áldd meg!"

Az ajtó kinyílt. „Papa jön, légy jól” — mondotta gyermekének... Mély sóhaj tört elő szívéből... Még egy könyörgő pillantást vetett Jézus Szívére és gyorsan teríteni kezdett.

Fiatal, előkelően öltözött férfi lépett be. Szórakozottan csókolta meg feléje repülő gyermekét és előbb a terítetlen asztalra, majd feleségére tekintett... Mi az? könnyek vannak a szemeiben?... Összehúzott szemmel, indulatosan szolt: „Talán dél volna”... „Ne haragudj, ma kicsit késtem, de azonnal készen leszek.” „Pontosságot és rendet szeretek! Úgy látom, itt mindkettő hiányzik.”

Ilona ismét Jézus Szívére tekintett. Férje valószínűleg észrevette, mert így folytatta: „Mindent a maga helyén szeretek látni... A szobor ferdén áll.”

„Hadd, kedvesem, azonnal megigazítom”, felelte gyorsan Ilona.

Férje azonban ideges gyorsasággal odaugrott. Hamar helyreigazította, de ekkor valami kiálló papírdarabot vett észre. Kihúzta... Kibontotta... Elsápadt. Feleségére nézett, a gyermekre pillantott, mindnyájan hallgattak.

Ritkán volt ily kényelmetlen és csendes étkezés. Ilona a gyermekkel foglalkozott, az ételt férje elé tette. Mikor a kicsi megebédelt, ölébe vette, mintha ringatni akarná. Izgatottnak látszott, nem talált szavakat.

Férje hamar befejezte étkezését. Szinte elváltozott hangon mondotta: „Itt az ideje, hogy a hivatalba visszamenjek. Ilona, volna egy kérésem. Ha visszautasítod, többé soha nem kérlek semmire... Nem lennél szíves... mielőtt elmegyek... velem és értem egy Miatyánkot imádkozni?”

Örömmel és meglepetéssel fordult a fiatalasszony Jézus Szívéhez és remegő hangon imádkozott... Mi-
atyánk, ki vagy a mennyekben... S mikor odaért: „És
bocsásd meg a mi vétkeinket, miképen mi is megbocsá-
tunk az ellenünk vétkezőknek”... férje alázatosan meg-
csókolta kezét és így szólt: „Ilonám, ne gondold bűnő-
sebbnek, mint amilyen valóban vagyok. Minden újra jó
lesz. Bocsáss meg! Én mindent rendbe hozok.”

Elment a nélkül, hogy felnézett volna. Mikor az ajtó
becsukódott, Ilona Jézus Szívéhez, a ház Védőszentjéhez
vezette a gyermeket, összetette két ártatlan kis kezét és
így imádkozott: „Oh Jézusom, köszönöm, ezerszer köszö-
nöm! Neked ajánlottam fel gyermekemet és Te ezért
visszaadtad a családi békét... Irgalmas és jó vagy, isteni
Királya a mi családuknak!”

13. AHOL KRISZTUS A KIRÁLY, OTT A SZERETET A KIRÁLYNŐ.

Ezzel nem azt állítjuk, hogy ilyen családoknál soha
nincsen harag és viszály, hiszen gyenge emberek vagyunk.
De Jézus Szíve erősebbé teszi őket, mindig ritkábban
vétkeznek a szeretet ellen és ilyenkor az engesztelés
hídja hamar felépül.

1929 augusztusában pap közreműködésével csalá-
dunkban megtartottuk a családfelajánlást. Bensőséges,
szép ünnep volt és mindnyájunkat mélyen meghatott.

Ebben az időben egyik nővérem nálunk volt hosszabb
időre. Éppen ezen a szent napon történt, hogy valami
csekélység miatt összevesztem vele. Az indulat annyira
elragadott, hogy durva szavakkal megbántottam. Nővé-
rem halálra sértve azzal ment el tőlünk, hogy soha többé
vissza nem jön.

Csakhamar beláttam hibámat és megbántam heves-
ségemet. Utána mentem egyik rokonunkhoz s könnyek
között kértem bocsánatát: mindhiába. A rokonok közbe-
lépése sem használt. Három napon át újra és újra föl-

kerestem. Könyörögtem bocsánataért, de nem engesztelődött meg. Sem rosszat, sem jót nem mondott, egyáltalán nem is szólt hozzám. Nagyon fájt ez nekem, mert szívem mélyéből szerettem.

Kétségbeesésemben elhatároztam, hogy kilenc napos ájtatossággal kérem az Úr Jézus szentséges Szívét, Akit családunk Királyává választottunk, engedje meg, hogy nővérem bocsánatát és szeretetét újra megnyerjem. És íme, kilencedem harmadik napján már ő jött hozzám, megbocsátott és arra kért, hogy imádkozzam érte és magáért. Örömöm nem ismert határt. Térdre borultam Jézus Szíve képe előtt és megköszöntem gyors segítségét. Ami embereknek lehetetlen volt, azt megtette Jézus, a szeretet Királya.

Bárcsak mindenki érezné Jézus szeretetét. Mily boldoggá tud tenni! Ezért helyezze minden család bánatát és megpróbáltatását az isteni Szívbe!

3. MINDEN BÁNATUKBAN MEGVIGASZTALOM ŐKET.

14. „MOST BOCSÁSD EL, URAM, SZOLGÁDAT BÉKÉBEN.”

Páter D. T. beszélte el. Beteghez hívtak. Péntek volt, Jézus Szívének szentelt nap. Azonnal elmentem. Szalmazsákon fekve egy 40—50 év körüli férfit találtam. Hat hónapja bénultan feküdt. Háta és oldalai sebesek voltak. Olyan volt fekhelyén, mint a szenvedő Krisztus. Teljesen elhagyatott volt. Egyetlen húszéves leánya kora reggel munkába ment, hogy megszerezze apja és önmaga részére a mindennapi kenyeret. Mikor megérkeztem, meghallgattam a beteg gyónását. Nagyon csodálkoztam, hogy nem volt türelmetlen, inkább boldognak és megelégedettnek látszott.

— Hogy lehet nagy fájdalmai között is oly vidám?
— kérdeztem.

A beteg szemével intett — mert kezeit mozdtítani sem bírta — a legszentebb Szív és a Szűzanya képe felé. A drága keret árát bizonyára a szájától vonta el a jó ember.

— Látja, főtisztelendő úr, onnan kapom a vigaszt. Mikor már alig bírom a fájdalmakat, rájuk nézek és azt gondolom: Ők sokkal többet szenvedtek, mint én, pedig ártatlanok voltak, én pedig nagy bűnös vagyok. Ez a gondolat erőt ad és megvigasztal.”

Mélyen megilletődve búcsúztam el. Mivel állapotát súlyosnak találtam, ápolónővért küldtem hozzá. Két nap múlva újra meglátogattam, de már késő volt. A vértanúságig türelmes lélek jobb hazába költözött. Utolsó perceiről így beszéltek: Mikor utolsó perceit érezte közeledni, így szólt: „Mily gyönyörű hófehér virágokkal van tele az ágyam és már jön is a Szűzanya érettem.” Ezután boldog mosollyal csendesen elhunyt.

Önkénytelenül felkiáltunk: „Bárcsak én is így halhatnék meg!”

15. FÉNYSUGARAK A SÖTÉTSÉGBEN.

Jézus Szíve-péntek volt. A világháború negyedik évében történt. Zárdatemplomban térdeltem. Az ablakon fényes sugár hatolt be. Az oltárnál egy édesanya az imént áldozott. A hálaadásnál hősnőnk — mert valóban az volt — szemei többször könnybelábadtak. Így ment a mellékoltárhoz, ahonnan Jézus Szíve szelíden nézett rá. Megállt, szemeit a képre emelte és négyszer-ötször egymásután hangosan, sírástól elcsukló hangon mondotta: „Jézus szentséges Szíve, segits, segits, segits...” Arcának kifejezését csak művészi kéz rajzolhatná meg. Innen tovább ment a második állomáshoz: a segítő Szűzanyához. Ugyanaz a szívrendítő jelenet. A templomból távozva megszólítottam a szegény asszonyt és érdeklődtem bánata iránt. Az asszony remegő hangon mondotta el, hogy öt fia katona, mind a tűzvonalban, a legelső sorban. „Nem bánom, — mondotta — ha nyomorékon jönnek is haza,

de kikönyörgöm az Úr Jézus Szívénél, hogy itthon haljanak meg.”

Könnyeimet én sem bírtam visszatartani.

*

A plébániatemplomban voltam. A baloldali hajóban idegen arcok. Gyűrött ruhájuk nagyon eltért híveim ünneplő ruhájától. Menekültek voltak, csak pusztá életüket tudták megmenteni. A mise végén hatalmasan zúgott fel az orgona és ének:

Kérünk Téged, irgalmas nagy Isten,
Szükségünkben ne hagyj el bennünket...

A kisírt szemekből újra megindult a könnyáradat. A közelállók sem bírták könnyeiket visszatartani. Azután Jézus Szívéhez zengtek vigaszéneket.

A nagy lelkek összetalálkoztak. A menekültek mise után kimentek a Kálváriára. Sokáig ott maradtak és elbeszélgettek Mesterükkel. Hogy mit mondtak, csak sejteni lehet. Tiszta istenáldozat és imádság tör elő azok ajkáról, akik minden teremtet dologtól kifosztva, az Isten lábainál keresnek és találnak vigaszt és békét.

*

Egy napsugaras őszi délutánon kimentem a hegyekbe. Jó órajárásnnyira magasan a csúcson hatalmas Jézus Szíveszobor emelkedik. A zarándokok hosszú sora imádkozva, énekelve keresi fel a helyet és lelkükben békével és örömmel távoznak. Itt senki sem szégyel sírni, itt mindenki elmondhatja bánatát. Boldogan hallottam, hogy a falusiak szerető szavakkal beszélnek Jézus Szívéről.

16. A FOGLYOK VIGASZA.

A XVIII. század második felében a Jézustársaságot sok megpróbáltatás érte. Az üldözöttek és elnyomottak legfőbb vigasza az Úr Jézus szentséges Szíve volt. Hozzá menekültek és Ő nem hagyta el őket.

A hírhedt portugál miniszter: Pombal, körülbelül 200 jezsuitát zárt a lisszaboni Szent Julián erőd földalatti várbörtöneibe. 1771 szent karácsony ünnepe felé az egyik jezsuitának eszébe ötlött, hogy megrajzolja a kis Jézust, egyik kezében aranykereszttel, másikban lángokkal körülvelt Szívét tartva. Az egyik börtönőrt — aki sovány ebédjüket hozta — sikerült megnyernie, hogy a képecskét a szomszéd cellába csempéssze.

Az itt szenvedő Páter a kis Jézus jövetelét egy szép verssel ünnepelte.

Ez világosan bizonyítja a szerencsétlen áldozatok szellemét és Pombal üldözési dühét. A vers tartalma párbeszéd a gyermek Jézus és a foglyok között.

A foglyok a kis Jézushoz: „Oh én legdrágább Kin-csem, Te legszebb Gyermek! Két egyforma nagy dolgot nyújtasz nekünk: aranytól fénylő keresztet és szeretettől lángoló Szívet. Légy áldva, Istenem! Amikor meglátogatsz, keresztet hozol ajándékul s ugyanakkor égő Szívedet is nekünk adod, hogy a keresztet viselni tudjuk.”

A gyermek Jézus a foglyokhoz: „Ti az én Társaságom vagytok. Jezsuita a nevetek. Mivel társaimnak tekintelek benneteket, nektek adom szívemet, hogy a keresztet mindvégig hordani tudjátok. Ezzel bizonyítjátok be legjobban, hogy engem valóban követtek és nevemet a szívetekbe akarjátok vésni.”

A börtönőr segítségével celláról-cellára vándorolt a kis Jézus Szíve-kép és a foglyoknak új erőt adott arra, hogy türelmesen kitartsanak a fájdalmas vértanúságban, ami némelyiknél 18 évig tartott.

17. AZ ÖREG TIROLI EMLÉKEI.

A tiroli hegyekre ráborult a szép őszi este. A hófedte hegycsúcsokat a lenyugvó nap bíborvörös fénye vette körül, utolsó sugarainak csókját küldte a távolba.

Erdőn, mezőn mély csend honolt. Gyenge szellő suhant át a fák és bokrok között, néhány aranyvörös levelet rázott a hűvös földre.

Hatalmas tölgy alatt ült az öreg, ezüsthajú férfi. Fájdalmasan nézte a naplementét, hallgatta a vörösbegy elhaló énekét és a lehulló levelek halk zörejét.

Elmúlás, halál mindenfelé. Kezeivel eltakarta szemeit, gondolataival a múltba nézett.

Három fiút neveltem fel. Mindegyiket Jézus szent-séges Szívének ajánlottam. Neki éljenek, Érte haljanak, csak el ne vesszenek az örökkévalóság számára! És jött a világháború nehéz megpróbáltatásokkal, gazdag áldozatokkal. Úgy tűntek el az én fiaim, mint eltűnik az esti fény. A hazáért adták ifjú életüket.

Isten veletek, apám és anyám. Jézus Szíve visszavezet hozzátok. Vidáman, ujjongva ment az első észak felé. Galícia földje itta be ifjú vérért. Jézus szent Oldal-sebe, légy menedéke, békéje és pihenése!

Kedves fiam! Miért oly égőpiros az arcod? A második vagy a családban, aki fegyvert fog. Menj és mutasd meg, hogy méltó vagy apádhoz!

Észak-Tirol tündöklő hegyei, ismeritek ez ifjút? Arca szép, mint az alma, megérett az éltető napon; erős és daliás, mint az őserdő fenyője. Hazám! magadnak kívántad ezt a virágzó életet! Az arc elhalványult, a karok megmerevedtek, a vidám daltól zengő ajak néma; valahol egy magános sír van.

Töviskoronás Jézus, légy erőnk és erősítőnk! Jézus Szíve, add meg hős fiamnak a hősök koronáját.

A császár harmadszor is hív. Legkisebb gyermekem, fogd meg te is a becsület kardját. Harcold ki nekünk a békét. Győzelmesen jöjj vissza karjaimba! Szép a fiam katonaruhában. Homloka magas, tekintete tiszta, egyenes. Az ő célja megvédeni a becsületet és az igazságot. A győzelem reményével menetel. „Isten veletek, a boldog viszontlátásig!”

A hajnal pírjában esett el és egy magas hegy lett a sírja.

Az Úr Jézus Szívén kereszt is van, lángok veszik körül. A keresztben az üdvösség!

Mintha nehéz álomból ébredt volna az apa. Kezei lehanyatlottak, melle zihált és mély sóhaj tört elő belőle.

Körülnézett, az esti fény elhalványodott, komor sötétség vette körül.

A közeledő éjtszaka sötétkék egén ezüstös fényben három csillag ragyog. Az éjtszakával a csillagok is megérkeznek.

„Édesapa! Ha majd a halál sötétsége takarja be arcodat, hős fiaid eléd jönnek. Boldog viszontlátás és örök nyugalom vár az Úr Jézus szentséges Szívén!”

18. AZ ISTEN MEGVIGASZTALTA ŐKET.

Egy szerzetestől hallottam a következő történetet. Nem fűzött hozzá semmi megjegyzést, úgy mondotta el, mint azt hallotta.

„1916 november 6-án délután a háromnegyed óra járásnyira lévő plébániatemplomba igyekeztem, bár istentisztelet nem volt. Ritkán történt meg, hogy egy nap alatt kétszer tettem meg a hosszú utat. Reggel, amikor egészségem megengedte, szentmisére mentem. Ma voltam már templomban és teljesen kifáradva érkeztem haza. De valami legyőzhetetlen nyugtalanság űzött délután is a templomba. Siettem munkámat befejezni, hogy még idejében visszaérkezsem. Útközben szorongó érzés szállt meg, mintha valami szerencsétlenség előtt állanék. Igyekeztem ettől a gondolattól szabadulni és azért a földeken dolgozó embereket figyeltem. Bármennyire akartam megnyugtatni magamat, aggodalmam mind nagyobb lett. Úgy éreztem, mintha valaki mellettem menne, de senkit nem láttam. Szokásom szerint útközben imádkoztam, kezemben tartottam rózsafüzéremet, húsz Miatyánkot és Dicsőséget mondtam el, hogy sok búcsút nyerhessek és az őrangyal oltalmába ajánlottam magamat.

Igen gyorsan érkeztem a plébániatemplomba. Délután félhárom volt. Az Oltáriszentség előtt rövid szentégimádást végeztem s lelkem teljesen megnyugodott. Az óra hármát ütött. Most gyorsan haza, mert késő lesz és nem fejezem be munkámat s máris az ajtó felé mentem. Valami a Jézus Szíve-szobor felé húzott, hogy oldal-

sebét megcsókoljam, amint azt máskor is megtettem, ha egyedül voltam a templomban. Mikor a Szívsebet meg akartam csókolni, úgy tűnt fel, mintha fénysugár lett volna előttem. Minden aranyban fürdött. Szemeim nem tudták e fényességet elviselni s hirtelen sötét lett előttem. A környezet is teljesen eltűnt. E helyett a Megváltó Szívsebében vidáman nevető fivéremet láttam. Örömmel és csodálattal mondtam: „Ha János nevet, jó dolga van!” De egyúttal valami félelem fogott el, hogy elesett a harctéren. Meg akartam tőle kérdezni: mit csináljak, ha te nem jössz vissza? De amily hirtelen jött, éppen olyan gyorsan tűnt el a kép és helyette az Üdvözítő mosolygott reám szeretettel, mintha felajánlotta volna, hogy testvérem helyett védelmezőm lesz.

A homály eltűnt és én ismét világosságot láttam és minden úgy volt, mint előzőleg. Most vettem csak észre, hogy hangosan beszéltem és ijedten néztem körül, nem hallotta-e meg valaki. A templomban nem volt senki.

Öröm és aggodalom töltötte el lelkemet. Nem tudtam, mire magyarázzam a történeteket. De mintha sürgető hangot hallottam volna, mely komolyan figyelmeztetett: „Azonnal ajánld fel az Úr Jézus öt szent Sebé! Mondd el a haldoklók imáját.” Imádkozni kezdtem, amennyire tudtam és nem mertem a helyemről elmozdulni, míg öt Miatyánkot és Hiszekegyet el nem mondtam. Mégegy-szer megcsókoltam a szent sebeket. Lelkemben aggodalom, rossz előérzet, hála, öröm és remény viharzott.

Nyolc nappal később nővérem öcsém haláláról értesített. Most értettem meg a november hatodiki eseményeket.”

Az elesett fiú másik testvére mondotta, hogy öccse életében soha nem törődött az emberi tekintetekkel. Községünkben a férfiak hétköznapiakon nem járultak a szentáldozáshoz. Öcsém még a nagykilencedet is elvégezte. Mikor katona volt, egy nappal később indult szabadságra, mivel állomáshelyén jobban és feltűnés nélkül ünnepelhette meg az első-pénteket.

A halál évfordulóján a nővér sokat imádkozott hirtelen elhalt testvére lelkiüdvéért. Ekkor úgy tűnt fel

neki, mintha valaki mondaná: „Miért aggódol? Inkább köszönd meg Istennek a kegyelmet, amelyet halálom napján kaptam.” A nővér azonnal hálaimeit mondott.

Hogy ez valóban így történt-e, nem tudom. De lehetséges, hogy az Isten így vigasztalta meg őket!

19. A NÉGERLEÁNY.

Afriikai misszionárius írja: Néhány hónappal ezelőtt egy nyomorult, düledező kunyhóban 14 éves leányt találtam, aki álmokóiban szenvedett és ezenkívül csúnya nyitott lábsebe is volt. Oly erős szag vette körül, hogy nem lehetett sokáig a közelében tartózkodni. Szegényke egészen el volt hagyatva. Legközelebbi hozzátartozói is elmentek mellőle. Boldog volt, mikor meglátott. Azonnal az égről beszéltem, ahol nincs többé fájdalom, elhagyatottság, betegség. Mikor azt ajánlottam, hogy keresztkedjék meg, azonnal örömmel készen volt rá. Az örökkévalóság gondolata elfeledtette fájdalmait. Mikor egy pillanatra kimentem, hogy friss levegőt szívjak, könnyörgő szóval kért: „Beszélj, atyám, még az égről!”

Mivel a beteg már igen kívánta a szent keresztséget és állapota reménytelen volt, azonnal részesítettem az újjászületés szentségében. Azután egy szép Jézus Szíve-képet adtam neki és azt mondtam, ha nagy fájdalmat érez, csókolja meg áhítattal. Könnyes szemmel megígérte. Azzal váltunk el, hogy az égből viszontlátjuk egymást.

Három nap múlva délután négy óra körül ismét a faluba jöttem. A szomszédok azt mondták, hogy valószínűleg meghalt, mert reggel óta nem hallanak semmi hangot. Mikor a kunyhóba beléptem, vigasztaló kép tárult elém. A jó gyermek halott volt. Összetett kezei között a Jézus Szíve-kép. Kihűlt ajkain és nyitott szemében a vágy kifejezése, mintha könnyörogne: „Beszélj még, atyám, az égről!”

Jézus Szívén pihen már.

20. TÁRS A SZENVEDÉSBEN.

A sok kereszthordozó azt kérdezi, segít-e az Üdvözítő minden körülmények között? Alacoque Szent Margit megadja rá a feleletet: „Sohasem mondta az Úr Jézus, hogy az ő barátai nem fognak szenvedni és nem lesz mit elviselniök. Hisz az az Ő akarata, hogy abban találják örömüket, hogy Vele megízleljék a keserűséget.” Hogyan fogja akkor a belé helyezett bizalmat jutalmazni? Úgy, hogy a kereszthordozónak erőt ad arra, hogy terhét érdemszerzően viselje. Ezt bizonyítja a következő eset:

P. Matheo jezsuita atya volt egyik legbuzgóbb apostola az ú. n. trónraemelésnek (családok felajánlása Jézus szentséges Szívének). Az Úr Jézus szentséges Szívéért fáradhatatlanul tevékenykedve, egy fiatal munkásházaspárnál ajánlotta fel a családi tűzhelyet a mennyei Király oltalmába. A fiatal párnak az volt az óhaja, hogy az Úr Jézus legyen egész életükön át leghűségesebb barátjuk.

Néhány év múlva magukhoz hívták a páttert. A fiatalasszony súlyos beteg volt, a férfi sem volt egészséges és szegénységük valóságos nyomorrá változott.

Jézus szentséges Szívének képe díszítette lakásuk legszebb helyét. A páter azt hitte, hogy a fiatal házaspár szerencsétlennek érzi magát. Az asszony lázban égő szemekkel fordult feléje és határozottan így szólt: „Szerencsétlenek? Nem! Egyáltalán nem, Főtisztelendő úr, mi nem vagyunk szerencsétlenek. Sokat szenvedünk, az igaz, de Vele szenvedünk. Sírunk, az igaz, de Vele sírunk. Mikor ön Neki ajánlott minket, azt mondotta, hogy minden bánatunkban és megpróbáltatásunkban megvigasztal bennünket. Ő ezt teljesítette is. Hogyan lehetnénk hát szerencsétlenek? Ellenkezőleg, boldogok vagyunk, hogy már életünkben velünk van.”

21. HALÁL, HOL A FULLÁNKOD?

A halál nagyon fáj, de aki a nehéz úton az Úr Jézus kezét fogja, annak nem oly fájdalmas. Honnan tudom? Egy beteg gyermek bebizonyította. Paptársamat egy leánykához hívták, hogy meggyóntassa. A gyermek már régen betegen feküdt, tudta, hogy hamar meghal, mégis nyugodt volt. Annyira nyugodt, hogy a pap csodálkozva megkérdezte:

— Gyermeke, nem félsz a haláltól?

— Régebben nagyon féltem, de amióta a darázs esete történt, azóta nem félek.

— A darázs esete?

— Igen, kertünkben ültem, mikor hirtelen egy óriási darázs repült oda. Félelmetesen zümmögött. Ijedten kiáltottam: Anyám, anyám, mindjárt megszúr! Anyám odasietett és megnyugtatólag mondotta: Ne félj, kis Bogaram! A darázs ekkor anyám karjára szállt és mélyen beleszúrt. Anyám tréfálkozott és mosolyogva mondta: Látod, neked nem okozott fájdalmat!

Éppen így lesz a halállal is. Nekünk sem fog fájni, mert a halál fullánkja az Úr Jézus Szívébe hatolt előbb...

— Azóta nem félek a haláltól.

*

Uram Jézusom, ha az én óráim közeledik, erősíts meg engem is azzal a gondolattal, hogy a halál fullánkja már a te Szívedbe, a te szentséges Szívedbe hatolt!

4/a. ÉLETÜKBEN S KÜLÖNÖSEN HALÁLUK ÓRÁJÁN BIZTOS MENEDÉKÜK LESZEK.

22. MEGMENEKULT JÉZUS SZÍVE PÉNTEKÉN.

Az antwerpeni tölténygyárban történt. A gyár vezetője irodájában volt elfoglalva, mikor hirtelen hatalmas recsegést hallott és valami erő a földre sujtotta. Fel

akart emelkedni, hogy elmeneküljön, de ekkor egy hangot hallott:

„Maradj a földön, ahol vagy!”

Engedelmeskedett. A következő pillanatban az ablakok betörték, a tárgyak a levegőbe repültek. Ezek agyonütötték volna, ha nem engedelmeskedik a hangnak. Néhány perccel később erőtlenül, majdnem élettelenül hagyta el a szerencsétlenség színhelyét. Az utcán egy jézustársasági atyával találkozott, aki a szerencsétlenség színhelyére sietett, hogy a romok alatt halállal küszködők segítségére legyen. A gyárvezető a páter karjai közé esett. Mikor magához tért, elmondotta menekülése történetét.

Szeptember hónap első-pénteke volt, reggel elvégezte szentgyónását és szentáldozását. Néhány hónappal ezelőtt lelkigyakorlaton vett részt és ott hallott a Jézus Szíve-tiszteletéről és arról a nagyígéretről, amelyet azok nyernek el, akik az Úr Jézus iránt való tiszteletből és szeretetből a szentáldozáshoz járulnak. Akkor megígérte, hogy minden hónap első-péntekén megáldozik. Hú maradt ígéretéhez. Ma reggel is megáldozott, pedig igen korán kellett a gyárban megjelennie.

23. VÉLETLEN?

Egyik év júniusában három munkás dolgozott egy épülő házon. Két kőműves és egy ács. Egy másik háznak a padlásán töltötték az éjszakát. Jézus Szíve-ünnep előestéjén az ács kijelentette, hogy holnap nem dolgozik, mert Jézus Szíve ünnepe van és ő templomba megy.

Az egyik kőműves kinevette. Előtte érthetetlen volt, hogyan lehet hétköznapi nem dolgozni, de az ácsot nem lehetett lebeszélni. Elhatározásához ragaszkodott és így fejezte be:

— Holnap templomba megyek, még akkor is, ha az építőmester elküld a munkából.

A szót tett követte. A két órányira fekvő község templomába sietett, ott meggyónt, megáldozott. Hazat

felé menve betért öccséhez is. Oly sokáig időzött náluk, hogy az éjszakát ott kellett töltenie. Ez mentette meg életét.

Azon az éjszakán munkahelyén nagy szerencsétlenség történt. A községben tűz támadt, tíz ház elhamvadt, tizenegy férfi a lángokban lelte halálát, közöttük volt két társa is. Hálával ismerte fel az Úr Jézus isteni Szívének oltalmát. Ha nem követi a kegyelem hívószavát vagy még az este visszatér munkahelyére, ő is megégett volna.

24. A FOLDRENGÉS RÉMULETÉBEN.

Észak-Amerikából írják: „A csodák ideje még nem múlt el — mondotta az Egyesült Államok hadseregének egyik tagja, mikor San Franciskóban a Jézus Szívének szentelt zárdát és akadémiát megpillantotta, melyek a szörnyű földrengésben sértetlenek maradtak, pedig a földrengés és tűzvész vonalán feküdtek.

Mint valami ör, úgy áll a zárd a felhőkarcolók és paloták romjai között. Irányítója azoknak, akik a katonaság engedélyével a leégett és vigasztalanul kihalt területen járnak. A megmaradt kolostorban 22 Jézus Szívéről elnevezett nővér volt, akik leányneveléssel foglalkoztak.

Mikor a földrengés első lökéseit érezték, a közelben lakó emberek fejvesztetten menekültek a hatalmas épület közeléből. A nővérek a kápolnába siettek és magukat az Úr Jézus szentséges Szíve oltalmába ajánlották. Mialatt az utcák az asszonyok és gyermekek jajkiáltásaitól visszhangzottak, a kis szentélyben a Jézus Szíve litánia könyörgéseit mondták. A lángok minden oldalról nyaldosták a zárd falait és összezsaptak felette. Órákig nem lehetett látni a hatalmas füsttengertől. Mikor a körülötte levő házak már romokban heverték és a füst eloszlott, a zárdá mindenki csodálatára épen emelkedett ki a romok közül. Még az ablakok sem sérültek meg és a füst, ami az egész várost befeketítette, semmi nyomot nem hagyott a falakon.

25. A MÉCSES CSODÁJA.

Teljesen szavahihető egyéntől hallottam a következő történetet.

Az volt a szokásom, hogy Jézus Szíve péntekén az Úr Jézus Szívének képe előtt mécsest égessek. Amikor olajat akartam utánatölteni, sietségemben egy másik üveget vettem elő, melyből az égő mécses tartójába töltöttem. Az üveg oldalán hirtelen kék lángot láttam. Elakartam fújni, de magától elaludt. Mikor az üveget visszatettem, rémülten olvastam rajta a felírást: „Benzin”.

Ijedtemben majdnem összeestem. Azonnal letérdeltem és megköszöntem az Úr Jézus szentséges Szívének segítségét. Micsoda szerencsétlenség történhetett volna életben és vagyonban. Nem mondom, hogy ez valódi csoda volt, annyi bizonyos, hogy feltűnő segítségben részesültem. Ezt mindazok elismerik, akik a benzin természetét ismerik.

Életem minden napján hálás leszek a szentséges Szívnek.

26. „ÁLLJ, AZ ÚR JÉZUS SZENTSÉGES SZÍVE VAN ITT!”

1914 májusában Chicago szívében egész háztömbök estek a tűzvész áldozatául. Ennél a szerencsétlenségnél a jó Isten feltűnő eseményt engedett meg, amelyről az újságok mint „csodáról” írtak.

Az egyik házban, amely most romokban hever, egy ír katolikus lakott. Két leánykája volt, egy 8 éves és egy 10 éves. Ágyuk mellett oltárt készítettek Május Királynője és az Úr Jézus szentséges Szíve tiszteletére. Míg az egész ház annyira leégett, hogy csak a csupasz falak maradtak meg, ezt a szobát a lángok teljesen megkímélték. Nemcsak hogy a szobába nem hatolt be a tűz, de a hófehér Mária szobrot még a füst sem feketítette be. A tűzoltók csodálkozása igen nagy volt. Ha-

jadonfővel léptek a füstölgő romokon keresztül a sér tetlen szobába. Mély tisztelettel nézték a kis oltárt, hisz majdnem mindnyájan katolikusok voltak.

Hála az isteni Szívnek és a Boldogságos Szűz Máriának, akik ebben a városban így mutatták meg oltalmukat.

27. JÉZUS ISTENI SZÍVE OLTALMA ALATT.

A háborúban történt. Erős ágyútűzben álltak a katonák. Az egyik hirtelen úgy érezte, mintha mellbe tasztították volna. Nem törődött vele. Azt hitte, hogy a sötétben nekiment valaminek, társával az ágyútűzben tovább haladt az úton, míg az ellenséget késő éjjel egészen vissza nem szorították. Másnap reggel eszébe jutott az ütés. Le akarta venni a kabátját és legnagyobb csodálkozására a szív táján egy nagy golyót talált. Mikor ki akarta húzni, látta, hogy a kabát anyagába erősen beszorult. A ruha belsejébe felesége, az ő tudtán kívül, egy forint nagyságú érmet varrt be. A lövedék az érmet teljesen átlukasztotta és szinte a közepébe olvadt. Az érmen az Úr Jézus Szívének képe volt.

Mikor a katona felismerte az isteni Gondviselés csodáját, a szabad ég alatt letérdelt, összetette kezeit, imádkozott s hangosan köszönte meg Istennek csodálatos megmenekülését. Azután az egész századot térdre parancsolta és egy Miatyánkot imádkoztak mindnyájan Jézus szentséges Szíve tiszteletére.

Másnap a főhadnagy jelentette az esetet feletteseinek. A tisztek mind megnézték a golyót és az érmet és a történekről hivatalos jegyzőkönyvet vettek fel.

28. AKI AZ URAT ÉLETÉBEN MEGLÁTOGATJA, AZT AZ ÚR MEGLÁTOGATJA HALÁLÁBAN.

Mult év november 19-én bátyám 70 éves korában meghalt. Jó katolikus volt. Minden csütörtökön meglátogatta a Jézus Szíve-templomot, hogy — mint felesége

nek hátrahagyott levelében írta — az Úr Jézus szentséges Szívétől megnyerje azt a kegyelmet, hogy a halál óráján őt is meglátogassa az Úr a szentáldozásban. Egy ilyen templomlátogatásból hazafelé menve szélütés érte. Az éppen arra járó orvos a menedékházba vitette. Amíg a beteg féloldalára megbénulva öntudatlanul feküdt, intézkedett, hogy egy szervita pátert hívjanak, aki feladja az utolsó kenetet. Ezután hazavittük és még három és fél napig élt. Annyira magához tért, hogy megáldozhatott.

Itt is teljesítette az Úr Jézus szentséges Szíve ígétét.

29. AZ APA TITKA.

Az édesapa haldoklott. Hosszú éveken át szeretettel és szorgalommal szerezte meg övéinek a szükségeseit. De kezei elfáradtak, hazakészült az örök hazába.

Búcsú nélkül nem akart elmenni. Addig akart élni, míg elmondhatja családjának titkát. Kilenc gyermeke vette körül ágyát. Így szólt hozzájuk:

— Igen sok örömet szereztek életemben, különösen azzal, hogy engedelmesek voltatok. Éppen ily készséggel engedelmeskedjétek ezután anyátoknak. Ha eljön az utolsó órá, imádkozva álljatok mellettem. Ha kileheltem lelkemet, imádkozzatok értem, mint ahogy én is imádkozom értetek.

A haldokló levétette a falról Jézus Szíve képét. Régi, elfakult, megszőrkült, jelentéktelen kép volt. Ez a kép volt — mondotta — az én naponkinti menedékem az életben. Gyakran térdeltem előtte és Jézus Szíve mindig meghallgatott. Itt mindig segítséget és vigaszt találtam. Sok órát töltöttem el a kép előtt. Míg ti aludtatok, éretetek imádkoztam. Az Ő oltalma alatt pihentem, Őt látva akarok meghalni!

A képet átnyújtotta legidősebb gyermekének:

— Ha én már nem leszek, vedd e képet magadhoz. Te veszed át a házat, vedd át a képet is. Tartsd nagy tiszteletben! Adj neki helyet az ágyad fölött. Ez volt az

én boldogságom, legyen a te boldogságod is! Jézus Szíve óvjon meg téged és mindnyájatokat!

A jó apa hamarosan meghalt. A fiú a képet apja lábához helyezte, örködjön a halott felett. Azután elvitte szobájába, ágya fölé akasztotta, hogy ő is ugyanazon oltalom alatt pihenjen, mint egykor édesapja.

A jó fiú háborúba ment. Indulás előtt letérdelt a kép elé és az Úr Jézus Szívének kegyelmébe ajánlotta magát. Övéihez intézett utolsó kérése ez volt: „Gondolatok rám Jézus Szíve képe előtt, itt imádkozzatok érettem, hogy szerencsésen hazatérhessek vagy jó halált nyerhessek. Jézus Szíve áldjon meg bennünket!”

30. SZÁRNYAID OLTALMA ALATT.

Jézus Szíve nővérek írták. Egy úrnak nemrégiben Jézus Szíve-skapulárét adtunk. Ez az úr repülőgépre szállt és 1500 méter magasból lezuhant. Sértetlenül ért a földre. Ő maga írta meg a nővéreknek és hozzáfűzte: „Hihetetlen nagy csodában részesültem. Legyen dicsőség mindörökre az isteni Szívnek!”

31. AUTÓSZERENCSETLENSÉG.

Jézus Szíve buzgó tisztelője írja: Vasárnap este volt. A szentséges litánia után szokásomhoz híven Jézus Szíve képe előtt fejeztem be ájtatosságomat. Estére vártam férjem megérkezését. Hirtelen az az érzésem támadt, hogy imádkoznom kell szerencsés hazaérkezéséért.

Teljesen megnyugodva távoztam a meghitt helyről és megnéztem az órát, félhat volt. Férjem igen későn érkezett meg. Az első üdvözlések után elmondotta, hogy este félhatkor majdnem autószerencsétlenség áldozata lett, de Isten segítségével csodálatosan megmenekült.

Elmondotta, mily nehéz volt a gyéren világított úton tájékozódni. Útközben egy vasúti állomás közelébe

érkeztek. A nagy sötétségben nem láthatták, hogy a sorompó le van-e engedve vagy nincs. Heves ütődés jelezte, hogy tilos az út. Az autó áttört a korláton és az első sín páron hirtelen megállt. Ebben a pillanatban teljes sebességgel közeledett egy tolató mozdony. Vezetője nem vette észre a pályáról integetéseit. Férjem és a soffőr villámgyorsan ugrottak ki az autóból és hátraugrottak. A következő pillanatban a mozdony odaért és valósággal kettészelte az autót. Hála a Magasságbeli csodálatos segítségének! Férjem és a soffőr sértetlenek maradtak, sőt a kis Jézuska szobra is, amelyet férjem éppen akkor magával vitt.

Mennyivel bensőségesebben fogom ezentúl imádkozni:

„Jézus szentséges Szíve, bízom benned!”

32. PÉNZZAVARBAN.

Egy húsvéti vakáció végén igen megcsappant a pénzkészletem. Zarándoklaton is voltam, amely elég sokba került. Mikor pénzemet megszámláltam, aggódva láttam, hogy vendéglátóimnak nem tudom kifizetni tartozásomat. Évek óta ismertük már egymást, bizonyára adtak volna halasztást, de a helyzet számomra nagyon kínos volt.

Reggeli szentmise után az ébredő erdőn keresztül mentem hazafelé. Szívemet állandóan szorongatta a hirtelen támadt gond. Nagy szükségemben bizalommal fordultam az Úr Jézus szentséges Szívéhez. Kértem, segítsen, hiszen Ő a földi javak felett is rendelkezik, azért küldje meg nekem a szükséges összeget.

Mikor a parasztházhoz értem, az öreg mama fogadott.

— Már nagyon éhes lehet, mindjárt kap kávé. Ma délben még nem mehet haza (rögtön az újabb kiadásra gondoltam), menjen csak be a szobába!

Kit láttam ott? Egy kedves ismerőst, akivel sokat dolgoztam már együtt.

— Ugye csodálkozik, hogy itt vagyok? Reggel négy órakor keltem fel s az első vonattal utaztam. Ilyen gyorsan, mint ma, még nem másztam fel a hegyre. Segítsen nekem sürgős munkámban, de előbb reggelizzen meg nyugodtan és azután szorgalmasan munkához látunk. Ugye segít? — E szavaknál egy borítékot tett az asztalra és elhagyta a szobát.

Felnyitottam a borítékot. Benne volt az eddigi munkám tiszteletdíja. Kétszerese annak, amennyi az üdüléshez szükséges volt. Alig tudtam a meghatottságtól és a hálától magamhoz térni. Mily jó vagy hozzám, mily gondoskodó, Jézus szentséges Szíve! Engedd, Uram, hogy lelkemben isteni kezeidet hálásan megcsókoljam.

Ismerősöm délután munka közben elmondotta, hogy úgy érezte, ma okvetlenül el kell jönnie, pedig tudta, hogy pihenésemben zavar. Lett volna arra ideje és alkalmam a következő napon is, hogy otthon felkeressen és együtt dolgozzunk. Újra feltört szívemből a hála: „Te segítettél csodálatosan, Jézus szent Szíve, hála, örök hála ezért Neked!”

33. HIHETETLEN ÉS MÉGIS IGAZ.

Elhalt férjem igen nagy Jézus Szíve-tisztelő volt. Halála előtt az volt a kívánsága, hogy magunkat Jézus Szívének felajánljuk. 1918 október 28-án megtörtént a felajánlás. November elsején kitört a forradalom. Egy csoport részeg katona kastélyunkhoz jött és be akart törni. A kastély nagy kapuja nem volt bezárva, csak betámasztva, akármelyik gyermek kinyithatta volna. A katonák mégsem tudták felnyitni, bár erősen rugdalták és puskatussal dönggették. De a kapu nem mozdult, mint ha csak a földbe nőtt volna. A katonák végül megúnták az eredménytelen próbálkozást és káromkodva továbbálltak. A falusiak csodálkozva nézték a jelenetet, mert tudták, hogy a kapu nincs bezárva. Szinte kővé meredtek a „csodától”. Előttük is érthetetlen volt ez, mert amint a veszély elmúlt, lesiettünk és meggyőződünk

arról, hogy a kapu nyitva volt. Mikor gyóntatómnak elmeséltem, meggyőződéssel jelentette ki, hogy ez a csoda az Úr Jézus szentséges Szívének nagy kegyelme. Egyedül az Ő védelmének köszönhattuk megmenekülésünket.

34. JÉZUS SZIVÉRŐL ELNEVEZETT GYÁR.

A világháború elején történt. Rövid idővel a háború kitörése előtt megnyitottak egy gyárat. Az építkezés és a gépek hatalmas összegeket emésztettek fel. A katolikus igazgatók szerették volna Jézus Szívéről elnevezni a gyárat, de egyik társuk ellene volt, megjegyezve, ne profanizálják Jézus Szívét, aztán meg a munkások egy része gúnyolódna is fölötte stb.

Kitört a háború. A hadvezetőség parancsára ezt a területet is ki kellett üríteni. A közelben igen sok gyár ment tönkre. Utoljára az az igazgató hagyta el a gyárat, aki legjobban ellenezte a Jézus Szíve elnevezést. Távozásakor krétával írta a bejáratra: „Megígérem Jézus szentséges Szívének, ha a gyár a háború zivatarában tűzveszélytől, rombolástól és a háborús veszélyektől megszabadul, a bejárat fölé Jézus Szíve szobrát állíttatom és a gyárat az isteni Szív oltalmába ajánlom.”

Évekig tartott a háború. Csak lassan-lassan szállingóztak vissza a környék lakói. Mikor az igazgató visszatért, a gyárat olyan épen találta, mint ahogyan elhagyta. A krétával felírt ígéret még látszott a kapun. Alatta egy üzenet az átvonuló ellenséges katonáktól:

„Teljesítse ígéretét, megmentettük a gyárat!”

35. MENEKULÉS KOZBEN.

1922-ben Szmírnában a törökök igen sok katolikust lemészároltak. Ebben az időben több család ajánlotta fel magát Jézus szentséges Szívének. Ennek köszönhatték megmenekülésüket. Minden ingó és ingatlan vagyonukat elveszítették, de életüket a borzalmas vérfürdő és kegyet-

len gyújtogatás ellenére csodálatos módon megmentették. Nem minden alap nélkül írták: „Tönkre mentünk, néhány óra alatt mindent elveszítettünk, mégis igen nagy hála vagyunk kötelezve az isteni Szív iránt, aki minket és gyermekeinket a haláltól megmentett.”

Csak egy példát a sok közül. Egy szmirnai katolikus család, aki nemrégén ajánlotta fel magát Jézus szentséges Szívének, azon a borzalmas szeptember 13-án tapasztalhatta az Úr Jézus segítségét. Így ír róla: „Lángokban állott az a városrész, amelyben mi laktunk. A tűz már házunkat veszélyeztette, mikor férjemmel és testvéremmel elhatároztuk, hogy menekülünk. Megkíséreltük elérni a kikötőt, hogy az egyik mentőhajón menedéket keressünk. Mindhiába. A zavar és a tolongás oly nagy volt, hogy minket majdnem az öbölbe sodortak. A közelben néhány ép ház állott, amelyek a pusztulást elkerülték.

Mikor észrevettük, hogy a mindig szűkebbé váló embergomolyagból visszatérni nem lehet, a lökdöséstől és tolakodástól kifáradva elhatároztuk, hogy az egyik közelben levő üres házban húzódunk meg. A házat sikerült elérnünk. Három nap és három éjjel rejtőztünk itt, de ekkor már minden ennivalónk elfogyott és újat nem szerezhettünk. Férjem nem hitte, hogy megmenekülünk (ő nem volt hívő katolikus). „Menjünk csak innen — mondotta. Ha itt maradunk, éhen halunk, kint pedig a törökök ölnek meg bennünket. Úgyis minden mindegy, vessünk véget a dolognak. Vagy vegyünk be kábítószer, haljunk meg csendesen!”

Határozottan tiltakoztam. Kezembe vettem Jézus szentséges Szívének képét, melyet a trónraemelés óta mindig magamnál tartottam, így szóltam: „Inkább imádkozzunk erős bizalommal s az isteni Szív segítségünkre jön.”

Előbb buzgón imádkoztunk s azután felkerekedtünk, hogy a halál vagy az élet árán a kikötőbe jussunk. Kora reggel volt, egyetlen török sem állta utunkat.

Mily nagy volt csodálkozásunk, mikor a kikötőben francia mentőhajót pillantottunk meg. Éppen kikötni készült. Könnyes szemekkel és a belső izgalomtól remegve

kiáltottam oda a tisztnek: „Uram, az Isten nevében kérem, mentsen meg minket.”

„Nagyon szívesen, — felelt a tiszt — de előbb fel kell kutatnunk X... nevű hölgyet, akinek megmentésére parancsot kaptunk.”

„Hatalmas Isten!... X.-né éppen én voltam! Unoka-öcsém közigazgatási hivatalnok volt Szalonikiben. Amint meghallotta a szmirnai tragédiát, táviratilag utasította az éppen ott horgonyzó hajót, hogy mentsen meg minket. És éppen a kikötőbe érkezésünkkor találtunk rá a mentőhajóra. Ha korábban vagy későbben indulunk, a romok és holtak között sohasem találtak volna ránk.

Legyen örök hála Jézus szentséges Szívének!”

36. FELTŰNŐ GYÓGYULÁS.

Tizenegy gyermeke volt egy édesanyjának. Legidősebb fia a háborúban esett el. Ő maga két éve súlyos máj-bajban szenvedett. Állapota láthatólag rosszabbodott. Az orvosok kijelentették, hogy életét csak operáció mentheti meg. Elvitték egy szanatóriumba és az operáció napját is kitűzték. Műtét előtt a három legkisebb gyermek meglátogatta édesanyját. Az egyik idősebb gyermek így gondolkozott: Okosabb lesz szentmisét hallgatni és azt súlyos beteg édesanyjáért felajánlani. A nagyanyjuktól hallották, ha a jó Istentől valami különös kegyelmet akarunk kikönyörögni, hétköznapi szentmisét ajánljunk fel.

A szentmise órájában váratlanul egy idegen orvos is meglátogatta a beteget és kijelentette, hogy az operáció nagyon veszélyes és kevés remény van ahhoz, hogy sikerüljön. Ezért azt elhalasztották és a beteget hazaszállították. Olyan volt, mint egy halott. Az orvosok teljesen lemondtak róla, de kísérletképen még egy kiváló specialistát hívtak, aki a vizsgálat után kijelentette, hogy a beteg legfeljebb csak néhány napig élhet még.

Ebben a keserű olajfákhegyi órában az egész család az Úr Jézus szentséges Szívéhez fordult és bizalommal kilencedet kezdett. A beteg állapota keveset javult.

A kilencedik napon azonban teljesen eltűnt jobboldaláról a fejnagyságú daganat. Igen jól érezte magát. Feltűnő hangosan, élénken beszélt és kitűnő étvágya támadt. Amikor az orvos rövid utazása után visszajött és meglátogatta, ülve és nevetve találta. „Mi az, ön ül?” — kiáltotta már az ajtónál és csodálkozása még nagyobb lett, amikor a vizsgálat után meggyőződött arról, hogy a fejnagyságú daganat eltűnt. „Érdekes, érdekes!” — ismételte újra és újra. Engedélyt kért a családtól, hogy egy orvostársának megmutathassa betegét, mert ez egészen rendkívüli eset. Az édesanya kijelentette, hogy gyógyulásáért igen sokat imádkoztak. Erre az orvos ismét csak ennyit szólt: „Érdekes, érdekes!”

Betegsége alatt az édesanya valóságos csontvázra soványodott, 42 kilogramm volt. Most visszanyerte régi 80 kilogrammos súlyát, a legjobb egészségnek örvendett, és mint jó háziasszony és kitűnő családanya kitűnő erőben egyedül végezte a háztartás összes munkáit.

4/b. „ÉLETÜKBEN S KÜLÖNÖSEN HALÁLUK ÓRÁJÁN BIZTOS MENEDÉKÜK LESZEK.”

37. JÉZUS SZIVÉN KONNYÚ A HALÁL.

Igen gazdag család legidősebb leánya, Tekla, belépett a Jézus Szíve szolgái rendbe. Régi vágya teljesült, hisz egészen az Úr Jézusnak adhatja életét. Sokáig küszködött hivatásáért. Most annál nagyobb volt a boldogsága, mert Jézus szentséges Szíve győzelemre segítette.

Szent buzgósággal készült a beöltözés nagy napjára.

Néhány héttel a nagy nap előtt, egy este, mikor lefekvéshez készült, megegyeszer letérdelt az ágya előtt, és forrón kérte az Udvözítő szentséges Szívét, adja meg neki azt a kegyelmet, hogy igazi Jézus Szíve szerinti szerzetesnő lehessen. Ezután lefeküdt és hamarosan elaludt. Álmában látta az Urat, amint fényesen, szelíden hajolt föléje. Megkérdezte tőle, akar-e jegyese lenni, hűséges

lesz-e hozzá, mire ő igennel válaszolt. Az Úr Jézus ekkor nagy keresztet mutatott neki, oly nagyot, hogy ijedtében meghátrált tőle. Az Úr megkérdezte: akarja-e ezt is? „Megborzadtam, — mondta Tekla — de mikor újra ránéztem, oly szeretetreméltó és szelid volt, hogy azonnal készen voltam a válasszal: Mindent, amit Te akarsz, Jézus édes Szíve!”

Az Úr Jézus ekkor egy aranygyűrűt húzott az ujjára és eltűnt. Mikor a leány felébredt, azt hitte, hogy valóság volt. Még érezte kezén a gyűrűt, de nem találta. Újra átgondolta az álmot, most már teljesen ébren volt.

Ennek az álomnak mély jelentősége lesz, gondolta Tekla. Néhány héttel a beöltözés előtt, éppen mikor beöltözését kérte a főnöknőtől, hirtelen súlyosan megbetegedett. Tífuszt kapott. Azonnal felismerte a helyzet komolyságát és ápolónőjének mondotta: „Ez az a kereszt, amelyet álomban láttam, de egészen meg vagyok vele elégedve.”

Mikor a betegség rosszabbodott és életveszélyben forgott, megkérdezték, mi a kívánsága? A következő gyönyörű feleletet adta: „Semmi más! nem kívánok, csak azt, hogy igazi szolgálója legyek az Úr Jézus szentséges Szívének.”

Ez az egyetlen kívánsága igen hamar teljesült. Aldozatos tiszta lelkét néhány nap múlva visszaadta Istennek. Most már méltó volt arra, hogy az Úr Jézussal egészen és örökre egyesüljön.

38. EGY JÓ APA HALÁLA.

Több mint egy éve halt meg. Egyszerű falusi ember volt, a hegyek között lakott. A kemény, sziklás hegyvidék és rideg éghajlat külső megnyilatkozásban őt is keménnyé tették. De aki teljesen ismerte, meglátta az érdes külső alatt a jó magot. Minden mozdulata, viselkedése, gondolkodása mély vallásosságát árulta el. Nagy tisztelete Jézus Szíve iránt az Eucharisztia szeretetében nyilvánult.

Papfia mesélte róla: „Mikor mint kis elemisták szentáldozáshoz járultunk, édesapánk előző este magához vont bennünket és rövid intést adott, hogyan fogadhatjuk szívünkbe az édes Jézust. Sokat, nagyon sokat akart mondani e titok nagyságáról és Jézus Szíve szeretetéről, hogy annál mélyebben vesse lelkünkbe. Éppen az gyakorolta rám a legmélyebb hatást, mikor láttam, hogy a különben bőbeszédű édesapám alig talál megfelelő kifejezéseket.

Édesapánk mindig figyelmeztetett bennünket az egyházi év eseményeire. Mikor gyermekeivel a szántóföldön dolgozott, többször megtörte a csendet és az elkövetkező ünnepről magyarázott. Néhány intelmet adott, hogyan lehet az ünnepre méltóan előkészülni. Legbuzgóbban Jézus Szíve ünnepe előtt beszélt. Gyönyörű röpmákat mondott Jézus szentséges Szívéhez. Kezdetben, mint általában a gyermekek, nem elég figyelmesen hallgattuk tanításait. Lassankint azonban mély benyomást gyakorolt lelkünkre és szelíd szavai bőven meghozták a gyümölcsét.

A plébániatemplomtól nagyon messze lakott édesapánk. Valahányszor megpillanthatta a távolban lévő templomot, nagy tisztelettel köszöntötte a szentségházban rejtőző Urat.

X. Pius pápának a szentáldozásról kiadott pásztorlevele után minden vasárnap és ünnepnap a szentségekhez járult. A templom messze volt, mégis első volt az istenházában. A Jézus Szíve-pénteket is megtartotta. Eleinte attól félt, hogy szenteskedőnek látszik, de csakhamar felhagyott e felesleges gondolatokkal. Élete utolsó éveiben mindennap résztvett a szentmisén. Jézus Szíve Hirnökének sok éven át olvasója volt.”

Nemcsak az élete, de halála is épületes és szép volt. Az alattomos betegség hirtelen támadta meg. Egész nap dolgozott, mindenkinek feltűnt jókedve. Hosszú évek óta nem énekelt, s most még dalra is gyujtott. Estefelé rosszul érezte magát, korán lefeküdt. Betegsége hamarosan igen rosszra fordult. Papfiát ágyához hívták. Az apa tudta, hogy itt a vég. „Nagyon jól van ez így, — mondotta —

hiszen elég sokáig éltem. Nyugodtan nézek az örökkévalóság elé." Úgy tett, mint aki hosszú útra készül. Nagy buzgósággal vette fia kezéből a haldoklók szentségeit. Néhány nap múlva kedves nővérek vették át ápolását. A testi ápolás nem okozott fáradságot, mert nem engedte, hogy sokat törődjenek vele, de annál inkább azon volt, hogy pap legyen közelében. A röpimák közül, amelyeket előimádkoztak, főképen Alacoque Szent Margit fohásza tetszett: „Jézus szentséges Szíve, bízom Benned! Gyengeségem miatt félek, de a Te jóságodtól mindent remélek.” Ezt addig ismételte, míg kívülről nem tudta.

Eljött az utolsó nap. A gyermekek és unokák körültették ágyát, el akartak búcsúzni attól a drága apától, akinek oly sokat köszönhettek. Gyermekei közül hat volt az egyházi pályán. Az egyik leánya mint irgalmas nővér a távoli misszióban dolgozott. Legkisebbik fia egy észak-afrikai misszióban mint laikus testvér szolgált az Urat. Ágya körül térdelt valamennyi otthon lévő gyermeke, hogy átvegyék utolsó áldását. Nem esett nehezére a búcsúzás, mert tudta, hogy az Istentől reá bízott feladatot tökéletesen teljesítette.

Nemcsak a tíznapos betegség alatt, hanem az utolsó órákban is teljesen nyugodt volt. Halálfélelemnek vagy belső nyugtalanságnak sem volt semmi nyoma.

A nagy fájdalmak inkább örömet, mint szomorúságot váltottak ki belőle. Nagyon jól tudta, mennyire értékes minden pillanat. Utolsó lehelletéig magánál volt. Szombatról vasárnapra virradó éjszaka testén megsziporodtak a hullafoltok. Megkérdezte az ápoló kedves nővért: „Ugye ezek hullafoltok?” „És ha azok lennének, mit szólna édesapám” — kérdezték gyermekei. „Oh, akkor nagyon jól van” — felelte. Fia a haldoklók imáját imádkozta. Lassan imádkozott és hozzávette Szent János apostol szenvedéstörténetét. Mikor befejezte, tréfásan mondotta az apa: „A haldoklók imáját akkor kell már kezdeni, mikor valaki még egészséges, mert különben nem tudják befejezni a halála előtt.” Annyira nem félt a haláltól, hogy még tréfálkozni is tudott. Rövid idő múlva kérte,

hogy fektessék oldalra. Szívének sok volt ez a megerőltetés. Néhány sóhaj és kilehelte lelkét. Elment Istenéhez, Teremtőjéhez, Megváltójához.

Igazak Alacoque Szent Margit szavai: „Mily jó a halál, ha életünkben Annak Szívét tiszteltük, Aki halálunkban Bíránk lesz!”

39. NEM HALOK MEG SZENTSÉGEK NÉLKUL.

Néhány évvel ezelőtt az egyik szanatóriumba erőteljes, kedves úriember jött, hogy vakbélműtétet hajtsanak végre rajta. Az operáció sikerült, de hamarosan komplikációk álltak be, amelyek miatt a legrosszabbtól lehetett tartani. Az úriember tökéletes világfi volt, teljesen vallástalannak látszott. Annál jobban örült a nővér, amikor egy napon így szólt hozzá: „Meglátja, kedves nővér, nem halok meg szentségek nélkül, mert az édesanyám megtanított az Úr Jézus szentséges Szívét szeretni. A világ zajában mindent elfelejtettem és elhanyagoltam, de az Úr Jézus iránti szeretet megmaradt bennem.”

Jézus Szíve-péntek előtt betegünk megkérdezte az orvost: „Doktor úr, ha ön úgy gondolja, hogy végörám közeledik, kérem, mondja meg, hogy papot hivathassak!” „Nincsen veszély — mondotta a katolikus orvos, de ha óhajtja, holnap eljöhet a pap.” A veszély azonban nagy volt, amit az orvos igen jól tudott. Az ápolónővér is tudta, azért a kórterem ajtaja előtt szemrehányást tett az orvosnak: „Ön a felelős, ha a beteg még az éjjel meghal.”

A következő napon a főnöknő is meglátogatta a beteget. A beteg neki is megmondta, hogy szívesen látná a pap látogatását, aki a szentségeket kiszolgáltatná neki. Ebben a pillanatban érkezett meg a beteg felesége, egy szinésznő. Mikor meghallotta, hogy pap jön a férjéhez, eszelősen kiáltozni kezdett: „Ez nem fog soha megtörténni.” Azonnal leviharzott az irodába, panaszt tett az igazgatónál, hogy férjéhez papot akarnak hívni. Az igazgató azonnal telefonált a főnöknőnek és megtiltotta, hogy az ő engedélye nélkül bármit is tegyenek. A főnöknőnek

engedelmeskednie kellett, és megtiltott a nővérnek minden további lépést.

A kedves nővérnek nagyon fájt, hogy a beteg, aki valószínűleg már régen nem járult a szentségekhez, nem részesülhet az Egyház vigaszában. Emberi segítséget nem várhattak, azért az Úr Jézus szentséges Szívéhez folyamodtak. Ostromkilencedet kezdtek, vagyis kilenc órán át egyfolytában minden óraütéskor néhány percig kitárt karral imádkoztak. Délben egy másik orvos jött. Ez valószínűleg teljesen közömbös volt, soha nem törődött a betegek lelki dolgaival. De amikor a beteget megpillantotta, odahívta a nővért és sürgetően mondotta: „Gyorsan papot, hogy legalább az utolsó kenetet megkapja!” A pap pillanatok alatt ott volt. Mikor a szobába akart lépni, a beteg felesége az ajtóhoz állott és nem akarta beengedni. Az orvos egyszerűen félretolta, majd eltávolította a szobából.

A nővér alig hitt szemeinek. Ilyen eset még nem történt a szanatóriumban. A beteg teljes öntudattal meggyónt és felvette az utolsó kenetet. A pap a közeli zárda-kápolnába sietett és elhozta a haldoklónak az Oltáriszentséget. Néhány perc múlva halkán sóhajtott a beteg: „Jézus szentséges Szíve, bízom Benned!” és kilehelte lelkét.

40. JÉZUS SZENTSÉGES SZÍVE, TÉGY VELEM A TE SZENT AKARATOD SZERINT.

Szombat este volt. A mély csendet csak a tekepályán játszó zavarják meg.

A vendéglő kijáróján csinos, erőteljes fiatalember lépett ki. Szőke fűrtjein egy kis vadászkalap hetykén oldalra csapva, sötét szemeiben életvidámság és jókedv ragyogott. Apja az ablakból nézett utána. Kedvetlen kifejezés ült arcára. Szebaldus, az elsőszülött sok gondot okozott neki. Sóhajtván fordult meg, tekintete a nyitott ajtón a szomszéd szobára esett. Könyvekkel és írásokkal

megrakott asztalnál olvasmányaiiba merülve ült Xavér, a fiatalabb fiú. Az apa szemei felragyogtak.

— Örülök, hogy te más vagy, mint könnyelmű bátyád. Nem is adom neki a vendéglőt. Inkább neked adom, hiszen könnyelműségével néhány év alatt eltékozolná a birtokot.

Xavér arcán ijedtség suhant át.

— Apám, — szólt — megváltozik Szebaldus! Nincs neki rossz szíve, csak gondtalan és jókedvű. Ez elmúlik idővel. Meglátod, örömöd lesz még benne!

— No, ezt eltaláltad! — gúnyolódott az apa. — Te meg mit zárkózol el? Nem érdekel a birtok? Mi?

Pirosság és sápadtság váltakoztak az ifjú arcán. Egy pillanatig nem felelt.

— Édesapám, — dadogta végül — mit ér nekem a birtok? Úgysem nőszülök meg s legszívesebben a misszióba mennék. Nagy szükség van ott segítőtestvérekre, apám, ha beleegyeznél, nagy örömet szereznel vele.

Most végre kimondotta, ami már oly régóta feküdt szívéen. Könnyörögve nézett apjára. De az mérgesen félbeszakította:

— Nincs más kívánságod? — Izgalmában az erek kidagadtak homlokán. — Most mondja még nekem valami, hogy két fiam van, mikor egyik sem jó semmire! — De hirtelen megváltoztatta hangját és szelíd hangon folytatta: — Nézd, Xavér, ha Szebaldus olyan volna, amilyennek lennie kellene, nem csinálnék semmi akadályt, de ahogy most áll a helyzet, magad is beláthatod, nem engedhetlek el. Te mindig jó és engedelmes fiam voltál, most sem okozhatsz öreg apádnak fájdalmat. Hagyd el ostoba szeszélyedet, hiszen itthon is szükség van jó emberekre. Gondold meg, ez is misszió!

Még egy ideig beszélt, aztán elment. A szegény fiú szinte gondolat nélkül bámult maga elé, végül összeszedte magát és elrendezte könyveit. Kimondhatatlan bánat nehezedett lelkére. Úgy érezte, hogy a falak agyonnyomják. A szabadba sietett tehát, elhagyott ösvényen ment a plébánia felé, de a vihar még mindig tombolt lelkében.

A dombok aljánál, amelyen a templom emelkedett, öreg lombos fáktól körülvéve állott a plébánia. Mikor Xavér elhaladt mellette, a kertből barátságos hang szólította:

— Hová, háová oly sietve, fiatal barátom?

Xavér megállt és a káplán szelíd szemeibe nézett. A pap igen jól ismerte Xavér lelkét s az első pillantásra látta, hogy valami nincs jól. Behívta a kertbe s leültek egy magas kőrisfa alá. Hamarosan megtudta Xavér bánatát. Részvétellel nézett a fiúra.

— Ez valóban komoly dolog, de azért semmi ok sincs a csüggedésre — mondotta. — Ne felejtsd el, hogy van fent Valaki, Aki őrökdi az emberek sorsa felett és irányítja útjaikat. Tedd jövődet az Úr Jézus szentséges Szívébe! Menj hozzá és imádkozz bizalommal: Uram, tégy velem tetszésed szerint!

Néhány perc múlva Xavér a templom szentségháza előtt térdelt és sokszor ismételte a fohászt: „Jézus szentséges Szíve, tégy velem tetszésed szerint.” Teljesen megnyugodott, Isten békéje ragyogott szemeiből.

Mikor az apa látta, hogy Xavér vidáman jön haza, megnyugodott és a dolgot befejezettnek gondolta.

A nyár vége felé közeledett, a szél hidegen fújdogált.

Egy őszi napon a káplán gyalog sietett a szomszéd faluba. Haldoklóhoz ment. A drága isteni terhet szívére szorítva imádkozva haladt előre. Útja Xavérék háza előtt vezetett. Az ifjú éppen az udvaron foglalatostkodott, amikor a ministráns csengőjét hallotta. Örömtől sugározva sietett a kapuhoz, kinyitotta és letérdelt. Egész külseje elárulta nagy hitét, amint a szentségben rejtőző Istenét imádta. Ajkai most is azt suttogták: „Jézus szentséges Szíve, tégy velem tetszésed szerint!”

A káplán észrevette és az Oltáriszentséggel megáldotta. Xavér addig maradt térdelve, míg a pap a távolban el nem tűnt. Mikor az udvarba visszatért, észrevette, hogy bátyja vállravezett karabélyával a hátsó kertkapun kisorrant és egyenesen az erdőbe ment. A könnyelmű testvér újra otthagya az apjától rábizott munkát a vadászat miatt. Micsoda veszekedés lesz ebből, ha apja észre-

veszi. Xavér meg akarta kímélni apját, rövid elhatározással a szénapadlásra ment, hogy befejezze bátyja félben hagyott munkáját.

Közben a káplán elvégezte szent hivatalát, egy fáradt aggastyánnak nyújtotta az utolsó Útravalót. Eredeti terve az volt, hogy kihasználja az alkalmat és a környéken levő betegeket sorban meglátogatja. Mikor az aggastyánt megáldoztatta, csodálkozva vette észre, hogy még egy szentostya van a burzában. Így lemondott tervéről és elhatározta, hogy alkalmasabb időt keres a beteglátogatásokra és ugyanazon az úton hazafelé indult.

Mikor a vendéglőhöz közeledett, izgatott hangzavart hallott onnan és látta, hogy a szomszédok jajgatva sietnek oda. Ijedtségtől halvány cseléd szaladt feléje s izgatottan, tördelve mondotta:

— Főtisztelendő úr, gyorsan, gyorsan, leesett a szénapadlásról. Meghalt!

Nagy megdöbbenéssel követte a lányt. Áthaladt a tornácon, belépett a szobába. Elsápadt. A mozdulatlanul fekvő alakban felismerte Xavért, akit alig egy órája egészségesen, erőteljesen duzzadva, életvidáman látott. Csak egy tekintet és tudta, hogy a fiúnak vége. A halál sápadtsága ömlött el arcán.

Vajjon megérezte a haldokló az Isten közelségét? Hirtelen felnyitotta szemeit s a papra nézett. Tekintetében vágyakozó kívánság volt. Egy rövid bánatima, alázatosság, szeretet, bizalom felkeltése és a káplán oda nyújtotta neki az élet Kenyerét. Boldog mosoly játszott a fiatalember ajkán. Egy utolsó, megtört tekintet, egy gyenge hörgés. Meghalt.

Az ágy lábánál állott fájdalomtól megkövülten az apa. Nem tudta felfogni a hirtelenül beállt szörnyű helyzetet. A káplán hozzá fordult:

— Wernecker, ismerje fel az Isten végzését! Xavér túl tiszta, túl jó volt erre a földre. Isten magának akarta! És lássa, milyen nagy kegyelemben volt része. Magához vehette a legméltóságosabb Oltáriszentséget, mert buzgó Jézus Szíve-tisztelő volt. Most látom, hogy a nélkül, hogy tudtam volna, miért hoztam magammal két ostyát. Az

egyik az ön Xavérjáé volt. Nélküle ettől a kegyelemtől megfosztva kellett volna meghalnia. Az isteni kegyelemnek szemellátható bizonyítéka vigasztalja meg nagy bánatában.

Sötétedett, mikor Szebaldus hazajött. A házba belépve halottsápadt arcok, kisírt szemek fogadták. Valaki megmondta neki a szörnyű hírt: Xavér a szénapadlásról a szérűre zuhant, bent fekszik holtan!

Roskadozó térdekkel lépett a halottas szobába. Apja öccse mellett állott. Nem a harag, de a kimondhatatlan fájdalom rázta az öregembert. Némán mutatott a holttestre. Nézd, a te műved! Maradtál volna a munkádnál, nem feküdne itten.

Szebaldus arca olyan fehér lett, mint a halott öcséé. Belső kintől felnyögve esett térdre a halottas ágy mellett. Fél éjszakán ott maradt. Hogy mi mehetett végbe lelkében, szóval nem árulta el, de későbbi élete megmutatta. Eltűnt könnyelműsége, felelőtlensége. Mint előbb Xavér, úgy most ő is kötelességének élt. Jó katolikus, később derék polgár és kiváló családapa lett.

Xavér közbenjárásának első gyümölcse — mondotta a káplán. Xavér imája meghallgatásra talált, Jézus szentes Szíve azt tette vele, ami tetszése szerint volt.

41. AZ ÚR HÁLÁJA.

Egy bajor pap mondotta el: Papbarátom halálán volt. Halála előtti napon látogattam meg utoljára. Úgy megszorította a kezemet, mintha soha nem akarná elengedni és csodálatos nyugalommal mondotta: „Örömmel távozom.”

Csak olyan pap mondhatja ezt, aki egészen az Üdvözítő közelébe jutott, aki az Úr Jézus szentes Szívének bizalmasa lett. És barátom valóban az volt. Sokszor mondotta: „Jézus oly szeretetreméltó és oly nagyon jó.” — Ez a meggyőződése az Úr Jézus csodálatos és egyedülálló ismeretéből fakadt.

Jézussal való érintkezése nem volt ú. n. hivatalos, hanem személyes és eleven. Püspöki engedélyre esténként biztonsági okokból hazavitte az Oltáriszentséget. Ez volt a titka egyházközsege buzgóságának, szentségének. Barátai, papok és világiak meglátogatták és boldognak mondták magukat, ha vendéglátójuk házában éjtszaka legalább egy órát virraszthattak az Oltáriszentség közelében, az Úr Jézus jelenlététől megszentelt légkörben. Ez kifelé is hatást gyakorolt, mert a leghangosabb kamaszok is elcsendesedtek, mikor a plébánia közelébe értek és az örökfény világa plébánosuk magas Vendégére emlékeztette őket.

A plébános havonta, Jézus Szíve-péntek előestéjén püspöki engedéllyel összegyűjtötte a férfiakat és ifjakat éjtszakai engesztelő szentségimádásra. Más plébániáról is igen sokan jöttek, égő lámpákkal az éjtszaka sötétjében, hogy az isteni Üdvözítőnek egyórás engesztelést ajánljanak.

A szentségimádás megkezdésekor beszédet tartott az egybegyűlteknél és így tanította meg őket fokról-fokra a csendes, szemlélődő szentségimádásra. Azután beült a gyóntatószékbe és kb. éjfélig gyóntatta őket. Az asszonyok, lányok, gyermekek már délután meggyónhattak. 10 órakor az asszonyoknak és leányoknak haza kellett menni. Reggel öt órakor újra eljöhettek. Gyakran meghívott engem is, hogy a férfiak gyóntatásánál segítségére legyek. Valóságos élmény volt számomra minden ilyen éjtszaka. A férfiak és ifjak magatartása példás volt. Voltak közöttük többen, akik egész éven át nem találták meg az utat a templomhoz. Ki hinné, hogy azok az ifjak, akik a vasárnapi istentiszteletet sem tudták nyugodtan végighallgatni, csendesen, komolyan és mozdulatlanul nézték az Oltáriszentséget és imádkoztak. Az éj csendjében a gyertyafénytől megvilágított oltáriszentségi Jézus igen sok szívén győzedelmeskedett.

Nem volt véletlen, hogy a plébános halálának napján az ő szerény plébániáján négy pap volt jelen, akik a halál pillanatában körülállták a halálos ágyat. Az sem volt véletlen, hogy éppen Jézus Szíve-péntek előtti napon

temették el, mikor az egész község a szentségekhez járult és éjtszakai szentségimádást tartott meghalt plébánosaért. Így jutalmazta meg az Úr hűséges szolgáját.

42. AZ UTOLSÓ JÉZUS SZÍVE-PÉNTEK.

Mindenki ismerte a községben. Kötő Teréznek hívták maguk között. Igen ritkán látták az utcán. Reggelenként a legkorábbi misén ott térdelt a templom egyik sötét sarkában, ahonnan jól láthatta az oltárt, de a hívek őt alig láthatták.

Ki volt, honnan jött, senki nem tudta. Mikor a községbe költözött, eleinte sokat suttogtak róla, de biztosat senki nem tudott. Teréz nem beszélt magáról, senkivel sem érintkezett. Senkinek nem ártott, de jót sem tett senkivel. Így idegen maradt közöttük. Egyetlen ember tudta csak kicsoda és miért jött a faluba — a község lelkipásztora. Az emberek hamarosan mégis beszélni kezdtek róla. Ebben a községben is szokás volt a hónap első péntekén szentáldozáshoz járulni és mióta Teréz a községbe jött, egyetlenegy sem mulasztott el. Most tartotta éppen a kilencedik első-pénteket. Ezt igen jól akarta megünnepegni. Mikor korán reggel az Úr asztalához járult, ragyogott az arca, szíve erősebben dobogott az örömtől. Feltűnt neki, hogy nem a plébános úr áldoztatta a híveket, hanem egy fiatal idegen pap, akinek a hangja ünnepélyesen és bensőségesen csengett, főképen nála, mikor a szentostyát neki nyújtotta.

Az öreg Teréznek ez volt az utolsó szentáldozása. Délután rosszul érezte magát. Fáradtan és lankadtan dült hátra helyén az ablaknál. És ekkor látta, hogy a plébános jön szerény otthonába, mellette pedig az idegen pap. A plébános ijedten állt meg a küszöbön, mikor Terézt meglátta. Gyakorlott szeme azonnal felismerte a helyzetet, aggódva hajolt Teréz fölé.

A nő homlokán kiütött a verejték és nehezen lélegzett. Nyugodt hangon szólt a plébános:

— Teréz, a te papod áll kint!

Teréz a plébánosra emelte szemét és akadozva mondotta:

— Ó kérem, jöjjön bel

A pap megértette. Néhány pillanat múlva visszatért kísérijével, mondván:

— Szél ütötte hirtelen, halálán van.

— Az elsőmisés áldást... — suttogta Teréz. A pap eléje állt, kitárta fölötte felszentelt kezeit, áldón nyugtatta fején. Néhány pillanat múlva Teréz a plébános karjai között kilehelte lelkét, eltávozott a siralomvölgyéből. — A templom harangja esti Űrangyalát zengett.

És most, mikor már meghalt, megtudhatták a községben, ki volt Teréz. A fiatal pap maga mondotta el a vasárnapi szentbeszédben.

Teréznek nem voltak közeli rokonai. Nem volt gazdag, de volt egy nagy kívánsága: az Űrnak egy papot szeretett volna adni. Kívánsága teljesült. Volt egy szegény fiú, aki nagyon vágyott arra, hogy az oltár szolgája lehessen. Teréz meghallotta és azonnal határozott. Eladta kis birtokát, és hogy szűkebben élhessen, lakóhelyet változtatott. Csak a plébános tudta titkát. Mint ismeretlen jötevőtől továbbította az összegeket. Értésítést kapott a tanulmányi előmenetelről és végül a szentelés napjáról. Teréz nagylelkűen akarta befejezni művét. Az újonnan felszentelt ne érezze magát tőle függőnek. A plébános kérésére pártfogoltja egy távoli Mária-kegyhelyen tartotta első szentmiséjét, de utána sietett a falu plébánosához. Szíve tele volt hálával és szeretettel. Talán mégis elárulja, ki az ő jötevője. Megismerhette. Ű nyújtotta neki az utolsó elsópénteki szentáldozást és éppen legjobbkor jött, hogy papi áldása kíséretében vezesse át Teréz áldozatos lelkét az Űrökkévaló trónjához: az Űr Jézus szentséges Szívéhez.

5. MINDEN VÁLLALATUKAT MEGÁLDOM.

43. AZ APOSTOLI MŰ PÁRTFOGÓJA.

Ősz volt. A Szent András-kollégiumban tanítottam. Egy napon az ottani P. Rektor jött a szobámba és így szólt:

— A nagyméltóságú püspök úr levelet írt. Arra kért, hogy egy tanáromat engedjem el, aki majd az ő utasítása szerint apostoli körútra indul. A püspök úr azt szeretné, ha néhány protestáns városba is elmenne és a katolikus vallásról előadásokat tartana. A katolikusok az országban elszórtan élnek, azokat is fel kellene keresnie, mert lelki szempontból elhagyatottak. Mivel ön éppen a kérdéses vidékről való, legkönnyebben tudná megoldani a feladatot. Jó volna, ha személyesen menne el a püspök úrhoz, hogy a dolgot jobban megbeszélhessék.

— Úgy gondolja talán, hogy kizárólag ennek a munkának éljek és a tanítást egészen feladjam?

— Nem, nem, erről szó sincs. Egészen természetes, hogy ön nálunk marad mint tanár. Néhány hétig szombaton szabaddá kell tennie magát és hétfőn reggel már vissza is kell érkeznie.

Örömmel vállaltam a feladatot és még azon délután elutaztam a püspök úrhoz, hogy az új vállalkozást alaposan megvitassuk.

A püspök úr barátságosan fogadott és előadta tervét. Vallásos propagandáról volt szó a protestánsok között. Szombaton délután el kellett mennem valamelyik nagyobb protestáns városba vagy községbe, ott a szállodában töltek egy éjszakát, reggel egy nagyobb teremben szentmisét mondok és szentbeszédet tartok. Ha még marad idő, az elszórtan élő katolikusokat felkutatom, bármily elhagyott helyen lagnának is. Hétfőn újra tanítok a kollégiumban.

A küldetés nagyon tetszett, de még egy fontos dolgot kellett elintézni: a pénzkérdést.

— És a költségek, kegyelmes uram? — fordultam a

püspök úrhoz. — Hogyan lesznek rendezve a szálló és utazási költségek?

— Jó, hogy erre is felhívja figyelmemet, a kérdés valóban döntő jelentőségű. Tudom, hogy ön szerzetes és semmije nincs. Tehát ön nem fedezheti a költségeket. A misszióknak pedig igen szegény. Gondoltam, hogy még egy dolgot kérek öntől. Nem tudná a felmerülő költségeket egyik vagy másik gazdag jótevőtől megszerezni? Igen hálás lennék, ha ez önnek sikerülne.

— Mindent megpróbálok, kegyelmes uram — feleltem.

— És még egyet — folytatta a nagyméltóságú püspök úr. — Nagy távolságokat kell önnek megtennie, több száz kilométert, míg az összes katolikust meglátogatja. Hogy a költségek a lehető legalacsonyabbak legyenek, tanácsolom, vásároljon magának egy erős kerékpárt és nagyon ritkán használja a vasutat. Tudja, hogy mily sok időt eltölthet az ember a vasúton és a vasút nálunk meglehetősen drága. Az idővel és pénzzel takarékoskodni kell.

Megköszöntem a püspök úr jótanácsát és megígértem, hogy teljesítem. Visszautaztam a Szent András-kollégiumba.

Az úton mindent jól átgondoltam. Elképzeltem, hogyan fogom a protestánsoknak a tiszta evangéliumot hirdetni és mint jó pásztor az elhagyott juhocskákat felkeresni. Megfontoltam azt is, hogy veszem meg legjobban a kerékpárt és hogyan teremtem elő a szükséges összeget. A misszió szegénysége miatt egyáltalán nem aggódtam. Ha megkaptam a megbízást, hogy az Istenért és az Egyházért dolgozzam, biztos voltam abban, hogy a jó Isten gondoskodik minden szükségesről, bár nekem is minden tőlem telhetőt meg kell tennem, hogy azokat megszerezsem.

Visszaérkezve a Szent András-kollégiumba, jelentkeztem a főtisztelendő P. Rektornál és hímezés-hámozás nélkül egyszerűen megkérdeztem, nem volna-e hajlandó a kerékpár megvételéhez szükséges összeget előlegezni? Együttal közöltem a legközelebbi utazás költségeit is. P.

Rektor meghallgatott, fejét csóválta; megértettem, hogy kérésemet nem tudja teljesíteni.

— A kollégium egyetlen fillért sem adhat erre a dologra — mondotta. — Nincs abban a helyzetben, hogy ezeket a kiadásokat magára vállalja. Csak annyit ígért, hogy az egyik tanárt a püspök úr rendelkezésére bocsátja. Többet nem tehet. Az egyetlen eszköz, amit ajánlhat, forduljak néhány jótevőmhöz.

— Minden jó, ha a kezdet jó! — mondtam nevetve, mikor a szobát elhagytam. — Csak legalább annyi pénzem volna, hogy az első kiadásokat fedezhetném.

Hová forduljak segítségért? Sokáig töprengtem, de nem jutott eszembe egyik jótevőm neve sem. Láttam, hogy az emberektől semmit nem várhatok. Végül magamnak mondtam: Imádkozzunk! — És imádkozni kezdtem bensőséggel, hittel a jó Istenhez, aki övéit nem hagyja el. Ebben a pillanatban sugallatot kaptam: helyezzem a vállalkozást az Úr Jézus szentséges Szíve különös oltalmába. Hisz az Udvözítő olyan nagy ígéretekett tett az ő Szíve tisztelőinek. Hozzá megyek és szaván fogom. Kíváncsi vagyok, hogyan fogja elintézni.

Amint gondoltam, úgy is tettem. Elhatározásomat, nehézségeimet, kérésemet a szentségház Foglyához vittem és mikor a dolgot bizalommal a Szívébe helyeztem, nyugodtan visszatértem a szobámba. Ott az íróasztalhoz ültem, jegyzőkönyvecskémet előkerestem és átolvastam azok névsorát, akik évekkkel ezelőtt kérő felszólításomra — a bélpoklosok otthonára — adományokat küldtek. A könyvecske kinyitásakor egy névre tévedt tekintetem. Az illető hölgyet személyesen nem ismertem, de ő akkorigan levelet küldött, amelyben biztosított, ha bármikor segítségre volna szükségem, bizalommal forduljak hozzá.

Tollat fogtam és a következő levelet írtam:

Nagyságos Asszonyom!

... Levelében felbátorított, hogy Önhez forduljak, ha pénzzavarba jutnék. Elöljáróim új és fontos apostoli munkával bíztak meg. A feladat elvégzéséhez nagyobb ösz-

szegre volna szükségem. A misszió szegény és képtelen segíteni. Az ügyet az Úr Jézus szentséges Szívére bízam. Ha Onnek valami jó célra félretett összeg állna rendelkezésére és nem tudná mire fordítani, azt hiszem, a szentséges Szívnek tetszésével találkozna, ha ezt az összeget apostoli munkámra adná.

Mély tisztelettel

.

A levelet két nappal a hónap első pénteke előtt postára adtam. Mennyire meglepődtem, mikor néhány nap múlva a következő választ kaptam:

Főtisztelendő Páter!

Köszönöm, hogy alkalmat ad arra, hogy egy kis szolgálatot tegyek. 500 frankot mellékelek bankjegyekben. Nem hallgathatom el, milyen körülmények között jött levele. A hónap első péntekén érkezett. 500 frankom volt, melyet valami jó célra szántam, de nem tudtam, mire. Reggel az íróasztalomra tettem az összeget és elmentem a legközelebbi templomba szentmisét hallgatni és szentáldozáshoz járulni. A hálaadásnál az Úr Jézus szentséges Szívéhez fordultam, adja tudtomra, milyen célra ajándékozzam a pénzt. Mikor hazaértem, levelét az íróasztalomra a pénz mellett találtam. Ebben az Úr Jézus szentséges Szíve nevében támogatásért fordul hozzám. Ezt az esetet úgy tekintem, mint az Úr Jézus Szívének óhaját.

.

Azonnal a templomba siettem és az Oltáriszentségben rejtőző Úr Jézus Szívénél kifejeztem örömemet és hálámat. Szentmisémben az előkről való megemlékezésnél jótévőmért imádkoztam.

Jó erős kerékpárt vettem, megvásároltam a szükséges dolgokat, hogy minél előbb indulhassak. Hogy hogyan sikerült, arról most nem beszélhetek, de a jó Isten iránti hálával megjegyezhetem, hogy apostoli utamon mindig éreztem az Úr Jézus szentséges Szíve oltalmát és segítségét.

6. A BŰNÖSÖK SZIVEMBEN FÖLTALÁLJÁK AZ IRGALOM FORRÁSÁT ÉS VÉGNÉLKÜLI TENGERÉT.

44. ITT VALAKI ERŐSEBBNEK KELL SEGITENI.

Egyik városból írják: Nem régen terjedt el nálunk az Imaapostolság. Ma korán reggel egy beteghez hívtak, aki halálveszedelemben volt. Vérében, hörögve feküdt és vad tekintettel nézett rám. Mikor hogyléte iránt érdeklődtem, kérdéseimet barátságosan fogadta, de amikor a szentségekről kezdtem beszélni, kereken elutasított, és látszott, hogy jelenlétem izgatja.

Remegtem lelkéért, azért rövid szünet után megkérdeztem, mikor vette fel utoljára a szentségeket. „Én azt igazán nem tudom” — volt a kemény, egykedvű felelet. Hideg borzongás futott át rajtam, mikor arra gondoltam, milyen rövid idő van csak életéből hátra, hogy az örökkévalóságra elkészüljön. Tehetlenségemet, méltatlanságomat tisztán láttam; minden további kísérlet hiábavaló lett volna.

„Itt valaki erősebbnek kell segíteni!” — gondoltam. A betegnek barátságosan kezet nyújtottam s a szobát elhagytam. Elhatároztam, hogy szentmisémben az Úr Jézus szentséges Szívének ajánlom.

Körülbelül három óra múlva ismét elhívtak a beteghez. Alig csuktam be az ajtót, még egyetlen szót sem szólhattam, mikor a beteg hozzám fordult: „Plébános úr, bocsásson meg, hogy ma reggel oly durva voltam önhöz, nagyon szeretnék most győnni.”

Nem tudom leírni azt a határtalan örömet, melyet akkor éreztem, mikor ezt az elveszett, de megtért lelket meggyóntattam. Szentáldozás után feladtam az utolsó kenetet is. Néhány óra múlva elhunyt az Úrban.

45. JÓKOR MEGMENTVE.

Ezt a történetet papoknak írom, hogy a betegek ágyánál az Úr Jézus Szívéből merítsenek bátorságot.

Igen buzgó hívem betegágyához igyekeztem. Az úton egy öreg néni keze kiáltott át hozzám:

— Hová siet, főtisztelendő úr?

Mikor kíváncsiságát kielégítettem, így szólt:

— Ha már úgyis beteghez megy, nézzen be a (mondjuk) Jóbhoz, aki szintén nagyon beteg.

— No, talán mégsem olyan veszélyes, — mondtam — hiszen még nagyon fiatal és nincs is olyan rosszul.

— Persze, válaszolt a néni, — nincs olyan rosszul, mint aki hamarosan meghal. Neki sincs hozzá semmi kedve, de én mondom, nem kel ez már fel többet.

Jókedvemnek hirtelen vége lett. A beteg körülbelül 20 éves lehetett, hatalmas termetű, jóeszü fiú. Ellenkezést azonban senkitől sem tűrt. Eddig semmi jót nem hallottam róla. Valósággal féltem meglátogatni. De bízva az Úr Jézus szentséges Szíve támogatásában, azonnal felkerestem. Útközben buzgón könyörögtem: „Uram, itt mutasd meg kegyelmed csodáját!”

A beteg várakozáson felül jól fogadott. Megkért, hogy ezután többször is látogassam meg. Napról-napra ott ültem ágyánál; közömbös dolgokról beszélt. Néha megfogtam a kezét, mintha a pulzusát nézném. Ilyenkor bensőséggel kértem az Úr Jézustól a szegény lélek számára kegyelmet. A szobában lévő szentképek mintha türelemre intettek volna. Ha fájdalmai voltak, az Úr Jézus szentséges Szívéhez utasítottam. Meg voltam róla győződve, hogy a hevesvérű ifjúnál erőszakos rábeszéléssel nem érek célra. Rábíztam az Úr Jézus szentséges Szívére, sugalmazza a szentgyónást. Ő maga. Imáimban, reményeimben nem csalódtam.

Hosszú ideig nem látogattam meg. Ez volt a kegyelem ideje. A pap utáni vágya napról-napra nőtt, végül értem küldött. Zavartan mondta el, hogy a szentgyónás gondolatától nem tud szabadulni. Nem tudom leírni, mily nagy örömet éreztem ezeknél a szavaknál. Most még jobban megértettem az isteni Üdvözítő szavait: „Nagyobb öröm van az égben egy megtért bűnösön, mint 99 igazon, akiknek nincs szükségük bűnbánatra!”

A lelkiismeret minden redőjét átvizsgáltuk, jó életgyónást végzett, megáldozott. Ráborulhatott a jó Pásztor isteni Szívére, hogy örömet, békét és türelmet merítsen belőle.

Még néhány szentgyónásban megtisztulva, a szent Útravalóval és utolsó kenettel megerősítve várta a halált. Körülbelül hat hónapig szenvedett fájdalmas betegségében. Reméljük, hogy most ott pihen Jézus isteni Szívén.

46. KEMÉNY KÜZDELEM UTÁN GYŐZELEM.

Körülbelül két éve már annak, hogy a plébános úr így szólt hozzám: „Menjen csak el egy fiatalemberhez, minden órában meghalhat. Én már semmit sem tudok érte tenni. Mindent megpróbáltam, nem akar gyónni. Talán önnek nagyobb szerencséje lesz.” Nehéz szívvel engedelmeskedtem.

A fiatalembernek előrehaladott tbc-je volt. Az ilyen betegek néha igen jól érzik magukat, főképen a halál előtt. Két-három napig kerülgettem a forró kását, mindenről beszéltem, ő is beszélgetett és már „jó barátok” voltunk. Mikor a legfőbb dologhoz értem, kész volt kibeszélni magát: „Már valamivel jobban vagyok, — nem-sokára felkelek, akkor úgyis elmegyek a templomba és ott fogok gyónni.” „Jól van, helyes, de most az egyszer azért meggyónhatna. Biztatom, bátorítom: könnyű lesz, már sokan jobban lettek utána.” — Hiába, hajthatatlan. „Nem, most nem teszem.”

Mikor újból elmentem hozzá, semmi nem változott, ő sem. De a szobában észrevettem egy szép Jézus Szíve-képet. Gondoltam magamban: most már minden jól van. Sátán, hiába töröd magad, nem lesz tied ez a lélek, meg-látod, ki az erősebb. Sokat imádkoztam, sírtam, könyö-rögtem, még le is térdeltem a beteg előtt, hiába. Száraz kibeszélés, frázisok. Mit mondanak az emberek. Nem is olyan veszélyes a bajom, az orvos még semmit sem szólt, más sem... Erős szívvel néztem fel a Jézus Szíve-képre, biztatólag nézett vissza. Elhatároztam, hogy

ma addig nem megyek el, míg célt nem érek. Láttam rajta, hogy még ma vagy nagyon rövid idő múlva az örök Bíró előtt fog állani. Megmondottam neki, olyan, mint egy oktalan gyermek. Szigorúbb hangot kezdtem, hiszen az Úr Jézus is szigorú volt, ha kellett. Kíméletlenül megmondottam, hogy az emberek, akiktől oly nagyon fél, remegnek lelkéért és minduntalan megkérdezik, meggyónt-e már? Senki nem meri megmondani az igazat, — de én mint pap kimondom, hogy igen kevés ideje van. Az orvos maga ajánlotta, hogy haladék nélkül gyóntassuk meg. Szemrehányásaim után tétovázva szolt:

— De mit szól az apám... öcsém...?

— Mit? Kint állnak és várják, mikor mond már igent.

— Az nem lehet — felelte.

— Jó, azonnal behívom őket — mondtam.

Bejöttek. — A beteg ekkor már kész volt meggyónni, de most meg én nem akartam, mert féltem, hogy kényszerhatás miatt esetleg szentségtörően gyónik.

Néhány szóval előkészítettem, azután eltávoztam azzal, hogy még ma visszajövök.

— Ne ma jöjjön vissza, hanem holnap — szolt utánam határozottan.

Most azután végkép elkeseredtem. Eszembe jutottak Hofbauer Szent Kelemen szavai: „Most én is látni akarok egy kárhozott lelket meghalni.” Hasonló szavakat használtam:

— Mindent megtettem önért, amit csak tehettem: udvarias, jó voltam, de ön semmit sem tesz meg nekem... Most elmegyek, alig hiszem, hogy visszajövök!

Búcsú nélkül távoztam. Alig múlt el egy félóra, értem küldtek.

— Mi történt?

— A beteg kívánja, nagyon sajnálja, hogy megbántotta. Fél, hogy nem bocsát meg neki.

Az ápolónővér vigasztalóan mondotta:

— A káplán urat nem lehet megsérteni, ha kívánja, érte küldök, meglátja, eljön. Mindent jóvátehet.

A sátán játékanak ezzel végeszakadt.

Egy óra múlva eljött az Úr Jézus is, betért a szegény lélekbe, elárasztotta békével, kegyelemmel. Egészen megváltozott. Ingerültsége eltűnt, örül, ha meglátogatom. Környezetének azt mondta: „Kedvesebb neki a káplán, mint az édesapja.”

Néhány nap múlva újra betért szívébe az Úr Jézus és nemsokára példás halállal halt meg.

Győzött az Úr Jézus szentséges Szíve!

47. HÚSZ ÉV UTÁN.

Egyik nagyobb városban igen gazdag és képzett férfiú lakott. Fényes eredménnyel végezte az egyetemet, hivatalában tisztelték, becsülték. Mint katolikus szülők gyermeke hűséggel szolgálta az Egyházat, hitét gyakorolta. Húsz év óta azonban teljesen közömbös lett vallási dolgokban. Majd ezt, majd azt gáncsolta, a katolikus Egyház tanításait, rendeleteit bírálta. A változáson nem lehetett csodálkozni. „Mondd meg, kivel barátkozol és megmondom, ki vagy!” Állandóan hitetlen barátaival társalgott, ezek ásták alá hitét. Naponta olvasta az Egyházat támadó világlapokat és könyveket. Később a fanatikus protestáns szellemű irodalmi termékeket olvasta. Az Egyházat valóssággal gyűlölte és annyira jutott, hogy nemcsak az Egyháztól és a kereszténységtől szakadt el, hanem egyik tanát a másik után tagadta meg. Nemcsak nyíltan tagadta hitét, de írásaival is támadta az Egyházat és a kereszténységet.

Családja mélyen megrendült. Felesége sokat sírt, gyermekeivel állhatatosan imádkozott Jézus irgalmas Szívéhez. Meghalt, mielőtt férje megtérését megérte volna. Az anya halála után a hozzátartozók és ismerősök tovább ostromolták Jézus isteni Szívét. De úgy látszott, az ég nem hallgatja meg imáikat.

Én mint lelkipásztor sokat érintkeztem az eltévelyeléssel. Minden meggyőző szó hiábavaló volt. A szerencsétlennek nem volt hite, aki pedig a hitet elveszítette, mindent elveszített! A hit Isten adománya, amelyet a kevélység és a szenvedélyek miatt el lehet veszíteni, de

alázatos imával újra meg lehet szerezni. Az eltévelyedett nem akart imádkozni sem. Emberi számítás szerint ily körülmények között megtérésről szó sem lehetett. Úgy látszott, hogy amint az életben, úgy a halálban is megátalkodott marad. Ilyenkor időszerű az emberi gondolkodás szűk határaiból kilépni és a hit magaslatait megmászni. Ott nyerjük el a biztató szót: „Remélj mindenfelett!” „Istennél semmi sem lehetetlen!” és az Úr Jézus szentséges Szívének ígéretét, amelyet Alacoque Szent Margitnak adott: „A bűnösök szívemben megtalálják az irgalom forrását és végnélküli tengerét.” „Kegyelmeimet mérték és határ nélkül adom azoknak, akik Szívemben keresik.”

Az eddig egészségesnek ismert férfit a betegség ágyba döntötte. Az orvos kijelentette, hogy a baj halálos. Senki nem sejtette a beteg környezetében a küszöbön álló véget. Vajjon kibékül-e Istenével, Egyházával, mielőtt lelke az örökkévalóságba megy? Hosszú hetekig jártam betegágyához, beszéltem neki a halálról, az örökkévalóságról, meg arról, hogy most még jóvátehet mindent, de talán igen rövid idő múlva nem lesz többé alkalmá, fogadja tehát alázatos lélekkel az örök igazságokat, Krisztus és az Egyház tanítását. Minden hiába. Szavaim hatástalanok maradtak. „Tudom, hogy hamarosan meghalok, de meggyőződésemet képtelen vagyok megváltoztatni” — felelte. Mivel semmit nem értem el látogatásaim alkalmával, a beteg előtt letérdeltem, hangosan kértem a hit kegyelmét és felindítottam a hitet, reményt és szeretetet. Egyik nap a másik után telt el aggodalommal. Áldozatokat, önmegtagadásokat, imákat ajánlottunk fel a betegért. Szentmiséket mondatnak az Úr Jézus szentséges Szíve tiszteletére, a tisztítóhelyen szenvedő lelkekért, fogadalmakat tettek stb.

Jézus Szíve-péntek előestéje volt. Valami benső hang ösztönzött, hogy még egyszer próbálkozzak. Közben több vallásos lelket kértem, hogy másnapi szentmisehallgatásukat, szentáldozásukat ajánlják fel Jézus szentséges Szívének a beteg megtéréseért. Én magam is teljes bizalommal fordultam az Úr Szívéhez: „Uram, a Te nevedben megyek, hogy a halálveszélyben levőt megtérésre bírjam;

mutasd meg, hogy a pap, aki Téged tisztel, aki egy szegény lélekért kitartóan könyörög, ígéreted szerint megnyeri a kegyelmet, hogy a legkeményebb szívet is megtéríti." — És az eredmény? „Még néhány dologban kételkedem, kérem, jöjjön holnap reggel újra" — mondotta. a beteg. Ez volt az első biztató sugár. Megvigasztalva, az isteni kegyelemben erősen bízva mentem haza. Másnap, Jézus Szíve péntekén tiszta, erős hangon vont vissza a beteg mindent, amit szóban és írásban a hit és Egyház ellen vétett. Határozottan tette le a hitvallást és kérte az Egyház vigasztalását. Ugyanaznap az Úr Jézus Vére tisztára mosta a lelkét a bűnbánat szentségében és betért szívébe a legméltóságosabb Oltáriszentségben. Az Út, az Igazság, az Élet — a béke Fejedelme a nyugtalan léleknek békét adott. Felemelte, magához ölelte a jó Pásztor sokáig tévelygő barányját. — Megragadta, megremegettette a jelenlevők szívét a fölséges jelenet, a szentáldozás pillanata. Éreztük az Isten kegyelmének fuvalmát.

Jézus szentséges Szívének dicsőséges győzelme volt.

Akivel az irgalom e csodája történt, már nincs az élők között. A kedves olvasó mondjon el érte egy Üdvözlégy Máriát.

48. JÉZUS SZÍVE GYŐZELME.

Egyik év júniusában történt. Egy fiatal leány pompás kastély terraszáról — amelyről nagyszerű kilátás nyílt a környékre — vágyakozó szemmel követte a vonatokat. Az utasoknak feltűnt a gyönyörű kastély. Homlokzatán két zászló lengett. Azt hitték, lakói nagyon boldogok lehetnek, pedig tévedtek.

Néhány hét előtt zarándokcsoport haladt el közeliükben. A 16 éves leány hallotta éneküket, boldog beszélgetésüket. Szeretett volna velük menni. Erről azonban szó sem lehetett, mert szülei egyedül nem engedték el. Édesanyját a háztartás kötelességei tartották vissza, atyja pedig nagyon szerette a gazdálkodást, ő maga ve-

zette a gazdaságot. Kiváló eredményéért kitüntetésül a tartománytanács tagjává választották.

A szó rosszul felfogott értelmében tökéletes férfiúnak tartották és házuk látogatói egyhangúlag megegyeztek abban, hogy minden tekintetben kifogástalan.

Kifelé jó katolikusnak látszott. Minden vasárnap szentmisét hallgatott, a szegényeket segítette és az ország jólétéért is dolgozott. A világiak klerikálisnak (túlzó katolikusnak) tartották. Lelke azonban nem volt igazi katolikus. Esküvője óta nem járult a szentségekhez. Buzgó feleségének ez okozta a legkeserűbb bánatot. Sokat imádkozott és a szegényeknek gazdag alamizsnát adott férje megtéréseért. A jó Isten sokáig megváratta. Leánya, Lúcia is sokat szomorkodott apja kétszínű viselkedése miatt és sokszor megkérdezte anyját, mi ennek az oka? De anyja röviden félbeszakította a leányt:

— Atyád olyan emberekkel áll összeköttetésben, akiktől nehezen szabadul. Kérjük a jó Istent, világosítsa fel és adjon neki erőt, hogy megszákítsa ezekkel az érintkezést.

Lúcia egy darabig csendesesen állt, gondolkozott, mi csoda összeköttetések lehetnek ezek. Végül anyjához fordult:

— Mama, én nem találok egyetlen komoly okot sem, amely apa viselkedését megmagyarázhatná. Nem törődik ő az emberi tekintetekkel, hiszen rendesen jár misére, ismeri jól vallásunkat és mindazt, amit a vallás tőlünk megkíván. Viselkedése mindenben kívívja mások tiszteletét.

— Én titkos összeköttetésekről beszéltem! — mondotta az anyja.

— De azok nem lehetnek olyanok, hogy őt a kereszt-ségi fogadás megtartásában akadályoznák!

— Igazad van. — E szavaknál a jó anya sírni kezdett. Mikor Lúcia ezt látta, anyja karjaiba borult.

— Drága anyám, közöld velem nagy bánatodat. Amit csak tehetek, meg fogom tenni, hogy könnyítsek a nehéz helyzeten.

Az anya megtörölte szemeit és a hatalmas Jézus Szíve-képre nézve mondotta:

— Gyermezem, igen fontos titkot bízok rád. Remélem, hogy ez a felvilágosítás nem csökkenti édesapád iránti tiszteletedet, hanem arra buzdít, hogy — mint eddig is — ezután is buzgón imádkozzál érte.

— Így lesz, anyám — ígérte Lúcia.

Az anya folytatta:

— Ugye hallottál már a titkos társaságokról?

— Igen és olvastam a Szentatya enciklikáját, amelyben ezek kiközösítéséről ír — felelte Lúcia.

— Az egyik ilyen társaság a szabadkőművesség, akiknek vidékünkön igen sok páholyuk van. Szerencsétlenségünkre előkelő embereket csalogatnak maguk közé azzal az ürüggyel, hogy az emberiség jólétéért küzdenek. Ha valaki közéjük lép, elveszti függetlenségét és szörnyű eszkükkal a páholy szolgálatára kötelezik. Most már megérted...

— Apám is szabadkőműves? — szörnyűködött Lúcia.

— Igen. És ez az egyetlen gond és bánat, amelyet nekem okoz.

— De mi kiragadjuk őt ebből az átkozott szektából! — mondotta Lúcia és rövid gondolkodás után folytatta: — Anyám, beszéltél már erről édesapával? Kérted őt, hogy hagyja ott a szabadkőműveseket? Tudja, hogy az Egyház kiközösíti ezért?

— Sokszor beszéltem már neki bánatomról, szavaim és könnyeim nagyon meghatották. Szomorúan bevallotta, hogy neki is fáj ez a helyzet. De akárhányszor próbált tőlük megszabadulni, mindannyiszor legyőzhetetlen akadályokba ütközött. Elmondotta azt is, hogy pár év előtt az itt tartott misszió elhatározta, hogy vallásos kötelességeinek eleget tesz. Szabadkőműves vezetői figyelmeztették esküjére és ennek megszegése esetén a legszörnyűbb büntetésre. Így a megtérése elmaradt.

— Tehát lehetetlen őt ettől a gyűlölt bandától elszakítani? — kérdezte a leány.

— Isten segítségével semmi sem lehetetlen.

— Mama, — szölt Lúcia rövid megfontolás után — menjünk el zarándoklatra és kérjük állhatatosan az Úr Jézus szentséges Szívét. Ő biztosan megadja az oly nagyon kért kegyelmet.

— Igen jó gondolat. De jó volna, ha édesapád is velünk jönne. Talán könnyebb is lenne így a jó Istennel kibékülnie.

— Igen, ez biztos. Apának velünk kell jönnie. Az Úr Jézus Szíve irgalmas lesz hozzánk.

— Most már a te dolgod, hogy édesapádat rávedd a zarándoklatra.

— Ugye, anyám, te is segítesz nekem?

— Természetesen.

Anya és leánya Jézus Szíve képéhez fordultak és buzgón könyörögtek: „Jézus Szíve, légy irgalmas hozzánk!”

E naptól kezdve Lúcia mindent elkövetett, hogy terét keresztülvigye. Időnkint beszélt apjának, mennyire vágyik P...-be, mily jó lenne résztvennie a zarándoklaton. Apja szívesen elengedte anyja és nevelőnője társaságában. De Lúcia nem ezt akarta, azért mindig hozzáfűzte: „Édesapám! nekem ez nem elég. Úgy szeretném, ha te is velünk jönnél.” Szegény apa mindig újabb kifogásokat talált. De Lúcia nem csüggedt. Mindent elkövetett, hogy apja felett győzelmet arasson. Egyetlen diplomata sem tudott volna ügyesebben, okosabban dolgozni a célért. Tanulmányozta a szabadkőművességet, tanácsokat, felvilágosításokat kért a helybeli plébánostól, hogy készen legyen minden érvelésre.

A szabadkőművesség kérdését a családi összejöveteleken — melyeken a helység plébánosa is megjelent — többször megtárgyalták. Sokat beszéltek e titkos társaságok bűneiről. Megmagyarázták az apának, hogy nagyon téved, ha azt hiszi, hogy ezek a titkos társaságok nem avatkoznak bele vallási dolgokba.

— Nem tudom megérteni, — szölt a földbirtokos — miért nem tűri előrehaladott korunkban az Egyház e társaságokat és miért sujtja egyházi átokkal azokat. Hiszen azok napjainkban teljesen veszélytelenek.

De mikor állítása ellenkezőjét bizonyították, nem tudta elpalástolni megrendülését és meglepődését. Könyveket kért, amelyekben bővebben kifejtik a titkos társaságok kártékony voltát.

A plébános megígérte, hogy a kívánt könyvet elküldi, de csak azzal a feltétellel, ha a földbirtokos elejétől végig elolvassa.

— Vastag a könyv? — kérdezte a férfi.

— Körülbelül 500 oldal — válaszolta a plébános.

— Az sok, de azért megigérem, hogy elolvasom.

Szavát tartotta. 48 óra alatt nemcsak a könyvet, de a jegyzeteket is elolvasta. Mikor befejezte, lelke mélyén felháborodott, lelkiismerete fellázadt nagy elvetemültségük miatt. Elhatározta, hogy most már valóban szakít, nem akar bűntársuk lenni. Átkozta oktalanságát, hogy mint fiatal jogász közéjük lépett. Most azonban mit tehetett? Hitszegő legyen? Becsülete azt követelte, hogy esküjéhez hű maradjon. Kegyetlen helyzet! Jó volna egy okos, képzett jóbaráttal megbeszélni a dolgot. A község plébánosa előtt szégyelte magát. De érezte, hogy ez mégsem maradhat így: kétségeit el kell oszlatni és meg kell tudnia, van-e eszköz arra, hogy ezeket a pokoli szálakat széttépje.

Ezalatt a katolikus lapok ünnepélyes zarándoklatot hirdettek P. .-be. Lúcia megkérdezte apjától, hogy elmehetnek-e?

— Igen, menj csak édesanyáddal.

— De édesapám, — hízelgett a leány — ha te is velünk jönnél, minket nagyon-nagyon boldoggá tennél!

Lúcia oly kedvesen kérte apját, hogy nem birt ellent állani és kimondta a régen óhajtott „igen”-t. Másnap kétlovassal hintóval mentek a zarándokhelyre. Az apa megengedte leányának, hogy kabátjára fehér selyemre hímzett Jézus Szíve-képet varrjon, sőt maga is kért egy Jézus Szíve-imakönyvet. A következő napon csatlakoztak a zarándokokhoz. A zarándokok a vonatról leszállva kitűzték a Jézus Szíve-képeket, zászlókkal, Jézus Szíve-énekeket énekelve, hajadonfővel mentek a tűző napon. Ez a látvány mélyen megrázta. Mióta Jézus Szíve képe

a szíve fölött volt, ellenállhatatlan erő vonzotta Istenhez. Barátja közbenjárására — aki éppen P...-ben volt — igen jó helyet kapott családjával együtt a templomban. Az istentisztelet fenséges szertartása közben lelkét valami a szentgyónáshoz kényszerítette. Azonnal engedelmeskedni akart a kegyelem szavának, de viszont azt is tudta, hogy az ő esetében nincs meg minden papnak hatalma a föloldozásra.

Szentmise alatt a zarándokok szentáldozáshoz járultak. Mise után feleségét és leányát szállásukra kísérte. Azzal vált el tőlük, hogy majd a sétányon — ahol tábori mise lesz — találkozni, ő pedig egy barátját keresi most fel. Mégegyszer el akart menni a Jézus Szíve-templomba, hogy ott egyedül imádkozzon.

Elpanaszolta az Úr Jézusnak lelke nyomorát. Azután a sekrestyébe sietett és gyóntatót kért. A káplánhoz utasították, az készségesen fogadta. Elmondotta szörnyű lelki fájdalmát. A káplán megígérte, hogy püspökétől azonnal felhatalmazást kér a föloldozásra és egyben kérte, hogy másnap reggel jöjjön el ismét.

Reggel azzal búcsúzott családjától, hogy barátjához megy. A káplánhoz sietett. Letérdelt, megható töredelemmel meggyónt és mikor megkapta a föloldozást, szemében könnyek csillogtak, átölelve az Úr szolgáját benső meghatottsággal köszönte meg jóságát.

Hazatérve, Lúcia szokatlan változást vett észre arcán.

— Apa, mi van veled, olyan boldognak látszol? — kérdezte.

— Igen, nagyon-nagyon boldog vagyok!

Este meghitt beszélgetésben ültek együtt. Közben az apa megkérdezte leányát:

— Áldozol holnap reggel is?

— Igen, apa, míg itt vagyunk, mindennap megyek szentáldozáshoz.

— Hol áldozol holnap?

— A Jézus Szíve-templomban.

— Jól van, akkor együtt megyünk mind a hárman.

Lúcia kérdőleg nézett apjára. Az apa megértette a néma kérdést és leánya fülébe súgta:

— Veletek akarok holnap áldozni.

Lúcia sírva borult apa nyakába és boldogan kiáltotta:

— Elértem céloimat. Az isteni Szív meghallgatott engem és édesanyámat!

— Igazán annyira kívántad, hogy újra katolikus életet éljek?

— Oh igen és mama is! Oly sokat sirtunk és imádkoztunk ezért a kegyelemért.

— Az Isten fizesse meg nektek azt a sok jót, amit értem tettetek — hálálkodott az apa.

— Mama! — kiáltotta Lúcia. Édesapa holnap velünk áldozik Jézus Szíve oltáránál!

Sápadtan, a benső felindulástól remegve közeledett az asszony férjéhez.

— Igaz ez? Jól hallottam?

— Igen, kedvesem! Régen voltam ilyen boldog, mint most. Isten segítségével minden akadály eltűnt, ezentúl hűen teljesítem vallásos kötelességeimet.

Anya és leánya térdre borultak és hangosan imádkozták: „Légy örökre áldva, oh legszeretőbb és legimáandóbb Szív!” „Igen — tette hozzá az apa — minden szeretetünk és hálánk Jézus isteni Szívéé legyen. Ez az Ő diadala!”

A következő reggelen mindhárman a Jézus Szíve-templomba mentek. Szentáldozás után még sokáig ott maradtak. Kimondhatatlan öröm és hála élt lelkükben. Lúcia arca angyali mosolyban játszott, az anya átszellemülten felsőbb lényhez hasonlított. Az apa boldog örömmel érezte, hogy teljes bűnbocsánatot kapott, és bizalommal adta át magát Megváltójának, Urának, Istenének.

A kegykápolna egyik csendes zugában imádkoztak. Szívesen itt maradtak volna még igen sokáig, hogy magukat teljesen átadják Istennek. De újabb zarándokok érkeztek, át kellett adni helyüket.

Néhány nap múlva hazamentek, de szívük a szent helyen maradt. Boldog, meghitt kegyelmi életet éltek ezután.

49. MEGTÉRITETTÉK JÉZUS SZIVE IGÉRETEI.

Magamon tapasztaltam, mily igazak az Úr Jézus ígéretei, főképen a hatodik: „A bűnösök megtalálják szívemben az irgalom kimeríthetetlen forrását.”

Igen jó, buzgó édesanyám volt, aki mindent megtett, hogy engem és testvéreimet jó kereszténynek neveljen. Később azonban olyan emberek közé kerültem, akik körében nem jobb, hanem rosszabb lettem. Fokról-fokra süllyedtem, bár időnkint megkíséreltem jobb útra térni, de újra és újra visszaestem. Szerencsétlenségemhez hozzájárult még az is, hogy 18 éves koromban egy nálam sokkal idősebb, bűnös és istentelen szolgálóval állottam munkában, aki mindent megtett, hogy a jó útról eltérítsen. Sajnos, ez nem is volt nehéz. Kitépte lelkemből az emberek legdrágább kincsét: a hitet. Mikor ezt elveszítettem, csak akkor láttam, hogy mindent elveszítettem. Ebben az időben könnyen elkövettem a legszegénylethez bűnöket is. Ilyen állapotban kerültem húszéves koromban a katonasághoz. Édesanyám sokat imádkozott érttem és testvéreimért. Szemét nem kerülte ki romlásom; nagyon sokat bánkódott és vigasztalan volt. Attól félt, hogy még rosszabb leszek. Valójában nem tudtam még rosszabb lenni, valami mindig visszatartott. — Egy nagyobb garnizonba kerültem, itt megismerkedtem a nagyvárosi élettel és a társadalmi különbségekkel. A legnagyobb fényűzés és könnyelmű élet mellett kiáltó nyomort láttam. Mivel magam is szegény voltam, sötét gondolatok leptek el. Lelkiismeretem úgy nyomott, mint egy nagy hegy. Ekkor már nem volt hitem, nem volt bizalmam és gyakran foglalkoztam öngyilkossági gondolatokkal. Mert ha nincsen örökkévalóság, miért kell nekem szegényen, megvetetten a földön gyötrődni és fáradni?

Mikor örségen állottam és a felhőtlen égen a csillagokat és mennyböltöt szemléltem, valami mindig azt súgta: mégis van valaki a csillagok felett, van Isten, van igazságos Bíró. E gondolatoktól megborzadtam, mert lelkiismeretem mindig erősebben kiáltotta: „*Van Isten! Nincs*

jogod az életet eldobni!" Ebben a vigasztalan helyzetben valóban átéreztem, hogy a szent hit a jó Istennek igen nagy adománya, és hogy kegyelem nélkül semmit, egyáltalán semmit sem tehetünk.

Közben otthonról levelet kaptam. Községünkben a plébános úr megalakította a Jézus Szíve Szövetséget. Édesanyám engem is beiratott és elküldte a felvételi képet és szövetségi könyvet. Nevetve nézegettem, azután betettem a ládámba és magamban azt gondoltam: drága jó Anyám, te csak gondoskodsz rólam. Néhány nap múlva ismét őrségen állottam és akkor eszembe jutott, hogy azt tanultam a katekizmusból, hogy a kegyelmet imával kell kérni a jó Istentől. Imádkozni kezdtem és azt hiszem, soha nem imádkoztam olyan jól életemben, mint ezen a csendes éjszakái őrségen. Újra kezembe vettem a szövetségi könyvecskét; figyelmesen elolvastam az Úr Jézus szentséges Szívének ígéreteit és nagy bizalom szállt lelkembe az isteni Szív iránt. Már régen feltettem magamban, hogy jó ember leszek, vagy pedig önként eltűnök az életből, mert ez így már nem mehet tovább. Az élet teher lett számomra. És íme, Jézus Szíve meghallgatta imámat, megjutalmazta bizalmamat. Az öngyilkossági gondolatok eltűntek, én pedig mindjobban más ember kezdtem lenni.

Katonai szolgálatom letelte után egy városba mentem, ahol kapucinus kolostor volt. Itt bőven volt alkalmam szentmisére járni, szentségekhez járulni és a szentséges Szívet a legméltóságosabb Oltáriszentségben napközben is többször meglátogatni. A sátán olykor hevesen meggyötört és néha az isteni Szív is kemény próbára tett. De annál erősebben kapaszkodtam Üdvözítőmbe, mert meg voltam arról győződve, hogy a szentséges Szív akar segíteni, tud segíteni, és ha bűnbánó szívvel fordulok hozzá, fog is segíteni. Nagy lelki nyomoromban az alábbi levelet írtam születésnapomon; ebből láthatják, mily kétségbeesett helyzetben voltam. A levél így hangzik:

„Dicsérve és áldva legyen az Úr Jézus legszentebb Szíve, Mária szeplőtelen Szíve most és mindörökké. Amen. Én szegény bűnös, átadom romlott, bűnös szívemet

egészen és teljesen az Úr Jézus isteni Szívének és az Ő legszentebb akaratának és kérem:

1. az Isten megismerésének kegyelmét, az állhatatosságot, szelídséget és jóságot,

2. hivatásom felismerését,

3. a bűn jármától és annak következményeitől való tökéletes megszabadulást. — (Ha kínos lelkiállapotomtól teljesen megszabadulok és kérésem meghallgatásra talál, három éven belül egy Mária-kegyhelyre zarándokolok a szeplőtelenül fogantatott Szűz Mária tiszteletére.)

Azonkívül megígérem, hogy a missziók részére egymásután nagyobb összegű alamizsnát adok s a Jézus Szíve Hírnökét megrendelem s míg csak tehetségemben áll, járatom.

Mindezt ünnepélyesen megígérem, megtartom, ha a jó Isten visszaadja lelkiismeretem nyugalmat és egészséget ad. De ha a jó Istennek más volna az akarata és imámat nem hallgatná meg, akkor arra kérem az isteni Szívet, adjon vigaszt és megnyugvást szent akaratának elfogadásához. Iránta való tiszteletből és szeretetből minden büntetést — amelyet megérdemlek — szívesen és türelmesen elviselek, ha engem az igazságos és szent Isten nem taszít el örökké, hanem kegyes és irgalmas bírám lesz. Ezt erősen hiszem és remélem!

Jézus, Dávid fia, könyörülj rajtam! Jézus szentséges Szíve és Szűz Mária édes Szíve, legyetek menedékem! Szent József, védőszentem és a legszentebb Szív barátja, könyörödj érettem!"

Ma, három év után elmondhatom, hogy Isten meghallgatott, egészséges vagyok és életkedvem visszatért; Jézus szentséges Szíve segített rajtam.

50. HOGYAN TALÁLT MEG A JÓ PÁSZTOR 67 ÉVI KERESÉS UTÁN EGY ELTÉVEDT BÁRÁNYT.

Nemrégén hálanyilatkozatot írtam a Jézus Szíve Hírnöke szerkesztőségébe, melynek végére ezt tettem: „Kérem, imádkozzanak édesapámért, mert téves utakon

jár.” Hála az isteni Szívnek, ma már az ima mindenható erejéről írhatok Önöknek.

Buzgó plébánosunk meghívására és a hívek nagy örömeére három éven át egy igen neves és buzgó szónok jött községünkbe, aki három napos ájtatosságot (triduumot) tartott farsang utolsó napjaiban. Az idén negyedszer jött el. A harmadik szentbeszédet éppen befejezte. Gyertyafényben ragyogott az Oltáriszentség, szemeimet ráfüggesztve imádkoztam és úgy tetszett, mintha hallottam volna lelkemben az intést: „Gyermezem, még ma hozd el atyádat.” Elfogódottan hagytam el a szentélyt és mikor kifelé igyekezve a hullámzó néptömeg között anyámat megpillantottam, belekaroltam és meghatottan mondtam: „Anyám, ha hazamész, gyujtsd meg a szentelt gyertyát, térdelj le és imádkozd a rózsafüzért. Az öcsém is térdelve imádkozzon.” Anyám megígérte és elváltunk.

Húshagyókedd volt, a misszió utolsó napja. Előjáróimtól néhány órai szabadságot kaptam, hogy tervemet végrehajthassam. „Isten nevében” — rebegetem és elindultam. Útközben a sátán folyton a fülembé súgta: „Hogyan? Apádat akarod új útra téríteni? Ez ugyan nem sikerül neked! Hisz az már régen az enyém!” Felvillant bennem a gondolat: „Egyetlen szóval sem szabad figyelmeztetned élete megváltoztatására tüzes temperamentuma miatt, mert hiszen gyermeke vagy! Vétenél a szülői tisztelet ellen!” De az Úr Jézus szavait is folyton hallottam: „Gyermezem, hozd el atyádat még ma!” Mikor a hivatalához vezető lépcsőn felmentem, újra hallottam a biztató szavakat. Barátságosan köszönve léptem be. Édesapám örült jöve telemnek, én pedig lassan, meggondoltan láttam dolgomhoz. „Édesapám, voltál már a szentbeszédén? Hallottad a tegnapi? Nagyszerű prédikáció volt.” Nagy buzgalommal mondtam el a főbb részeket és befejeztem azzal a felhívással, amelyet a szónok a hívekhez intézett: „Legyen mindenkinek gondja arra, hogy legalább egy bűnöst a szentgyónáshoz hozzon.”

— Apám, — szoltam bátortalanul — nem jönne el a prédikációra? Ma lesz az utolsó.

— A prédikációra elmegyek — felelte röviden.

Most egy lépéssel tovább mentem.

— Nem mennél el gyónni is? Tudod, édesapám, te már nagyon öreg vagy, sohasem tudhatjuk, mi történhetik. Ami biztos, biztos! Tudom, hogy te nem vagy rossz ember!

Néhány ellenvetés után — melyekre azonnal megfeleltem — kijelentette:

— Jól van, elmegyek gyónni.

Mivel biztos akartam lenni szándékáról, megkérdeztem, kihez megy.

— Páter X.-hez.

Sietve és nagy örömmel mentem el Páter X.-hez. Elmondottam neki mindent és kértem, hogy életgyónást végeztessen édesapámmal. Arra is kértem, engedje meg, hogy édesapám a szobájában gyónhasson; hisz öreg is már és a templomi tülekedés esetleg zavarhatná, no meg attól is félttem, hogy mint sokaktól ismert személy, az emberi tekintetektől visszariadhat. A főtisztelendő Páter megjelölte a helyet, hol várjon rá édesapám és felszólított, hogy imádkozzam érette egy Üdvözlégymáriát. Édesapámnak üdvözlétét küldötte, és elkészöntem tőle. Vissza mentem a hivatalba. Apám csodálkozott újabb megjelenésem:

— Mit akarsz megint? — kérdezte.

— Édesapám! Páter X. üdvözlétét küldi és azt üzeni, állj a Jézus Szíve-oltárhoz, oda jön érted és a szobájába vezet. Ne félj semmit!

Apám lelkében újabb küzdelem kezdődött. Szelíden bátorítottam és bizakodva búcsúztam el tőle.

A templom nagy harangja megszólalt, hivatón csengett, befejező szentbeszédre hívta a híveket. Atyám is eljött és a megjelölt helyre állt. A szentbeszéd után a missziós atya magával vitte a plébániára. Életgyónást végzett. Mélyen meghatva jött haza és így szólt: „Most már minden jól van”, nekem pedig megköszönte buzgóságomat. A szentáldozás napján otthon szeretett volna maradni, hogy egész nap az Úr Jézussal beszélgethessen. E naptól kezdve gyakran járult a szentáldozáshoz.

Néhány hónap mulva hirtelen soványodni kezdett. Nyakán kelések keletkeztek, amelyek napról-napra jobban elszaporodtak. Az orvosok vállukat vonogatták. Az egyik őszintén megmondta anyámnak, hogy apámnak vége van, mert mirigyrákot kapott. Szörnyű szenvedések előtt áll, talán jó volna ezt a betegnek is megmondani. Rám hárult az a magasztos, de szomorú feladat, hogy forrón szeretett édesapámat a jó halálra előkészítsem. Az orvosi vélemény után felkerestem irodájában. Nagyon örült látogatásomnak. Sajnos, állapota feltűnő gyorsan rosszabbodott, fájdalmai igen erősek voltak; a megszokott ételeket sem bírta már, egész könnyű, folyékony ételt tudott csak magához venni. Erői hanyatlottak és kérte, hogy ebédjét az irodájába vigyük, mert nehezére esik hazajönni. Déli 12 órától 2 óráig egyedül volt hivatalában, a többiek hazamentek. Én előjáróimtól engedélyt kaptam, hogy ezt az időt édesapámnál tölthessem. Négy hónapig jártam hozzá naponta. Meghitt beszélgetésünket csak a jó Isten tudta, aki oly sokáig hagyta az apát és gyermekét az Olajfák hegyén térdelni. Mindennap örült jövetelemnek és búcsúzaskor kért, hogy másnap is jöjjenek el. Este érte mentem, támogatva segítettük haza. Útközben mindennap betért a plébániatemplomba és megköszönt Istennek minden napot, melyet neki még e földön ajándékozott. Kértük, hagyjon fel hivatalával, de hiába. 3 héttel halála előtt még bement.

Végül eljött az az idő is, mikor már nem tudott felkelni. Mikor hivatalától megvált, újra meggyónt és a templomban megáldozott. A hálaadást már otthon együtt végeztük, apám nagyon buzgón imádkozott. Úrnapján fulladási rohamot kapott; sejtettük a közeli véget. Papot hívtunk, aki másnapra ígérte, hogy föladja a haldoklók szentségeit. Anyámmal minden előkészületet megtettünk, hogy ez bensőséges, ünnepélyes legyen, hogy édesapámra minél jobb hatást gyakoroljon.

Még aznap kimentem gazdaságunkba friss fűért s a gyermekeket virágért küldtem. Pénteken anyám feldíszította a lakást, én pedig — hogy az Úr Jézusnak kedveskedjek és hogy édesapám figyelmét jobban felhívjam az

Oltáriszentségben jelenlévő Úr Jézusra — a lépcsőket, folyosókat, szobákat egészen a beteg ágyáig friss fűvel és virággal hintettem tele. Mikor édesapám nyugtalanul kérdezte, miért vagyok ma tőle oly sokat távol, azt feleltem: „Édesapám, ma nálunk Úrnapja van, mindenütt fűvet és virágot szórtam el, mert jön az Úr Jézus, a mindenség Királya. Hozzád jön el! Örülj, édesapám, néhány pillanat múlva közöttünk lesz Jézus.” Apám szemeiben könnyek csillogtak. Testvéremmel égő gyertyával vártuk a kapunál az Urat. Mikor a csengő hangja az Úr Jézus közeledtét jelezte, térdre borultunk s azután elkísértük a betegszobába. Élő hittel és megható buzgósággal vette magához apám az Oltáriszentséget. Utána egyedül hagytuk, hogy zavartalanul beszélgethessen Istenével. Ezentúl minden éjjel nála voltam. Többször felszólított, hogy pihenjek le, de mivel tudtam, hogy egyrészt nélküli jelenlétemet, másrészt meg a halálfélelmet is el akartam osztani, mellette maradtam. Egyik éjtszaka így szólt: „Istenem, mennyire örülök, hogy nálam vagy. Látom, szükségem van rád!” Sokszor megalázta magát előttem. Egyszer a következőket mondotta: „Mária, gyermekem, nem foglak elfelejteni az örökkévalóságban. Messzire tévelyegtem a jó Istentől, sok rosszat tettem, neked és anyád imáinak köszönöm, hogy nem kárhozom el. Már most érzem az örökkévalóság vigaszát.” „Nem a mi érdemünk, — feleltem — hanem az Úr Jézus teljesítette ígéretét: „Nem akarom a bűnös halálát, hanem hogy megtérjen és éljen.” — Te igen nagy kegyelmeket kaptál. Gondold meg, 67 évig fáradhatatlanul járt utánad a jó Pásztor; hívott és te nem hallgattál rá; legelőjére irányított és elmentél onnan; sokszor felajánlotta segítségét, de te megvetetted. És most, zarándoklásod végén a jó Pásztor újra útra kelt, és hogy visszatértél hozzá, a vállára vesz, hazavisz és meghívja barátait, az angyalokat és szenteket. Mindezt oly gonddal, örömmel teszi, mintha te egyedül volnál, akiről gondoskodnia kell és mintha te vinnél neki valami ajándékot boldogsága növelésére.” Apám keserű bánatkönnyekeket hullatott, újra kérte Isten bocsánatát. Ha

fájdalmai csökkentek, a rózsafüzért imádkozta, máskor pedig én olvastam fel valami lelki könyvből.

Május 31-én összeszedte minden erejét, magához hívott és meghatóan kért: „Segíts mégegyszer és utoljára, gyónni akarok menni a templomba.” Mikor megmagyaráztam, hogy erre nincsen szükség, hiszen az utolsó három hétben háromszor áldozott és most úgyis várjuk a papot, megnyugodott. Néhány pillanat múlva megérkezett a pap és ellátta a nagybeteget a szentségekkel. Megható pillanat volt. A nyitott ablakon behallatszott az utolsó májusi ájtatosságra hívó harangszó. Az Úr Jézus virágokkal és gyertyákkal kísérve tért be szerény hajlékunkba. Édesanya és nyolc élő gyermek térdelte körül apám ágyát. A szegény szenvedő szombaton reggel, Jézus Szíve-hónap első napján halt meg. A plébános úr szentbeszédében megemlékezett róla. Megemlítette, hogy mily sokáig tévelygett Isten nélkül, szinte remélni sem merték megtérését. Isten azonban irgalmas volt hozzá, megtért és megható buzgósággal halt meg. Rendet csinált önmagában és önmaga körül. Aki csak ismerte, épült halálán. Halálának évfordulóján elmondhatják gyermekei: „Ma van édesapánk halálának évfordulója, de nem kell szomorkodnunk, mert él, reánk néz a magas égből és megáld minket!” És a pap még hozzáfűzte: Igen, az ilyen halál valódi „csoda”.

51. AZ UTOLSÓ ÓRÁBAN.

A telefon annyira csengett, hogy rezgett belé.

— Páter X. ott van? — kérdezte egy hang. — Jöjjön kérem azonnal, M. Tamás haldoklik. Köszönöm.

A Páter az órára nézett. 10 perc múlva indul a vonat K.-ba.

— Jakab, álljon elő a kocsival, kikísér az állomásra.

— Igen, Páter.

Néhány pillanat alatt a Páter magához vette az Oltáriszentséget és a szent olajakat. Az állomás elég

messze volt, a Páternek nagyon kellett sietnie, hogy idejében érkezzen.

A vasúthoz érve a vonat vezetőjéhez fordult, aki bár protestáns volt, de a Páter iránt jóindulattal viseltetett.

— Most élet-halálról van szó, — mondotta a Páter — oly gyorsan vezesse a mozdonyt, amint csak lehet.

— Igen, Páter, csak bízsa rám magát — nyugtatta meg a vezető.

A Páter beszállt, jelt adott és a vonat szélsebesen repült a termékeny, gyéren lakott mezőkön át. Útitársai egy idősebb úr, egy hölgy és egy gyermek. A pap barátságosan köszönt és egy sarokba húzódott. Láthatatlanul angyalok vették körül, hogy imádják Azt, aki a kenyér színeiben a szíven pihent. Buzgón imádkozott, hogy még idejében érkezzék és az isteni Szívtől irgalmat kért a haladók számára. Ha minden jól megy, 3 órán belül megérkezik. A hegyek emelkedése nagy volt, megnehezítette az előrehaladást. Mikor arra gondolt, hogy későn érkehet, remegő aggodás fogta el. Átérezte a katolikus pap felelősségét, fennkölt hivatását. A mennyei kincsek őre, egy halhatatlan lélek jövő sorsa jelenlététől vagy távollététől függ.

Mikor megérkeztek, az éjszaka már leszállott. Mély sötétség fogadta, vihar volt kitörőben, félelmetes mennydörgés remegtette meg a levegőt. Nem ért rá viharral, esővel törődni. Kocsi nem várta, gyalog tette meg az utat; a párás sötétségben majdnem eltévedt. Szerencsére a gyakori villámlások némileg világítottak és így kikerülhetett a köveket és fatörzseket. Egyetlen irányítója a kórház erkélyén pislogó lámpa volt.

Sietve ment fel a lépcsőn. Kérdésére, hogy jókor érkezett-e, vigasztaló feleletet kapott a kórház protestáns vezetőjétől. „Hála Istennek” — tört fel ajkán. Röviden jelentették: egy bányász szabadságon volt, sokat ivott, egy vad ló levetette, összetört tagokkal fekszik a halálos ágyon.

M. Tamás igen jó munkás volt, de az volt a baj, hogy nem tudott lemondani a pálinkás üvegről, szentmisére nem járt, de ha valaki előtte a templomot vagy a

papot gyalázni merte, azonnal védelmére kelt. Semmi másban nem mutatott buzgóságot, így a Páter nagyon félt, hogy nehéz dolga lesz vele.

Belépett a beteg szobájába. A súlyosan szenvedő figyelembe sem vette. Ő azonban rögtön látta, hogy a halál már közel áll. Néhány szó után óvatosan áttért a szentgyónásra. Tamás határozottan közbeszólt:

— Páter, ne fáradjon, nálam már elkésett, úgy halok meg, ahogy éltem.

A Páter tudta, hogy az emberi képességek határához ért, ezen a szíven csak a kegyelem segít. A beteg szíve tele volt kétségbeeséssel. Hiábavaló volt az Isten irgalmáról beszélni, hiába az Úr Jézus szeretetéről a bűnösök iránt. Hiába hivatkozott a Páter az édesanya szeretetére és fájdalmára. Mikor már mindent kimerített, letette a Szentséget rejtő burzát, kivette az Oltáriszentséget, a beteg mellett lévő asztalkára helyezte, letérdelt és imádkozni kezdett.

Néhány perc múlva Tamás megpillantotta a Szentiséget és megkérdezte:

— Mi az?

— Az Oltáriszentség — felelte a Páter.

— Kérem, vigye el, az nem nekem való.

A Páter szomorúan mondotta:

— Igen hosszú utat tettem meg, hogy az Urat hozzád hozzam és te elutasítod Őt?

— Vigye el, már késő. Valamikor én is hordtam a Jézus Szíve-képet, a kabátzsebemben megtalálja. Azt is vigye el, ne emlékeztessen engem többet a boldogabb időkre.

A Páter csakugyan megtalálta a Jézus Szíve-képet s a beteg mellére helyezte.

— Valamikor ezt a jelvényt hordtad és akkor tudtál hinni, remélni, szeretni? És miért nem tudsz most?

Fájdalmas sóhaj volt a felelet.

A Páter észrevette, hogy az Úr Jézus Szívére való emlékezés kedvező hatást gyakorolt. Kettőzött buzgalommal imádkozott az isteni Szívhez, hogy fejezze be az

általára már régen megkezdett művet. A beteg hirtelen, de nyugodt hangon megkérdezte:

— Páter, végem van?

— Igen, Tamás, nem sokáig szenvedsz már.

— Páter! Én valamikor hittem az Úr Jézus irgalmas Szívében, de attól félek, hogy már nem tudok hinni.

— Tamás, a hit még nem aludt ki egészen, bizzál és meg vagy mentve.

— Reméljek? — susogta Tamás. — Van még remény számomra?

— Te is elvégezted a kilenc hónap elsőpénteki szent-áldozást Jézus szentséges Szíve tiszteletére? — kérdezte a Páter.

— Igen és teljes jóakarattal, — felelt a beteg — de később visszaestem rossz szokásaimba és nem éltem Isten parancsolatai szerint.

— Annál nagyobb lesz az isteni Szív irgalma — biztatta a Páter. — Hiszen azt ígérte, hogy a bűnösök menedéke lesz, főképen a halál óráján és nekik bocsánatot és kegyelmet ad.

Mégegyszer ismételte Tamás a szomorú szavakat: „Már késő!” — A Páter még jobban imádkozott, az eget ostromolta.

A halál már rávetette sápadt árnyékát a haldokló arcára. Kezei és lábai hidegek lettek, a léleket mindíg nehezebb, de a jégkéreg a szíve körül lassan olvadozott.

— Páter! — susogta — hiszi valóban, hogy remélhetek?

— Feltétlenül! Mert valóban igaz, hogy az Úr él, aki nem akarja a bűnös halálát, hanem, hogy megtérjen és éljen.

— Akkor én is remélek. Kérem, segítsen!

Negyedóra mulva Isten ítélőszéke előtt állott a megszentelő kegyelemmel felékesített lélek. A kórház protestáns vezetőnöje meglepődve nézte a pap vidám arcát, amikor az a kórházból távozott és mintegy magának mondotta: „Igen különös emberek a katolikus papok!”

52. JÉZUS SZÍVE BÜNEINKÉRT ENGESZTELŐ ÁLDOZAT.

Egy 3000 lelket számláló plébánián az ősz plébános mellett erőteljes, fiatal, buzgó káplán működött. Jézus Szíve hónapjában, egy júniusi napon a káplán már az oltárhoz lépett, mikor eszébe jutott, hogy elfelejtette meg nézni, milyen szándéokra kell a misét mondania. Gyorsan határozott. A szent áldozatot Jézus szentséges Szíve tiszteletére fogom bemutatni a bűnösök megtéréséért. Soha ilyen buzgón nem imádkozott, mint most. Úgy érezte, hogy az Úr Jézus Szívénél kell kikönyörögnie egy nagy bűnös megtérését.

Az élőkről való megemlékezésnél buzgón kérte az Úr Jézus szentséges Szívét, hogy még ma egy nagy bűnöst küldjön hozzá a gyóntatószékbe. Mise után a sekrestyébe ment. Jelentették, hogy egy idegen úr várja, gyónni szeretne. Azonnal odasietett. Az idegen így szólt: „Igen nagy bűnös jött önhöz, főtisztelendő úr, segítsen rajtami!” A káplán készségesen foglalt helyet a gyóntatószékben. A szegény ember hosszú ideig térdelt ott. Mikor felállt, sűrűn hullottak könnyei.

A pap az oltárhoz ment, letérdelt és forró köszönetet mondott az Úr Jézus szentséges Szívének.

7. A LANYHA LELKEK GYORSAN BUZGÓKKÁ LESZNEK.

53. JÉZUS SZÍVÉNÉL.

Körülbelül egy évvel ezelőtt igen jó családból származó szerencsétlen leányt — aki a bűn útjára tévedt — vettünk fel a család kívánságára javítóintézetünkbe. Ez volt az utolsó kísérlet, hogy az elvakult, mélyre süllyedt leányt a jó Isten kegyelmével a jó útra visszavezessük.

A jóindulatnak legkisebb jelét sem mutatta. Mindenáron el akarta hagyni intézetünket, hogy a maga és csa-

ládja szégyenére a „széles úton” menjen tönkre. Három-negyedévi kemény fáradság után el akartuk bocsátani.

A családra ez igen nagy csapást jelentett. De nem tarthattuk, mivel erős rosszindulat és bosszúvágy volt lelkében mindenki iránt. Semmi nem volt előtte szent, mindent kicsúfolt, kigúnyolt. Az elutazás napján még egyszer a kápolnába vittük a legméltóságosabb Oltáriszentség elé. Engedelmesen követett. Rövid ideig ott hagytuk térdelni. Látszott rajta, hogy unatkozik. Ekkor hangosan egy Miatyánkot kezdtünk imádkozni az Úr Jézus szentséges Szíve tiszteletére. A végén hozzáfűztük: „Jézus szentséges Szíve”, — de tovább nem tudtuk mondani, mert megindító hangon folytatta: „Irgalmazz nekem!” Ez volt a kegyelem perce. El nem mondhatjuk, mit éreztünk. Nagy, végtelen nagy az Úr Jézus Szívének az irgalma. A leányt magára hagytuk a kápolnában, maradjon még az isteni Szívnél, aki az irgalom sugarát küldte. Mikor kijött a kápolnából, sírva kért bennünket, hogy még az egyszer nálunk maradhasson. Most igazán komolyan elhatározta, hogy az Úr Jézus kegyelmével új életet kezd. Örömmel teljesítettük kívánságát. Visszament tantermébe s a többi gyermek csodálkozására elővette kézimunkáját, melyet már nyolc nap óta nem akart kezébe venni. Szorgalmasan és csendesen dolgozott. Csak egyetlen kívánsága volt: a jó gyónás. Több hétig készült rá nagy komolysággal. Jézus Szíve hónapjában — hosszú idő után — ismét a szentségekhez járult. A nővéreknek és gyermekeknek ez a nap valóságos örömnappal volt; ő pedig megjegyezte, hogy első áldozása óta nem volt ilyen boldog.

Bárcsak megadná neki Jézus szentséges Szíve az állhatatosság kegyelmét.

54. EGY EGYETEMI HALLGATÓ MEGTÉRÉSE.

Hosszú évek óta, a májusi ájtatosságot kivéve, minden vallási gyakorlatot elhagytam. Ami azelőtt oly fontos volt, mint például a Szentírás, imakönyv, vallásos tárgyú könyvek, most nem számítottak. Annál inkább szorgal-

masan tanultam a világi tudományokat, a holt nyelveket, matematikát és nagy „érdeklődéssel” olvastam a német klasszikusokat. Hála a jó Istennek, nem maradt ez így.

Mindezeket el kellett előre mondanom, hogy lássák, milyen voltam addig, míg egy olyan Jézus Szíve-képet nem láttam meg, amelyen rajta volt az Úr Jézus szentes Szívének 12 ígérete. Ezeknek az ígéreteknek jobban hittem, mint az egyetemi tanároknak. Igazaknak, vigasztalóknak és az ígéretek teljesítéséhez fűzött feltételek igen könnyűeknek látszottak. A Jézus Szíve-ájtatosságot eleinte ritkábban, később mind gyakrabban végeztem. A Szentírás, az imakönyv, a vallásos tárgyú könyvek elfoglalták méltó helyüket. Látom, hogy az evangéliumot, a „jó hírt” sokkal jobban megértem, mint azelőtt. Legyen dicséret és hála az isteni Szívnek. Bárcsak más egyetemi hallgatók is megértenék ezt a könnyű és oly hathatós ájtatosságot. Remélem, hogy az isteni Udvözítő kegyelmével elnyerem a legszentebb hivatást.

8. A BUZGÓ LELKEK HAMAR NAGY TÖKÉLETESSÉGRE JUTNAK.

55. „TANULJATOK TŐLEM!”

Az Orsolya-zárda nőnevelő intézetében utoljára szólalt meg a csengő. A zárda folyosója tele volt a hazainduló növendékek csomagjaival, mellettük vidáman, gondtalanul beszélgettek a növendékek, Isten hozzádot mondtak egymásnak. Itt-ott egy-egy tanítónő is megjelent. Egyik-másik növendék szüleinek üdvözlétet küldöttek, másoknak a szünidőre jótanácsokat adtak stb. A legjobb növendék arcáról le lehetett olvasni a boldogságot, hogy örül a szünetnek és hazamehet. Néhány leánya feltűnő komoly volt vagy sírt, főképen néhányan azok közül, akik tanulmányaikat befejezték, és most örökre búcsút mondanak annak a kedves intézetnek, ahol oly sok boldog évet töltöttek.

Ilyen volt egy fiatal, 16 éves leány is. Kisírt szemeiből, szomorú arcáról látni lehetett, milyen nehezen megy el az intézetből. Mint kicsi gyermeket hozták a zárdába, azóta boldog gondtalanságban élt. Az iskolában mindig az elsők között volt. Szelíd, megnyerő viselkedésével kedvence lett tanárnőinek és társainak egyaránt. Most vissza kellett térnie a szülői házba, hogy édesanyjának a háztartásban segítsen. Nagyon örült ennek, de azért oly nehéz volt a szíve, mint még soha. Mint fekete felhők az eget, úgy lepték meg lelkét a rossz sejtelmek. Érezte, hogy az életben kegyetlen viharokkal kell megküzdenie. Megigértette tanárnőivel, hogy sokat fognak érette imádkozni.

Azt mondják, hogy akik szenvedésre vannak kiválasztva, azoknak tiszta szívébe Isten angyala korán egy könnyet helyezett el, amelyből sötét fa sarjad, lombzata pedig kereszt alakot formál. Ügylátszik, Jozefinnél a jóslás beteljesült. Alig töltött egy évet otthonában, mikor fiatal jogvégzett kérő jelentkezett, akinek látszólagos jótulajdonságaitól és kedvességeitől a szülők el voltak ragadtatva. Jó partit láttak a fiatalemberben, és nem törődtek leányuk fiatalságával, tapasztalatlanságával, boldogan egyeztek bele a házasságba. A leány szülei szavában Isten akaratát látta és ő is igent mondott. Néhány hónap múlva hófehér menyasszonyi ruhában állott az oltárnál. Férjével egy távolabbi városba, annak szülőházába ment, és ott apósával laktak együtt.

Férje korán elveszítette édesanyját. A fiatalasszonynak azonnal át kellett vennie az egész háztartás vezetését. Szeretettel és buzgósággal szentelte magát új kötelességének. Figyelmes leánya lett apósának, gondos felesége férjének. Azonban már az első időben észrevette, hogy szeretetét, gondosságát, áldozatait nem viszonozzák. Különösen apósa mutatta ki ellenszenvét. Sohasem tudott kedvére tenni. Minden szavát, tettét kifogásolta. Ezt az öregúr magas korának tulajdonította, és mindent megpróbált, hogy megnyerje szeretetét, de hiába. Végre megkérdezte férjét, hogyan viselkedjék apósával szemben. Ez nyíltan kijelentette, hogy apja

azért haragszik, mert ő egy bigottal kötött házasságot, és kérte, hogy iránta való szeretetből hagyja el jámbor szokásait.

— Nekem is nagyon visszatetszik a viselkedésed — mondotta.

A fiatalasszonyra hideg zuhanyként hatott ez a beszéd. Életében ez volt az első eset, hogy vallásos buzgóságáért szemrehányást kapott.

— De mit hagyjak el? Azzal csak nem botránkoztatok meg senkit, hogy reggel és este imádkozom és Isten parancsolatait megtartom? A naponkinti szentmisehallgatásról read való tekintettel úgysis lemondtam, pedig igen nehezemre esett. Vasárnap egy órát csak áldozhatok a szentmisehallgatásra? Kevesebbet már igazán nem tehetek. Mondd meg nekem, mit gondolsz végeredményben? — kérdezte remegve.

— Azt gondolom, — felelt a férfi csípős hangon — hogy igen rossz nevelést kaptál. Isten parancsolatairól és a templomról ne beszélj nekem többet. Csodálkozom, hogy a te korodban még félsz az Egyház fenyegetéseitől. Röviden: ha boldog akarsz velem lenni, vedd át az én gondolkodásomat és hagyj fel ezekkel a vallásos gyakorlatokkal, amelyek gyermekeknek valók.

Jozefin úgy állott ott, mint akit a villám sujtott. Éppen férje volt az a férfi, aki oly kíméletlenül merte érinteni a legszentebb dolgokat, pedig csak néhány hónap előtt esküdött örök hűséget az oltár lépcsőjénél. Akkor ünnepélyesen ígérte, hogy vallási dolgokban teljes szabadságot ad és most a legfontosabb vallási kötelességek teljesítését elviselhetetlen ájtatoskodásnak nevezi. Anynyira meg volt lepve, hogy az első pillanatban felelni sem tudott. Bezárkózott hálósobájába, ott térdre esett és Jézus Szíve képe előtt jól kisírta magát. Tudta jól, hogy boldogsága halálos sebet kapott... Istenem, imádkozta, mindent elszenvedek, de Téged soha el nem hagy-lak. Ne hagyj el, mentsd meg férjemet is! Szívesen felajánlom érte magamat. Ha akarod, vedd el az életemet, minden rendelkezésedre áll. Jézus Szíve, hallgass meg és irgalmazz nekem!

Az ima után megerősödve tért vissza az ebédlőbe.
— Na, megnyugodtál? — kérdezte a férj. — Légy őszinte, ugye igazam van, amikor nevelésedet csodálom. Túlzó vallásosságod miatt izgat fel annyira minden kicsiség.

— Nincs igazad, — felelte Jozefin határozottan — nem vagyok felizgatva, de nagyon elsomorít, hogy annyira eltérő módon gondolkozunk vallási dolgokban.

— Már megmondtam neked, — szakította közbe a férfi — légy okos és nem lesz közöttünk többé semmi viszály.

Szívesen teljesíteném kívánságodat, ha nem volna lelkiismeretem ellen. Ahogyan nem leszek soha hűtlen hozzád, úgy Istenemhez is hű akarok maradni vagy meghalok! — felelt a fiatalasszony.

Ilyen határozottságot nem várt a férfi. Elégedetlenül, mérgesen hagyta el a szobát és apjához ment, hogy együtt méltatlankodhassanak. A zsémbes öreggel való beszélgetés annyira felizgatta, hogy felesége iránt érzett szeretetének utolsó szikrája is kialudt szívéből.

*

Ettől kezdve Jozefin számára hosszú, tövises út kezdődött. A férj feltűnő hidegséggel kezelte. Az após is bántotta, sértegette, ahol csak tudta. Minden alkalmat megragadott, hogy a fiatalasszonyt nevetségessé tegye. Ha sikerült fiánál a megvetés vagy nemtetszés legkisebb jelét észrevennie, különben sötét vonásai ragyogtak a kárörömtől; ilyenkor jókedve egész nap nem hagyta el.

A hasonló, naponta történő támadások egy kevésbbé érzékeny szívet is összetörtek volna, ha az Isten kegyelme nem jön segítségére. Jozefinnek ez adott erőt, hogy mindent nemcsak türelemmel, hanem örömmel is el tudott viselni. Különböleg mindent úgy végzett, mint aki a ház úrnője, gyengédségét férje iránt megkettőzte, apósa iránt előzékeny volt és mindent elkerült, ami panaszra adhatott okot. Vigasztalást az imában keresett és talált, szelídséget, alázatosságot, türelmet pedig Jézus szentséges Szívétől tanult. Szüleinél nem keresett vigaszt, finom

lelke nem engedte, hogy őket nyugtalanítsa, inkább arra törekedett, hogy nemeslelkű édesapja és édesanyja semmit se sejtсенek. Leveleiben vidám volt, szívéből azonban a régi vidámság eltűnt teljesen.

Megdöbbenése, bánata még nagyobb lett, mikor megtudta, hogy férje szabadkőműves. Ez a felfedezés újabb éles tövisekkel gazdagította töviskoronáját. Nagy küzdelmébe került a szívében már elhatalmasodni kezdő ellenszenvet elnyomni. Ehhez járult, hogy sok önlegyzése, szelidsége, szeretete csak arra voltak jók, hogy férjét és apósát még jobban felingereljék. A jó Isten kedves kis leánykával áldotta meg, akit mint égből jött békeangyalt köszöntött, de még az ártatlan gyermek sem volt képes az eltávolodott szíveket egyesíteni. Az anya aggodalommal gondolt gyermeke jövőjére. Mi lesz belőle ebben a környezetben? És mi lesz, ha a szegény gyermek kicsi korában elveszíti édesanyját?

Jozefin érezte, hogy testi ereje mindjobban elfogy. Sokat köhögött, arca rózsái eltűntek, helyébe sápadtság lépett. Panasz és zokszó nélkül fogadta el Istentől ezt az újabb megpróbáltatást, ezt is felajánlotta övéi megtéréséért Jézus szentséges Szívének. Remélte, hogy erőszakot vesz az égen és sikerül kikönyörögnie férje megtérését.

Hosszú ideig remélt, imádkozott, várakozott, végül megtelt a keserűség pohara. Apósa igen súlyos beteg lett. A legnagyobb odaadással ápolta, de az öreg nem tudta megnyerni. Minden szolgálataért szidást, kritikát kapott. Sokszor nem akarta még a közelében sem megtérni és gonoszságában annyira ment, hogy a bigottot vádolta betegségéért. Hosszú hónapokig tartott ez, és annyira rosszabbodott állapota, hogy most már állandó ápolást igényelt. Nemcsak nappal, hanem éjszaka is mellette kellett maradni. Jozefin napi munkáját itt-ott másra ruházta, az éjszakai virrasztást magára vállalta egészen.

Ennyi áldozatkészséget mégis észre kellett venni. Mikor már a javulás útján volt a beteg és a fokozatosan

visszatérő erő hosszabb beszélgetést megengedett, egy napon szokatlanul szelíd hangon szólt menyéhez:

— Jozefin, bocsáss meg, hogy oly sokáig félreismeretek és gyűlölettel üldöztelek. Az előítéletek, amelyek a hit és vallás ellen voltak lelkemben, nem állhatnak sokáig a te jóságod mellett. Példáddal meggyőztél, hogy az igazságot csak a vallásban találhatjuk meg, amely képessé tesz arra, hogy a rosszat jóval fizessük. Megvallom, már régen beláttam ezt, de nem akartam bevallani, hogy legyőztél. Most igen erősen elhatároztam, hogy életemet megváltoztatom, visszatérek Istenhez és a te jóságod a záloga, hogy irgalmasan visszafogad. Segíts nekem. Ahogyan testemet ápoltad, úgy vedd most gondjaidba lelkemet és imádkozzál értem.

A fiatalasszony meghatottságában nem talált szavakat. Egy rövid, bensőséges hálaimát küldött az Úr Jézus szentséges Szívéhez. Szavak helyett jobban beszélt boldogságtól ragyogó arca. Amint a reggeli nap visszatükröződik a harmatban, úgy tündökölt valami természetfeletti az arcán.

A fiú követte atyja példáját és csakhamar mindketten visszatértek Istenhez. Soha nem felejtették el, kinek köszönhetik lelkük üdvösségét, szívük újra feltalált békéjét. Ettől kezdve minden igyekezetük az volt, hogy legalább annyi örömet szerezzenek megmentőjüknek, amennyi bánatot okoztak neki azelőtt.

Jozefin most a legboldogabb. Boldogságát erényeivel érdemelte ki az isteni Szívtől.

56. A TOKÉLETESSÉG KOTELÉKE A SZERETET.

Mindenszentek ünnepén, Jézus Szíve-péntek előestéjén az Úr Jézus szentséges Szíve magához vett egy lelket, aki igen várta a megszabadító halált.

Élete egyszerűen telt el. Munka és imádság volt az öröme. Az elhunyt fertőző náthalázt kapott, igen kemény szenvedéspróbán kellett keresztülmennie, de azt fényesen kiállotta. Megható odaadással fogadta a gyógyítha-

atlan bajt bűnei engesztelésére. Mily hősiességet kíván egy ilyen „Fiatl!” kimondása. Soha nem panaszkodott a nehéz hónapokig tartó szenvedések miatt. Amilyen hálával fogadta előbb az egészséget, éppen olyan hálával fogadta most a betegséget. Gyakran mondotta: Mindent Jézus szentséges Szívéért! Bárcsak elfogadná az Úr Jézus szenvedéseimet engesztelésül a tisztítóhelyen szenvedő lelkekért, szívesen szenvedek Mindenszentekig. A túlvilág nem idegen nekem. A halál szó nem borzongatja meg szívemet, mint a mennydörgés a fületem, nem tekintem úgy, mint fejem felett függő kardot. Mindíg készen voltam, most is készen vagyok a halálra.

Igen sokat szenvedett, ha lélezett. S minél többet szenvedett, annál nagyobb volt szenvedésszeretete és vágya az örök haza után. Sokat imádkozott és gyakran megcsókolta a haldoklók keresztjét. Isteni Szív, legyen meg a te akaratod, akár az életet, akár a halált adod. Mindent Jézus isteni Szívébe helyezek. Oh szentséges Szív, oh legszeretőbb Atya, mikor mehetek az égbe? Jézus szentséges Szíve által felajánlok mindent a szenvedő lelkekért, bárcsak mindegyik megszabadulna Mindenszentek ünnepére. Az égben majd bejelentenek a jó Istennél. „Kedves nővér, — mondotta az ápolónővérnek — most elalszom, talán a szép mennyországról álmodom.” Alvásról azonban szó sem lehetett, lélezete mindig nehezebb lett és gyorsabb, szőke haja verítékben fürdött, arca égett a láztól, homlokán mégis béke pihent. „Szívesen hal meg?” — „Oh nagyon szívesen, — felelte — már régen örülök neki. Meghalni egyáltalán nem nehéz, ha az Isten parancsolatait, főképen a szeretet parancsát megtartottuk, amelyet oly sok ember elfelejt. A negyedik parancsolat mindig szent volt előttem, éppúgy a többi. Minden ember szeresse egymást és segítse egymást. Az Isten áldja meg apámat, adjon neki boldogságot, áldja meg testvéreimet és Ont, kedves nővér.” — Nagy áhítattal megáldozott és azt mondotta: „Szívesen áldozom fel életemet a békéért, hogy az emberek belássák, hogy egymást szeretni és elviselni kell. Isten fizesse meg jó-

ságát! Kedves nővér, maradjon velem, míg meghalok, míg az isteni Szív engem hazavisz."

Röviddel ezután a fáradt lélek elhagyta meggyötört testét és hazament — Jézus szentséges Szívére.

9. MEGÁLDOM HÁZAIKAT, AHOL SZIVEM KÉPÉT KIFÜGGESZTIK.

57. A VILÁGHÁBORÚBAN.

A déli fronton történt. Egy szép, tiszta parasztházba szállásoltak bennünket. A gazda és családja egy kis szobában húzódott meg, minden más helyiséget a katonaság foglalt el. Mindjárt láttam, hogy ebben a házban igaz katolikus szellem uralkodik, és hogy lakói az Úr Jézus szentséges Szívének nagy tisztelői. Minden szobában a legszebb helyen volt a Jézus Szíve-kép és az ajtókon az úgynevezett Jézus Szíve-pajzs. A család élete és viselkedése összhangban állott a jámborság külső jeleivel. A jó emberek naponta hallgattak szentmisét és otthon is elvégezték megszokott ájtatosságait, imáikat.

Mind komolyabb idők következtek. Naponta lőtték a falut az ellenség katonái. E miatt sürgősen biztosabb helyet kellett keresnünk. Egy ágyúzásnál az egész falut összerombolták. Amit a gránátok megkíméltek, azt a füst és láng semmisítette meg; a kedves kis templom a falu közepén is a lángok martaléka lett. Csak néhány csupasz fal mutatta a falu helyét. A romok között azonban épen, érintetlenül állott a mi előbbi otthonunk. Eszembe jutott az Úr Jézus szentséges Szívének ígérete: „Megáldom a házakat, ahol Szívem képét kifüggeszti.”

A tulajdonosok is tapasztalhatták az Úr Jézus szentséges Szíve különös oltalmát. Egy távolabb fekvő házukba költöztek át. Egy napon egy gránát csapódott be a konyhába, ahol több személy tartózkodott. A gránát halálra sebzett egy fiatal leányt és egy asszony súlyos sebet kapott. A Jézus Szívének felajánlott család sértet-

len maradt, csupán a családfő kapott egy kis, jelentéktelen sérülést.

Mi magunk is minden fedezékbe kifüggesztettük az Úr Jézus szentséges Szívének és a Szűzanyának képét. Naponta imádkoztuk a rózsafüzért, az egyik katona imádkozott elő. Sok gránát repült állásunkba, az állandó zúgás, süvítés, zaj igen megviselték idegeinket. Hős bajtársaink nyugodtak voltak, bíztak az Isten oltalmában és nem hiába, minden nagyobb veszteségtől és szerencsétlenségtől megóvott bennünket.

58. A JÉZUS SZÍVE-ÁJTATOSSÁG HŰSÉGES TARTÁSÁNAK JUTALMA.

A kilenc első-pénteket családuk minden tagja hűségesen megtartotta. Édesapánk Jézus Szívének nagy tisztelője volt, a ház minden alkalmazottjától megkövetelte az elsőpénteki szentáldozást. A legszentebb Szív képe a lakószoba legszebb helyén diszelgett, itt volt a házioltár, amely előtt a család a reggeli és esti ájtatosságot és az első-pénteken a Jézus Szíve-ájtatosságot tartotta. Nálunk beteljesült az Úr ígérete, amelyet Alacoque Szent Margitnak tett: „Megáldom a házakat, ahol Szívem képét kifüggesztik.” Ezt tapasztaltuk földi, de természetfeletti dolgokban is. Feltűnő, hogy a család mindenegyese tagja Jézus Szíve ünnepén vagy az első-pénteken halt meg, miután felvette a betegek szentségeit. Az Úr Jézus valóban teljesíti ígéretét. Engem a szerzetesi életre hívott, ahol mint tanítónő az Úr Jézus szentséges Szívéhez vezettem tanítványaimat.

10. MEGADOM A PAPOKNAK A KEGYELMET, HOGY A LEGKEMÉNYEBB SZÍVEKET IS MEGTÉRITSÉK.

59. A KEGYELEM EREJE.

Éppen el akartam menni hazulról, mikor egy ismerős buzgó lélek jött hozzám azzal a kéréssel, hogy sietve menjek egy haldoklóhoz. Néhány perccel előbb hallotta, hogy a szomszédban egy férfi haldoklik, akiről tudja, hogy sok évig nem járt templomba, a szentségekhez nem járult, vegyesházasságban él és gyermekeit is a protestáns vallásban neveli. Ő azonnal a beteghez sietett, megkérdezte, kíván-e papot, de ő is és környezete is kijelentték, hogy nem.

Bízva az Úr Jézus szentséges Szívében, a beteghez siettem. Körülbelül 30 éves férfit találtam; asztmája volt, fuldoklott, nagyon szenvedett. Verejtékezve feküdt betegágyán. Arca halotthalványsága még jobban feltűnt fekete hajjal borított fején. Haja rendetlenül hullott homlokára. Arcán benső nyugtalanság és kétségbeesés látszott. Rossz volt nézni. Nem emlékeztem rá, pedig már néhány éve működtem a községben. Mikor beléptem, másik oldalára fordult, háttal felém. Barátságosan szóltam hozzá, de egyetlen szót sem felelt. Érdeklődtem hogyléte iránt, de alig lehetett az igent vagy nemet hallani. Láttam, hogy igen közel van a vég. A beszélgetést a szentségekre fordítottam. Elmondottam, mily béke szállna szívébe, ha Jézust, a béke Királyát, a betegek Barátját magához venné. Süket fülekre találtam. Nem felelt. Végül mikor kérésemet a legszeretettelőbban megismételtem, belső felindultsággal szólt: „Nem, nem akarok győnni!” — Az okosság azt parancsolta, hogy többet ne szóljak.

Nehéz szívvel hagytam el a házat. A halál minden órában megérkezhetett és rettegve gondoltam arra, mi lesz utána? Eszembe jutott az Úr Jézus ígérete, hogy ha Szívét kérjük, még a legkeményebb szíveket is megtérít-

jük, a végtelenül drága Szívhez fordultam. Kértem másokat is, ostromolják az Úr Jézus szentséges Szívét.

Estefelé újra ellátogattam. Kezdetben rám sem nézett, feleletet sem adott. Beszéltem neki az örökkévalóságról, az Isten ítéletéről, az örök pokolról, ahová azok jutnak, akik Istennel nem békültek ki. Megmondtam, hogy igen könnyű lesz a szentgyónás. Csak röviden, bűnbánattal vádolja magát és jelentse ki, hogy gyermekeit a katolikus vallásban neveli. Nem! — kiáltotta rekedt hangon, nem tehetem, mert én arra átkot mondtam, aki a katolikus hitre tér. Szívemben nagy fájdalommal, mélyen megrendülten távoztam. Mielőtt elmentem, protestáns feleségéhez fordultam azzal a kéréssel, próbálja férjét rávenni, hogy a szentségeket felvegye. Bár hívő protestáns volt, zokogva mondotta: „Oh, nagyon szeretném, így nem mehet az Isten elé, de nem akar. Hiszen én nem csinállok neki semmi nehézséget. Örömmel látنام, ha a gyermekek a katolikus Egyházba visszatérnének, én mindent megtennék, de ő nem akar engedni.”

Kértem, imádkozzon férjéért, azután elmentem. Másnap, vasárnap a legméltóságosabb Oltáriszentség előtt 13 órás szentségimádás volt. Imáinkat megkettőztük. Ezen a napon jobbnak láttam otthon maradni, nehogy unszolásommal még jobban ártsak az ügynek. De az is eszembe jutott, hogy ma a beteget munkástársai meglátogatják, akik még jobban eltérítik Istentől. Gondolataim mindig nála voltak. Istenem, ha megtérés nélkül hal meg. Másnap elmentem ahhoz a buzgó lélekhez, aki nálam a beteget jelentette. Megrendülve mondotta, hogy körülbelül 1 órával előbb volt náluk, de a beteg hallani sem akar a megtérésről.

Elhatároztam, hogy harmadszor is meglátogatom. Mégegyszer az isteni Szívnek ajánlottam a beteget, de kértem a Szeplőtelen Szűzet, Szent Józsefet, sőt a szenteket is közbenjárásukért. A legszentebb Szívnek ígértem kilencedet, azután három szentmisét, három böjti napot és ha meghallgat, nyilvánosságra hozom segítségét. Mikor beléptem a beteg szobájába, nem az ágyban

feküdt, hanem vad kétségbeeséssel szaladgált körül és folyton kiáltozott:

— Oh bárcsak már meghalnék!

— És akkor jobb lesz? — kérdeztem.

Hosszú szünet.

— Készüljön el a nagy útra, — biztattam — béküljön ki a jó Istennel, míg nem késő!

— Igen, meggyónok! — Mint katolikus akarok meghalni és gyermekeim is legyenek katolikusok!

Mily vigasztalást éreztem, nem tudom leírni. Ez az isteni Szív győzelme. A beteg meggyónt, megáldozott. A boldogságtól ujjongott, egészen más ember lett. Arcáról eltűnt a kellemetlen vonás. Békés, bizakodó szemekkel nézett övéire. Még néhány hétig élt. Nagy türelemmel szenvedett, az utolsó órákban kérte, hogy imádkozzanak hangosan mellette. — Csendesen elhunyt. *Misericordias Dei in aeternum cantabo* — az Úr irgalmát mindörökké éneklek!

60. ÉS NEM LESZ TOBBÉ ÖVÉ AZ ÚR JÉZUS SZÍVE.

Egy híres népmisszionárius egyik beszédében az utolsó ítéletről beszélt. Igen megrendítő hűséggel vázolta az ítélet minden borzalmát. „Távozzatok tőlem!” — hangzik az örök Bíró szigorú szava. Megmagyarázta, mit jelent Krisztustól eltaszítva lenni. A szerencsétlen kárhozott mindent elveszít, segítséget sehonnan sem kaphat. Az Egyház kegyelemeszközeit nem használhatja, az angyalok nem védelmezhetik, a szentek nem könyörögnek érte, nem részesülhet az Istenanya szeretetében és irgalmas közbenjárásában. Utoljára mélyen megrendülten, remegő hangon mondotta: „És nem lesz többé övé az Úr Jézus Szíve!”

A hallgatók között oly zokogás támadt, hogy a Páter egyideig nem tudta beszédét folytatni. Mindenki érezte ezeknek a szavaknak a súlyát: és nem lesz többé övé az Úr Jézus Szíve!

A beszéd után a Páter a gyóntatószékbe ment. Egy szegény bűnös jött hozzá, aki évek óta a bűn és a sátán rabságában sínylődött, és könnyek között végzett életgyónást. Gyónás végén megkérdezte a misszionárius, mi indította arra, hogy megtérjen? A szegény bűnös így felelt: „Hallottam az utolsó ítéletről szóló beszédet. Minden hidegen hagyott, de mikor azt mondotta: és nem lesz többé övé az Úr Jézus Szíve, akkor úgy éreztem, hogy szíven szúrtak. Páter, az volna a legnagyobb kétségbeesés, ha Jézus Szíve nem lenne az enyém.”

Ha egyetlen futó gondolat az Úr Jézus irgalmas Szívéről egy beteg emberi szívnek erősítő, életet adó orvosság tud lenni, mennyi vigaszt, erőt és áldást nyújt az Ő gazdagságának alapos ismerete és szeretete. Ha az isteni Szívet hűségesen tiszteljük, elmondhatjuk az apostollal: „Mindent veszteségnek tartok Jézus Krisztusnak, az én Uramnak mindent felülmúló ismerete miatt, akiért minden kárvallást elszenvedtem, és mindent szemétnek tekintek, csakhogy Krisztus legyen a nyereségem.” (Fil. 3, 8.)

11. AZOK NEVEIT, AKIK EZ ÁJTATOSSÁGOT TERJESZTIK, SZIVEMBE ÍROM ÉS ONNAN SOHA KI NEM TÖRLÖM.

61. A NYUGALOM HELYE.

1814-ben VII. Pius pápa visszaállította a jezsuita rendet. P. Felici, a Jézus Szíve-ájtatosság nagy apostola 78 éves korában, majdnem teljesen vakon visszament Rómába, a Szent András noviciátusba, hogy mint a rend hűséges fia már ne szolgáljon, hanem szenvedjen és szent életével másoknak épülésére legyen. 1818 november 29-én elérkezett élete utolsó órája. Megkérdezték tőle, nyugtalanítja-e valami? Ekkor adta élete legszebb feleletét: „Én Jézus Szívében vagyok és nyugodt vagyok.” December 11-én nagy gyászünnepegy volt szentbeszéddel.

A szónok így emlékezett meg róla: „A lelkek iránt nagy buzgóság emésztette, az apostoli mű nagy előmozdítója, Jézus Szíve-ájtatosság fáradhatatlan terjesztője, Szent Pál Társaság alapítója.” Egy párizsi ujságban ezt írták róla: P. Felici a katolikus világ fővárosának méltó papja, az Úr szőlőjének buzgó munkása volt.

62. A JÉZUS SZÍVE-ÁJTATOSSÁG IFJÚ APOSTOLA.

Marianovitsch János negyedik gimnazista, kis szeminaristáról írják a következőket:

János mindig szorgalmas diák volt, az osztályban az elsők között találjuk. Magasabbra vágyott. A kollégiumban virágzó Mária-kongregáció tagjainak legfőbb célja a Szűzanya különösebb tisztelete. Mikor saját nevét leírta, mindig arra gondolt: miért ne lehetne ő is kongreganista, mikor nevében megvan Mária neve. Gondolata elhatározássá érett. Célját azonban csak határozott akarattal és nagy kitartással érhetné el. A kongregáció tagja csak mindenben kiváló fiú lehetett. Viselkedése nem volt ehhez egészen megfelelő, ő maga is érezte. Nem maradt más hátra: megjavulni, szokásos hibáit kiirtani, önmagát állandóan legyőzni, míg mások is észreveszik javulását. Nagy igyekezet után merte megtenni a döntő lépést, jelentkezett a Péter Prézsnél. Nagy állhatatosságot és kitartást kívántak tőle. A Péter próbára tette és hosszú ideig várt a válasszal. Ez nem ijesztette meg a fiút, naponta elküldte kérését a Péternek, aki végül, látva állhatatosságát, felvette a jelöltek közé.

A következő év december 8-án kongreganistává avatták.

Rövid idő múlva súlyos beteg lett, csonttuberkulózist kapott a lábán. Ameddig birt, bejárt az iskolába és szorgalmasan tanult. Nagy fájdalmait nyugodtan tűrte. Sokat imádkozott a Boldogságos Szűz Máriához, tiszteletére egyik kilencedet a másik után végezte. Mindamellett egészen átadta magát az Isten akaratának. Mivel mindig rosszabbul lett, édesapja hazavitette, talán az otthoni

levegő megmenti fiát. A mennyei Atya az igazi hazába akarta átvinni. A csonttuberkulózishoz tüdőbaj is járult, biztosan haladt a sír felé.

Halálos ágyán eszébe jutott, hogy mit mondott Alacoque Szent Margit azokról, akik a Jézus Szíve-ájtatosságot terjesztik. Gondolkozott, mit tehetne jelen állapotában Jézus szentséges Szívéért. Eszébe jutott a Jézus Szíve Szövetség. Ha látogatók jöttek hozzá, azonnal Jézus szentséges Szívéről kezdett beszélni és rábeszélte őket, lépjenek be a Jézus Szíve Szövetségbe. Ő maga írta meg nagy fáradsággal a Szövetség központjába az újonnan jelentkezettek névsorát. Mikor a felvételi lapok és képek megérkeztek, nem volt nála boldogabb. Sok szenvedése között az volt boldogsága, ha kioszthatta a felvételi lapokat és megmagyarázhatta Jézus Szíve tiszteletét. Ha újabb tagok jelentkeztek, még boldogabb volt. Így dolgozott az Úr Jézus szentséges Szívéért, míg végre remegő kezekkel az utolsó levelet is megírta, amelyet másnak kellett befejezni, s amellyel a halálhíret is közölték. Reméljük, hogy amint ez a fiatal szenvedő beírta barátai nevét a Jézus Szíve Szövetség könyvébe, úgy véste be az ő nevét az Úr Jézus isteni Szent Szívébe, hogy onnan többé soha ki ne törölje.

63. A NAGYIGÉRET KIS APOSTOLA.

Ki ne tudná, hogy a gyermekvilág egész szívvel, nyitott szájjal, figyelő szemekkel mindenkor kész mesét hallgatni. De ne gondoljuk, hogy ők csak a mesét szeretik. Valóban megtörtént események, igaz történetek éppúgy le tudják kötni az apró nép figyelmét, ha azokat érdekesen, élénken adjuk elő. A gyermekek értelme a való dolgok iránt mutat nagyobb érdeklődést. Az igazság világosságot, táplálékot nyújt a léleknek.

A múlt évben, nagybőjt minden csütörtökén a templomban gyermekprédikációkat mondtak, amelyekre a gyermekek nagy buzgalommal jártak. Bár a tavasz első virágaival, madárdalával, napsugarával nagyon von-

zotta a kicsi népet, és ezen a napon éppen szabadjuk volt, amikor tetszésükre ugrálhattak, mulathattak volna, mégis telve volt velük a templom. Nagy figyelemmel kísérték a bőjti prédikációt. Miről szóltak ezek a beszédek? Az Úr Jézus keserves kinszenvedéséről. Akik néhány hónappal előbb a jászol körül olyan nagyon örvendeztek, vonzotta és érdekelte őket a kis Jézus gyermek-kora, éppúgy meghatotta most őket a halálgyötrelem, az olajfákhegyi vértizzadás, a borzalmas ostromozás, a töviskoronázás, a keserű keresztút és végül a szegényteljes kereszthalál. Mélyen a szívükbe hatolt, őszintén megpiratták a szenvedő Úr Jézust. A beszéd egészen rövid volt, amelyről egy kisleány 2 óra múlva megjegyezte: „Mostanig tarthatott volna.” Sokan több mint egyórás távolságról jöttek, de pontosan érkeztek rossz időben éppúgy, mint jó időben. A szülők nagyobb büntetést nem is adhattak, mint azt, hogy eltiltották valamelyiket a szentbeszédtől.

Ha ezek a megfontolások az Úr Jézus szenvedéséről a fiatal lelkekben oly termékeny talajra találtak, a gyermekszónoknak könnyű volt az isteni Szív tiszteletét az egyik beszédbe belekapcsolni. Nagycsütörtökön beszélt erről; megmagyarázta, miben áll Jézus Szíve tisztelete, mi a célja és mik a legfőbb kötelességek. Különösen kiemelte az isteni Szív szeretetét irántunk, szegény bűnösök iránt és felhívta a gyermekeket, mutassák ki napközben is szeretetüket az Udvözítővel szemben. Szenteljék magukat az Úr Jézus isteni Szívének, ajánlják fel gondolataikat, kívánságaikat, tanulásukat, otthoni munkájukat, pihenésüket, testüket, lelküket. Otthon függeszsenek ki egy Jézus Szíve-képet, naponta ismételjék meg előtte a felajánlást és másokat is vegyenek rá, hogy ezt megtegyék. Az isteni Szív igen nagy ígéreteket tett tisztelőinek. Néhányat megemlített és felhívta a gyermekek figyelmét a nagyígéretre, hogy mindazok, akik kilenc egymásután következő hónap első péntekén a szentségekhez járulnak, nem hálnak meg gyónás és áldozás nélkül.

A nagyígéret egy negyedik osztályos kisleányka

lelkében hagyott mély nyomot. Rögtön elhatározta, hogy a kegyelemkilencedet a következő hónapban megkezdi. De nem egyedül akarta végezni, arra gondolt, hogy másokat is fellelkesít erre. Mintahogy biztatására az iskolába vezető úton és hazamenve néha több rózsafüzért is elimádkozott társaival a Boldogságos Szűz Mária tiszteletére, a jó gyermek remélte, hogy az isteni Szív tiszteletének is megnyeri társait. Legelőször legjobb barátnőjével beszélte meg; hamarosan egy harmadik kisleány is csatlakozott. A kivitel nagy nehézségekbe került. A falu filiális volt, ahol ritkán tartottak szentmisét. A jó gyermekek elhatározták, hogy az ötnegyed óra távolságra levő jezsuita templomba zarándokolnak. Mit tesz a buzgóság? Nem ismer akadályt, leküzd mindent.

A három leányka május hónap első péntekén reggel négy órakor útnak indult. Az isteni Szív iránti szeretet szárnyakat adott lábuknak, a legnagyobb áhítattal vették magukhoz az Oltáriszentséget. Az isteni Gyermekebarát Szívének mily nagy vigasztalására lehettek az ártatlan leánykák.

A három gyermek épületes buzgósága csakhamar ismertté lett és sokan, főképen felnőttek, elhatározták, hogy a következő hónapban szintén megkezdik a nagykilencedet. Hogy a híveket a nagy úttól megkíméljék és még több léleknek legyen alkalma az ájtatosságot megtartani, a jezsuita kollégium P. Rektora megígérte, hogy már az első csütörtökön elenged a községbe egy Pátert, aki gyóntat, pénteken szentmisét mond és áldoztat. Nagy volt az öröm. A három leányka azonnal a P. Rektorhoz sietett, hogy ezt a nagy kegyet megköszönjék. „Nagyon szépen köszönjük a Főtisztelendő Páternek, — mondták többek között — hogy nekünk alkalmat ad arra, hogy megtarthassuk a Jézus Szíve-pénteket. Azért köszönjük meg, mert ezáltal biztosította nekünk a mennybe vezető utat.”

Az eredmény felülmúlta a legnagyobb várakozást. A legjobb esetben 60 személyt gondoltak (a falu egész kicsiny, még iskolájuk sem volt), de 133-an jöttek. Még a környékről is érkeztek, nemcsak nők és gyermekek,

hanem férfiak is megkezdtek a nagykilencedet. Vajjon meddig tart a lelkesedés? Július a legnagyobb mezei munka ideje, a Páter erősen kételkedett az eredményben. De az isteni Szív, aki a község lakóinak szívét megnyerte, nem engedte buzgóságukat lankadni és 142 szentáldozást osztottak ki, akik közül a legtöbben az előző napon gyóntak. A cselédek és más szolgálatban lévők megkérték a Páttert, reggel fél négykor áldoztassa meg őket, mert később nem érnek rá.

Augusztus első péntekén az áldozók száma 157-re emelkedett, pedig csütörtökön nagy vihar és eső vonult el felettük. Szeptemberben már két Páter jött és 163 szentgyónást hallgattak, októberben 170, novemberben 185-re emelkedett az áldozók száma. December első péntekén 212-en voltak, mivel az első-péntek összeesett Szent Borbála ünnepével; akkor a bányászok is eljöhettek, mert szabadnapjuk volt.

A betegek is részesülhettek a nagy kegyelemben.

A kilenc hónapi szentáldozás egyik legszebb eredménye az volt, hogy sokan fellelkesültek és gyakori áldozók lettek. Az egyik négytagú családból mindennap ment valaki a szentáldozáshoz.

A gyermeklelkekből kiindult buzgóság állandóan növekedett és reméljük, hogy kitartanak. Az Imaapostolság és Jézus Szíve Szövetség a községben szépen virágzik.

64. HOGYAN HALNAK MEG JÉZUS SZÍVE APOSTOLAI?

Egyik év Jézus Szíve hónapjában meghalt gyomorbajban egy fulpmesi férfi. Halála igen kedves lehetett Isten előtt. Utolsó perceiben mosolygó arccal ismételte: Boldog vagyok, a jó Isten nagyon jó hozzám, de jó nekem! Csak egyetlen gond töltötte el lelkét halála pillanatáig: Isten dicsőségéért való buzgóság és a lelkek üdve. Főképpen a tiroli tartományi választásokért ajánlott fel imákat és áldozatokat.

Nem volt mindig ilyen. Életében igen sokat szenvedett, mert aggályos volt. Az okos, értelmes, nyugodt férfinél senki nem merete ezt gondolni. Lelki gyötrelmek kínozták, lelkiállapota miatt aggódott, a halál előtt is félelem lepte el és az Isten ítéletének gondolata kínozza. Halála mégis könnyű és boldog volt. Miért? Jézus Szívének nagy tisztelője és a gyakori szentáldozás apostola volt. Amily jól vezette mint ügyes kereskedő üzletét, éppen úgy elemében volt, ha lelki dolgokról, főképen az Oltáriszentségről beszélhetett, vagy pedig a Jézus Szíve-ájtatosságot szóval és tettel terjeszthette. Ezért édesítette meg az Úr Jézus halálát, elvette lelke minden aggodalmát, félelmét. Alacoque Szent Margit mondotta: „Milyen édes a halál, ha életünkben Annak Szívét tiszteltük, Aki majdan Biránk lesz!”

65. EGY IFJÚ JÉZUS SZÍVE-APOSTOL.

Május utolsó napjaiban meghalt Müller József 19 éves gimnazista, akit mint szentéletű diákot emlegettek és tiszteltek. Buzgóságának és kiváló szorgalmának titka abban állott, hogy nagy tisztelője volt a szentséges Szívnek.

Jézus szentséges Szíve iránti tiszteletből törekedett tökéletességre. „Alakítsd szívemet a Te Szíved szerint.” Mint egész kicsi fiúnak, az volt az öröme, ha édesanyjával szentmisére mehetett. Összetette kis kezait és a tabernákulum Istenével beszélgetett. Otthon szép oltárt készített, ahol a papot utánozta. Nagyon szeretett volna pap lenni. Ez volt vágya utolsó lehelletéig.

Elemi iskolás korától halálos betegségéig a kármeliták kápolnájában ministrált. Első áldozásától fogva naponta áldozott. A hívek meghatottan nézték az oltárnál szolgáló összeszedett gyermeket. Külső viselkedésén is látszott, hogy teljesen át van hatva az istenközelségtől. Egyetlenegyszer az évben, a Szomorúak Vigasztalója ünnepe nyolcadában tett kivételt. Már reggel 5 órakor a székesegyházban volt, a fogadalmi oltárnál oly áhítat-

tal ministrált, áldozott, hogy halála után mindazok, akik itt látták, kijelentették: „Ez a diák szent volt!”

Külső viselkedése lelkiállapotát tükrözte. Ezt mindazok bizonyították, akik oly szerencsések voltak, hogy őt közelebből ismerhették. Minden szépért, nemesért lelkesedett. Kongreganista volt. Május hónapban kívül még a júniust is szerette. Ezekben a hónapokban igyekezett legtökéletesebben az erényes életre. Június hónapban lelkiismeretvizsgálását az Úr Jézus Szíve iránti tiszteletből a szelidségről, alázatosságról, szeretetről és a nagylelkűségről végezte. Az Úr Jézus szentséges Szívéről szóló elmélkedő könyvet használta. Nagyon szerette a szemlélődő imádságot. Valószínűleg P. Meschler Szent Alajos élete című könyve hatott rá, amelyet kívülről tudott. Még halála napján is megkérte szüleit, hogy neki az aznapi elmélkedést felolvassák. Összetett kezekkel figyelt minden szóra és ha köhögési roham jött rá, kérte, álljanak meg, egyetlen szót sem akart elveszíteni. Fájdalmai közben gyakran sóhajtott: Oh, bárcsak már az égben lennék! Az ágyával szemben függő Jézus Szíve-kép erőt adott neki. Betegszobája olyan volt, mint egy kápolna.

Mint a Mária-kongregáció eucharisztikus szakosztályának vezetője, nagy örömmel beszélt a gyakori szentáldozásról. Beszédére nagy gonddal készült. Még a régi tagok is szívesen hallgatták, mert tudták, hogy ő nemcsak beszél, de példaadással meg is tartja szavait.

Igen nagy volt öröme, mikor a hónap első-péntekén sikerült közös szentáldozásra összegyűjteni társait. Sokat imádkozott ezért. Személyesen elment mindegyik taghoz, külön meghívót is küldött, reggeliről gondoskodott, hogy a tanításon mindegyik pontosan megjelenhessék. Utána örömtől ragyogó arccal jelentette a Prézesnek, hogy ma már sokan voltunk, de a jövő hónapban még többen leszünk. Szíve égett az Úr Jézus iránti szeretettől.

Mint Jézus Szíve lovagja, örömmel vett részt az első-péntek előtti csütörtök éjszaka a székesegyházban tartott szentórán. Akár havazott, akár esett, megtartotta óráját. Az Udvozítónél otthon érezte magát. Ezért minden

vágya az volt, hogy egyszer mint pap az oltárnál állhasson és az Urat kezeiben tarthassa. A jó Isten megelégedett a jóakarattal. Betegsége elég korán kezdődött, mégis az osztályban az elsők között volt. Tanárai bizonyították, hogy soha ilyen jó diákjuk nem volt.

Mikor halálhírét vették, megkönnyezték. Vigasztalásuk csak az volt, hogy jobb világba költözött. Mindenki így nyilatkozott róla: „Szentéletű diák volt!” Ezt mondták tanárai, ismerősei, diáktársai. „József szent volt!” Koporsójához egy képet tettek, mely teljesen megfelelt életének: Az Úr Jézus liliumokat szed. Mint lilium virágzott a földön, és eljött az Úr Jézus, hogy átültesse a mennyi paradicsomba.

12. JÉZUS SZIVE NAGYIGÉRETE.

66. JÉZUS SZIVE-HÓNAP KEZDETÉN.

Fr. Rozália, igen buzgó leány, négy éve szenvedett súlyos, fájdalmas betegségben. Körülbelül két éve beszéltem a szószékről a Jézus Szive-tiszteletéről és a nagyigéretéről, amelyet az Üdvözítő Alacoque Szent Margitnak adott. „Mindazok, akik kilenc egymásután következő hónap első péntekén a szentségekhez járulnak, vagyis meggyónnak és megáldoznak, nem halnak meg szentségek nélkül.” Ez időtől betegünk minden hónap első péntekén megáldozott és egymásután több kilencedet tartott a szentséges Szív tiszteletére. Néhány hónapja már nem tudott a templomba jönni, így otthon áldozott. Május 27-én elveszítette öntudatát és olyan gyenge lett, hogy minden pillanatban vártuk a halál bekövetkezését. 30-án mindnyájunk csodálkozására magához tért, és első kívánsága az volt, hogy megáldozhasson. Mikor övét láttam, azt hittem, halálhírét hozzák. Nem hittem, hogy magához tudja venni az Úr Jézust, mégis hozzá siettem. Még jobban elcsodálkoztam, mikor teljesen ésnél találтам. Erejének megfeszítésével felült és megható buzgósággal vette magához az Úr Jézust. Alig távoztam el,

újra elveszítette öntudatát, és nem is jött többé magához. Minden pillanatban vártuk, hogy élete szikrája kialszik. Az Úr Jézus szentséges Szíve feltűnő módon akarta szeretetét megmutatni hűséges tisztelőjének. Jézus Szíve hónapjában akarta magához venni. Oly sokat szenvedett, hogy már haláláért imádkoztak. Május 31-ének utolsó órája ütött és félóra múlva, június 1-én kilehelte lelkét. Legyen dicsérve és áldva mindörökké Jézus és Mária!

67. INDIÁBÓL.

Az egyik misszió területén élt három pária asszony, akik minden hónap első péntekén hűségesen járultak a szentáldozáshoz. Márciusban észrevette a missziós atya, hogy csak kettő jött szentgyónáshoz. Hol van a harmadik?

— Beteg — volt a felelet. — Nagyon örülne, ha holnap meglátogatnád.

— Gondolod, veszélyes a betegsége?

— Nem hiszem.

Aznap a misszionárius nagyon fáradt volt, sok gyónója is volt még, sötétedett is már, azért kijelentette:

— Holnap meglátogatom.

A páternak azonban nem volt nyugta. Hátha mégis halálveszélyben forog, gondolta, és ha szentségek nélkül hal meg, nem szeretném a felelősséget magamra venni. Még aznap este útnak indult és egy jó félórai menetelés után elérte a szegény asszony kunyhóját. Láta, hogy a halál közel van, de megnyugodott, mert az öregasszony még nem veszítette el öntudatát, tudott beszélni.

Micsoda öröm volt a szegény betegnek, hogy e nehéz órában a papot maga mellett látta. Meggyónt, nagy áhítattal megáldozott, felvette az utolsó kenetet és pápai áldásban részesült. A misszionárius hazasietett. A beteg éjjel után, a hónap első péntekén csendesén elhunyt az Urban.

Hűséges az Úr Jézus ígéretei teljesítésében.

68. AZ UTOLSÓ ELSŐ-PÉNTEK.

A hónap első péntekén már reggel 6 órakor a ferencrendiek templomában térdelt Daly Péter és hódoló tisztelettel vett részt a szentmisén. A pap áldozása után ő is az oltárhoz közeledett. Látszott az arcán, mily áhitattal engesztelte az Urat a legméltóságosabb Oltáriszentség és Szíve ellen elkövetett sok megbántásért. Eddig nyolc első-pénteken át áldozott már a buzgó bányamunkás.

Péter nem volt fiatal, de egészséges és testi erejét eddig teljesen megőrizte. A betegséget nem ismerte. Mióta hazáját elhagyta és a bányatelepre jött, még kisebb roszszullétre sem emlékezett. Észébe sem jutott, hogy egyszer valami betegség őt is megakadályozhatná az első-péntek megtartásában. Igen derék munkás volt, takarékosan élt. Az emberek azt beszélték róla, hogy öregségére már szép összeget gyűjthetett egybe. De ezek közül egyikük sem járt a kis templomba, így nem is sejtették, hogy kinek köszönheti a szegény templom díseit és felszereléseit. Csak a páter ismerte az ezüstözött kehely ajándékoztóját és tudta, kitől származnak a bronz gyertyatartók, a szép virágvázá, a hófehér oltárterítők és ki gondoskodott arról, hogy ünnepnapokon a gazdag virágdísz ne hiányozzék. Eleinte tiltakozott a páter ilyen nagy adományok ellen, de a munkás feleletei eloszlatták aggodalmát:

Nézze főtisztelendő Úr, ha nincs pénzem, kísértésem sincs, vagy legalább is kevesebb. Azt ajánlja, hogy fil-léremeit tegyem félre öregségemre? Túl sokat kíván tőlem. Társaim szintén elköltik minden pénzüket. Én pedig a legjobb Barátomnak adom, aki rövidebb vagy hosszabb idő múlva engem örökre magánál fog tartani. Erre a Páter sem tudott felelni és hagyta Dalyt kedve szerint cselekedni.

Évek óta lakott Péter szegényes kunyhójában. Maga főzött, szobaasszonyának igen kevés munkát adott. De egyszer csak az erős férfi is ágynak dőlt, influenzát kapott és mióta a telepre jött, először szorult mások segítségére.

Napok múlva alábbhagyott a láz, bár gondos ápolásban részesült, Péter gyenge és erőtlen maradt. Az

elveszett erő csak nem akart visszajönni. Közeledett a következő hónap első pénteke és Péter látta, hogy semmi kilátás sincs arra, hogy a házat elhagyhassa. De mindenáron templomba akart menni, hiszen ez volt a kilencedik és befejező első pénteke. Kezében a rózsafüzérrel csü-törtökön egész nap azért a kegyelemért imádkozott, hogy másnap résztvehessen a szentmisén. Mielőtt este lefeküdt, gondosan elkészült a szentgyónásra. Határtalanul bízott abban, hogy imája meghallgatást nyer.

Bizalmát a jó Isten megjutalmazta. Hajnalodott, meleg tavaszi napsugár kacagott be ablakán. Péter gyorsan felkelt, kínzó fejfájását nem érezte, fáradsága majdnem egészen eltűnt. Nehéz lábai rugalmasak lettek, egész testét új erő hatotta át.

Hatott ütött az óra és ő megint ott térdelt megszokott helyén. Szíve telve túlárado örömmel és hálával. Imádsáshoz, bűnbánatához még forró hálaimát mondott hirtelen gyógyulásaért.

Daly szobaasszonya nem akart hinni szemeinek, amint őt frissebben és élénkebben, mint azelőtt, csak valamivel soványabban visszatérni látta. A jó asszony kérte a meggyógyultat, ne tegye kemény próbára erejét, ne menjen még munkába. Daly ellensége volt minden henyélésnek. Azt mondotta, hogy az imádság és munka összetartoznak, és azért reggeli után azonnal az aknához sietett, ahol már 14 napja nem volt. Az akkor abbahagyott munka oly könnyűnek tűnt fel előtte, hogy azt most minden további nélkül folytatni akarta. A bányászok rendszeren egy hat-személyes kosárban ereszkedtek le a mélybe. Ez a kosár ma nem volt használható, azért az egy személyes kosarat vették elő. Péter elsőnek érkezett a bejárathoz, azért kérte a bányafelügyelőt, engedje elsőnek munkahelyére.

A szénbányászok között igen sok derék, vallásos férfi volt, de voltak közöttük istentelenek, iszákosak is. Állandóan életveszélyben forogtak, az örök Bíró minden nap magához szólíthatta bármelyiküket. A szénbánya minden évben nagy áldozatokat követelt.

„Nem akarom az istentelennek halálát, hanem hogy

megtérjen és éljen" (Ezekiel 33, 11.), mondja az irgalom Istene. Bizonyára irgalmas előrelátásában irányította a körülményeket úgy, hogy ma Daly Péter ment le elsőnek az aknába. Talán az összes munkások között ő volt az egyetlen, akinek nem kellett félnie az Istennel való találkozástól. Jókedvűen indult a föld sötét mélyébe, ahova nem hatol az enyhe tavaszi napsugár. A láncok nyikorogtak, nyögtek, a gyűrűk az emelőcsigán mindig kevesbedtek s a kosár saját súlyától húzva csúszott lefelé a mélységbe. A láncok hirtelen megálltak, mintha a kosár a mélybe ért volna. De a hengeren levő csigák világosan mutatták, hogy nem rendes módon jutott le az akna mélyébe.

A férfiak, akik ezalatt az akna bejárójánál összegyűltek, nagyon jól tudták, mi történt. A láncszem kiugrott. A fent álló bányászok sápadt arcáról le lehetett olvasni a gondolatot: hol lennék most, ha Daly helyett én mentem volna le elsőnek az aknába? A szerencsétlen teste összetörten feküdt a szénporos akna fenekén. És a lelke? Elköltözött legjobb Barátjához.

69. A GYERMEKI IMA HATALMA.

Irország déli részén egy falucskában vagyunk, amelynek rendezett házsorai, tiszta házai tárulnak szemünk elé. Az iskola, templom és temető igen közel vannak egymáshoz. A kis falucskának van kovácsműhelye és boltja is, amelyben minden kapható, egyik részében pedig söntést rendeztek be.

A házsorok utolsó épülete tisztaságával és nagyságával tűnik ki. Itt lakik az ács feleségével és két gyermekével, a hatéves Józseffel és a négyéves Kittyvel. Az apa igen derék férfi. Anyja halála után egy évre megnősült, elvette Doyle Katalint, aki vallási kötelességeinek hűséggel tett eleget s a hónap első péntekein szentáldozáshoz járult.

Egyszer valaki a faluba jött és egy templom felépítéséhez sorsjegyeket árult. Connorné két darabot vett.

Nemsokára örömmel hallotta, hogy egy szép Mária-szobrot nyert. Nagy volt a boldogság, mikor a szobor hajlékukba érkezett. József és Kitty nem tudtak betelni a Szűzanya karján ülő isteni Gyermek nézésével. Pat, az édesapa egy szép állványt készített, amelyre a szobrot a lakószobájában Jézus Szíve képe alatt elhelyezték. A gyermekek boldogsága nem ismert határt. József látta, hogy az Istenanya intett neki, Kitty pedig, hogy a kis Jézuska rámosolygott. Mielőtt lefeküdtek, itt mondták el esti imájukat.

A jó édesanya igen korán beszélt gyermekeinek a jó Istenről. Minden alkalmat megragadott, hogy meséljen a Szentírásból, hogyan engedelmeskedett a kis Jézus Szent Józsefnek és a Szűzanyának. A kis Jézus mindent megtett, amit anyja kívánt, pedig nemcsak ember, de Isten is volt. A Szívét a lándzsa átdöfte stb. — A képek és szobrok azért vannak, hogy a jó Istenre és a szentekre emlékeztessenek.

A jó asszony hamarosan rávette férjét, hogy vele együtt végezzen kegyelemkilencedet a hónap első péntekén. Mikor a nyolcadik első-péntek után hazafelé mentek, örömmel mondták, hogy már csak egy péntek van hátra és a kilencedet befejezték.

— Igen, — felelte a férj — és én boldog vagyok, hogy veled együtt végezhettem. Hála Istennek, eddig semmi akadályunk nem volt, sőt mondhatom, soha nem volt ennyi munkám, soha nem fizettek ily pontosan, mint most.

Délben, mikor asztalhoz ültek, feltűnt felesége sápadtsága.

— Beteg vagy? — kérdé aggódva.

— Nem érzem jól magam — felelte az asszony csendesen.

Estére sem lett jobban, másnap reggel pedig még rosszabbul volt, azért Pat orvost hivatott, aki tüdőgyuladást állapított meg. A beteg önkívületében mindig azzal foglalkozott, milyen boldog, hogy már nyolc első pénteken áldoztak és még csak egy péntek van hátra. Az orvos

tanácsára elhívták felesége édesanyját és testvérét, hogy a beteget ápolják. Az utóbbi egészen ott maradt, hogy mindennek utána nézzen. A gyermekek nem tudták megérteni, miért nem engedi nagynénjük őket édesanyjukhoz. Pat még szorgalmasabban végezte munkáját. Nagyon szerette feleségét és most ő is nagyon szenvedett.

Egy este elment a kovácshoz, hogy egy kicsit szórakozzon. Itt szokták megbeszélni a legújabb eseményeket. Egyik barátja így szólt hozzá:

— Szegény Pat, neked igen nagy veszteséged lesz, ha feleséged meghal.

— Meghal? Azt hiszed?

A kovács megszólalt:

— Éppen most mondtam el, hogy itt volt az orvos legénye, aki a lovat patkoltatta; ő hallotta gazdájától, hogy a szegény asszony már nem sokáig bírja.

Patnak ez elég volt, hazasietett. A gondolat, hogy Kata nem lesz, elviselhetetlen volt. A betegszoba ajtajához ment, megkérdezte sógornőjét: igaz-e, amit a faluban beszélnek? A sógornő elismerte, hogy a betegség igen komoly, de jó az Isten és még segíthet.

Mikor Pat másnap a kovácshoz ment és az megkérdezte, hogy van a felesége, azt mondta, nagyon rosszul, és azt sem tudja, mit csináljon.

— Menjünk az ivóba, igyunk egyet — hangzott az indítvány.

— Nem megyek, — felelt Pat — nem szeretem az italt.

— Talán megesküdtél?

— Hála Istennek, erre nem volt szükség. Sohasem szerettem inni.

— No csak gyere, az majd segít, elfeledteti szomorúságodat.

Pat beleegyezett. Többet ivott, mint szándékozott. Mikor hazament és felesége betegszobájába lépett, hallotta, amint az önkívületbenmondotta: „Még csak egy első-péntek és a kilencedet befejeztük.” Ez belevágott a szívébe és kisietett a konyhába. Két gyermeke boldogan

szaladt eléje s dicsekedve mutatták meg azt a narancsot, amit nagynénjük jóságukért jutalmul adott.

— Megszakad a szívem — nyögte a szegény ember.

— A te szíved is át van szúrva, mint a Jézuska Szíve? — kérdezte József.

— És vérzik? — kérdezte Kitty.

Patnak ez sok volt. Felugrott és a műhelybe menekült; talán ott el tud aludni.

Kisfia behúzta testvérét a lakószobába és így szólt:

— Gyere, Kitty, megkérjük az Istenanyát, mondja meg a Kisfiának, hogy gyógyítsa meg édesanyánkat, inkább neki adom a narancsot.

— Én meg enyémet a kis Jézusnak adom — mondotta Kitty.

Letérdeltek és József hangosan imádkozott: Szűz Mária az égben, neked adom a narancsot, ha megmondod Gyermekeknél, hogy gyógyítsa meg édesanyámat, és Kitty meg megígéri, hogy az övét a kis Jézusnak adja.

— Ugye, Kitty?

— Igen, — felelte Kitty — hogy édesanya meggyógyuljon.

József ekkor egy székre mászott és nagy kínlódással narancsát az Istenanya karjára helyezte, a másikat pedig a kis Jézus kezeibe tette. Mikor elkészült, a két gyermek áhítattal nézte a szobrot.

Azon az estén az orvos kijelentette, beállt a krízis. A beteg nagyon gyenge volt, sokat szenvedett. A nagynéni buzdította a gyermekeket, nagyon imádkozzanak.

— A Jézuska szent Szíve biztosan meggyógyítja — mondotta József.

Az éjtszaka nagy aggodalmak közt múlt el. A döntő órában mindnyájan buzgón imádkoztak, csak Pat nem volt sehol található. Reggel felé a beteg nyugodt lett és elaludt. Az orvos meglepődve jelentette ki, hogy túl vannak a legrosszabbon, a többit elvégzi a gondos ápolás.

Egy nappal később Pat barátaival felesége egészségére ivott. A nagybeteg váratlanul gyorsan összeszedte magát. Három hét múlva már járkálhatott. József és Kitty a szoborhoz vezették és elmesélték, hogyan imád-

koztak gyógyulásáért. Közeledett az első-péntek, Katalin az orvostól engedélyt kapott, hogy szentmisére menjen. Előző este így szólt férjéhez: az isteni Szív nagyon jó volt hozzánk, hamar meggyógyított, holnap befejezzük a kegyelemkilencedet és megköszönjük a jó Istennek, hogy meghallgatta a gyermekek imáját.

— Katalin, — vallotta be a férfi — betegséged alatt sokat ittam, nagyon kétségbe voltam esve és azt gondoltam, az ital enyhíti fájdalmamat.

A lábadozó arcán fájdalmas vonás suhant át. Rövid küzdelem után kezét nyujtotta férjének és így szólt:

— Szegény Patom, nagyon megpróbált az Isten, bízál, az Úr Jézus szentséges Szíve tele van irgalommal.

— Áldjon meg az Isten, — mondotta Pat — hogy nincsen egy rossz szavad sem hozzám. Még ma este meggyónok.

A következő reggelen hálatelt szívvel fejezték be együtt a kegyelemkilencedet.

Látogatóiknak megmutatják az Istenanya szobrán a két összeszáradt narancsot. A boldog édesanya mindenkinek elmondja, hogyan imádkoztak érte gyermekei és hogyan ajándékozták az előttük oly kedves narancsot a Szűzanyának és isteni Gyermekeinek.

70. HÖSI HALÁL JÉZUS SZIVÉN.

Egyik év májusában egy bajor falucskában missziót tartottak. A nép nagy buzgalommal vett részt. Hogy a misszió hatása a jövőben is megmaradjon, buzgón ápolták a községben Jézus Szíve tiszteletét. Megalapították a Jézus Szíve Szövetséget és nagyon ajánlották a Jézus Szíve-péntek megtartását. A község háromnegyed része résztvett a nagykilenceden, a legényeknek is több mint a fele csatlakozott, köztük G. György is. Az egész falut vonzotta az Úr Jézus nagyígérete, hogy nem hálnak meg szentségek nélkül, ha elvégzik kilenc hónapon át az első-pénteki szentáldozást. Mindenki biztosítani akarta magának a kegyelmet a halál órájára. A nyári hónapokban

sokan már reggel 4 órakor megáldoztak, hogy a munkaidőt ne mulasszák el.

Kitört a világháború. Egész Európa hangos volt a háború zajától. Férfiak és legények százezerszámba fogtak fegyvert. G. György is megkapta behívóját. Nagyon nehezeire esett anyjától, testvéreitől elválni. Keserű könyveket hullattak mindnyájan. „Nem jövök többet haza” — mondotta búcsúzáskor.

Egy bajor ezreddel ment az ellenség elé. Metz és Strassburg között ment át a tűzkeresztségen. Az első tábori lapot az ütközet alatt írta anyjának. „Édesanyám, imádkozzál nagyon értem, mert szörnyű a harcteren.” De ő sem felejtkezett el az imáról. „Naponta kezembe veszem az imakönyvet és a miseimát imádkozom” — írta haza az egyik káplánnak. Más alkalommal ezt írta: „A veszély óráiban röpimákat mondok.”

A háború tovább folyt. G. György századát átvitték egy másik harcterre, ahol nagyobb volt a veszély. A várostól 100 méterre voltak, mikor heves tűzbe kerültek. Két közelben lévő társa azonnal elesett. Jobblábát majdnem egészen szétlőtték. Kórházba került, amelyet az ellenséges repülők bombái fenyegettek (írta katonai naplójában).

Mikor meggyógyult, újra a frontra vitték. Október 2-án, Jézus Szíve péntekén G. Györgyöt golyó találta. Sebesülése eleinte nem látszott veszélyesnek, de csakhamar merevgörccs jelei mutatkoztak rajta és halálos betegen került október 11-én az északrajnai város katonai kórházába. Két nap múlva megszabadult szenvedéseitől. Táviratban értesítették édesanyját a szomorú hírről.

Két testvére utazott temetésére. Hazaszállításról szó sem lehetett. A két testvér felkereste a kórházi lelkészt, aki a halálos órában bátyjuk mellett volt. „Testvérünk nagyon nyugodtan halt meg” — mondotta a pap. A merevgörccs dacára társai közül egyedül ő tudta a száját annyira kinyitni, hogy megáldozhatott, míg a többi beteg a görcsök miatt száját állandóan összeszorította. A kórházi lelkész nem sejtette, hogy György elvégezte a nagykilencedet s ezért segítette meg az Úr Jézus. Otthon azonnal

felismerték az isteni Szív irgalmát és azon ígélet teljesítését, amely a kilenc elsőpénteki áldozással van összekötve.

71. OT PERCCSEL KÉSŐBB MÁR KÉSŐN LETT VOLNA.

„Édesanyám — írja egy pap — nagy tisztelője volt az isteni Szívnek. Az ígéreteket ismerte és azért kilenc egymásután következő hónap első péntekén szentáldozáshoz járult. Ehhez a jámbor szokáshoz élete végéig hű maradt. 80 évig élt. Az Úr Jézus feltűnő módon jutalmazta meg.

A háború kitörésekor sógoromnak be kellett vonulnia és otthon hagyott támasz nélkül hat kiskorú gyermeket. Legidősebb testvérem, aki nem ment férjhez és anyámmal lakott, elment magára maradt nővéremhez, hogy a munkában segítségére legyen. Az éjszakát is ott töltötte, így édesanyám egyedül volt otthon. Egy vasárnap nővérem nyugtalan lett anyám miatt és mintha valami kényszerítette volna, meglátogatta anyámat, hogy legalább egy éjszakára ott maradjon nála. Anyám és nővérem este 10 óráig beszélgettek s azután aludni mentek. Éjfélkor nővérem felébredt és észrevette, hogy anyámnak valami baja van. Gyorsan felkelt, ágyához sietett és látta, hogy arca teljesen eltorzult. Vonásai elárulták, hogy állapota aggasztó. Éjjel egy órakor hívták a plébános urat. Azonnal el is jött, feladta a haldoklók szentségeit. Alig fejezte be a szent ténykedést, anyámat szél ütötte. A plébános úr megjegyezte: „Ot perccel később már későn lett volna!”

Miért kellett nővéremnek éppen ezen az éjszakán ott lennie? Miért ébredt fel még idejében? — Hogy édesanyám a szentségekben részesülhessen! Így bizonyította be Jézus szentséges Szíve az Ő hűséges szeretetét és az Ő szerető hűségét.”

72. A KIS BRAZILIAI ELSŐ-PÉNTEKE.

Páter G. északamerikai misszionárius mondotta el a következő esetet:

Első-péntek előestéje volt, mikor két lovas jelent meg a plébánia előtt. Arra kértek, vigyem gyorsan a Szent-ségeket egy haldoklóhoz, aki az erdő másik szélén lakik. Sötétedett. Mindegy, a jó Istenért megteszem. Így bátorítottam magamat, mivel egy előző hosszú úttól máris egészen össze voltam törve. Gyorsan magamhoz vettem a Legszentebbet és a betegek olaját és lóra ültem. Két és félórás lovaglás után egy berendezett barlanghoz értünk. Sajnos, későn érkeztünk, a halál már befejezte művét. Mivel a holttest még meleg volt és a halál beálltát sem tudtam teljesen megállapítani, feltételeken feloldoztam és imádkoztam az elhunyt lelki üdvéért. Azután hazafele indultam.

Fájó szívvel, kicsit elégedetlenkedve szemrehányást tettem az eucharisztikus Úr Jézusnak, miért tesz meg ily hosszú utat, amikor tudja, hogy későn érkezem? Útközben még néhány imát mondtam el, azután kíséremmel énekelni kezdtünk, hogy fáradságomat elűzzem. Az erdő visszhangzott énekünkötől. Ekkor váratlanul egy asszony szaladt felénk, áldásomat kérte. Felismerte a templomunkban hallott szép énekeket, tudta, hogy én jövök. „Páter, — szólt könnyörögve — jöjj gyorsan, egyetlen leányom, Mária haldoklik.”

A 18 éves leány minden hónapban eljött a 20 km távolságra levő templomba. „Oh, mily boldogság — kiáltott a beteg, mikor szegényes kunyhójukba léptem. — Tudtam, nem halok meg szentségek nélkül, mert én is tartottam a nagykilencedet! Páter! — folytatta elhaló hangon — éjjél már elmúlt, a kakas is megszólalt, tehát már péntek van, a hónap első pénteke. Már nyolc első-pénteken áldoztam. Most nem tudok templomba menni, mert meghalok. De az Úr Jézus maga jött el hozzám. Oh Jézus szentséges Szíve, mily jó vagy a Te Máriádhoz!”

A jó gyermek utoljára meggyónt, megáldozott. Kis időre magára hagytam, hogy Üdvözítőjével beszélgethes-

sen. Az ajtó közelében egy fatörzsre ültem le. Néhány pillanat múlva kiáltást hallottam: „Páter! gyorsan, meghal!”

Gyorsan megkentem a beteg homlokát, másra már nem volt idő. Röviden imádkoztam, mikor az ártatlan lélek elhagyta a testet, hogy belépjen az angyalok és szentek társaságába.

Nemsokára ismét nyeregben ültünk. Most értettem meg, miért kellett ezt a hosszú utat megtennem. Alázatos szívvel ismertem be, hogy korán ítélkeztem és nagyon tévedtem. Az eucharisztikus Úr Jézus nem hiába vitette magát a sötét erdőn keresztül. Világosan meg akarta velem értetni, mennyire hű ígéretei teljesítésében.

73. TIROLBÓL.

„Mindazok, akik kilenc egymásután következő hónap első péntekén a szentáldozáshoz járulnak, nem hálnak meg a szentségek nélkül és Szívem biztos menedékük lesz a halál óráján.”

Az isteni Üdvözítő ígétét, — melyet Alacoque Szent Margitnak tett — feltűnő módon teljesítette községemben. Hála és dicsőség legyen érte.

Egy nagyon buzgó, egyszerű, 17 éves Borbála nevű parasztleány már évek óta sorvadásban szenvedett. Fent laktak a hegyen és a beteg leánynak igen nagy megerőltetésébe került lemenni a völgyben lévő templomba, mégis elvégezte már két év előtt a nagykilencedet. Igen sokan látták a leánykát teljesen kimerülve állani a gyóntatószéknél. De mily nagy volt az öröme, mikor annyi fáradság és áldozat után a kilenc hónapot befejezte. Ettől fogva abban a biztos tudatban élt, hogy nem hal meg szentségek nélkül.

Nagyon szeretett volna meggyógyulni, kérte hozzátartozóit, vigyék el a közeli városba, N. orvoshoz, aki iránt nagy bizalma volt. Kérését teljesítették. Hazaérkezésük után, másnap este nyugtalan, szorongó érzés lepte meg, ezért kérte, ne hagyják éjszaka egyedül. Övéit meg-

nyugtatta: „Ne féljeteK, még idejében megmondom, ha papra lesz szükségem!”

Éjfél felé hirtelen megszólalt: „Gyorsan, menjeteK a plébános úrért és mondjátok meg neki, siessen!” A jó gyermek felült és hangosan imádkozott. Egyszer csak elfogta a félelem, hogy nem tudja bevárni a papot. De újra összeszedte magát és erős meggyőződéssel mondotta: — „Hiszen elvégeztem a kilenc hónapi elsőpénteki szentáldozást, nem halhatok meg szentáldozás nélkül!”

Hosszú és fárasztó út után a pap a beteg szobájába lépett. Amint a küszöbön megjelent, a leány odakiáltott: „Siessen, plébános úr!” — A plébános meg akarta gyónatni, de a beteg azt mondotta: „Nincsen bűnöm, nem kell gyónni, csak az Úr Jézust kérem!” — Azonnal megáldoztatták. Utána bocsánatot kért mindenkitől, megköszönte jóságukat, szüleitől áldást kért és a következő pillanatban hátrahanyatlott és meghalt. A pap még gyorsan feladta a betegek szentségét. Lelke felszállt az Üdvözítő Szívére, hogy megköszönje ígéretének hűségés teljesítését.

74. KANADÁBÓL.

Az isteni Üdvözítő megígérte, hogy megáldja azokat a plébániákat, ahol az Ő isteni Szíve tiszteletét terjesztik. Ez szóról-szóra beteljesült Dawsonban. Sőt még a papoknak tett ígéretét is teljesítette: „Megadom a kegyelmet, hogy még a legkeményebb szíveket is megtérítsék.” Nehéz missziós életünk óráiban Ő nyújtott nekünk erőt és vigasztalást. Néhány hónap alatt csak a kórházakban 28 megtérést jegyeztek fel nővéreink, akik közül négy naponta, a többi legalább a hónap első péntekén az áldoztatópadról térdel. Egyikük 18—20 km-t tesz meg, hogy szentáldozáshoz járulhasson. Szentmise után ez a derék hívünk mindig meglátogat bennünket. Jó könyveket kér, melyeket egy protestáns barátjának visz, aki az aranymezőkön dolgozik. Egyszer találkoztam vele, üdvözöltem, kutyafogatommal tovább akartam haladni, mikor odakiáltott:

— Halló, páter, álljon meg, valami fontos dolgot szeretnék mondani.

Utamat nem akartam megszakítani, mert estére újra Dawsonban kellett lennem és már elég késő volt. De nem engedett. Be kellett hozzá térnem; megkínált almával és amíg ettem, elmondotta kérését.

— Kérem, főtisztelendő páter, hogyan áldozhatnék én nyáron is minden hónap első péntekén? Áprilistól egy vasúttársaság szolgálatában dolgozom mint fűtő. Ezek semmiáron sem engednek el, hacsak az állásomat nem akarom elveszíteni. Mit tegyek? Csütörtökön este 7 óra után már elindulhatok Dawsonba, de nem tudom, társam pénteken helyettesítene-e addig, amíg megjövök?

— Mit szólna hozzá, ha éjfélkor megáldoztatnám? Valami járművet kellene azonban keresnie, amivel hazamehetne, hogy reggelig mégis valamit pihenjen. Különben nagyon kimerül.

— Kimerülök? Mikor az ördögöt szolgáltam, nem merültem ki, ha egész éjjel táncoltam is és reggel mégis munkahelyemen voltam. Most ne tudnék havonta egy éjtszakát föláldozni az isteni Udvözítőnek, aki oly sok évi vallástalan élet után kegyelmébe visszafogadott? Főtisztelendő páter, nagyon köszönöm jóságát és tanácsát, a nagykilencedet pedig megszakítás nélkül megtartom. (Ez a férfi 50 éves.)

75. BOLDOGABB, MINT EGY HERCEGI

Hajnali három órákor egy csengő telefon nem valami megnyugtató. Mikor N. Lajos a hallgatót letette, falféhr volt. Felesége ijedten kérdezte:

— Mi történt?

— Szegény Jakab, — sóhajtott a férfi — éppen most telefonálták, hogy a szobájában holtan találták. Valószínűleg szélütés érte.

Azonnal felöltözött és fivéréhez sietett. Felesége nyugtatta:

— Ez tévedés lehet. Mikor utoljára láttuk fivéredet, teljesen egészséges volt és csak néhány napja írta levelében, hogy nagyon jól érzi magát.

— Szívesen hinném a legjobbat, — felelt a férfi — de a háziasszonya telefonált.

Mikor az asszony a felöltőt felsegítette, halkan megkérdezte:

— Mit gondolsz, hogyan jelenhetett meg az örök Bíró előtt? Már négy év óta nem végezte el a húsvéti szentgyónást.

— Bocsáss meg, — felelt a férje fájdalmasan — halom a villamost, nem akarom lekésni.

Az utazás nagyon hosszúnak tűnt fel, volt ideje a szomorú dolgot átgondolni. Hogyan halhatott meg Jakab, hisz oly egészségesnek látszott és még csak 32 éves volt. A multa gondolt. Fivérével együtt özvegy édesanyjuk mellett igen boldog gyermekkoruk volt. Otthonuk olyan volt, mint egy kápolna. Soha nem mulasztották el az elsőpénteki engesztelő szentáldozást. Édesanyjuk sokszor elmondotta nekik az Úr Jézus szentséges Szívének ígéreteit, — amelyeket Alacoque Szent Margitnak tett — főképen pedig a kilenc hónapi elsőpénteki szentáldozásról beszélt. Hogy lehet az, hogy Jakab egyedül és szentségek nélkül halt meg? A háziasszony és fia methodisták voltak, tőlük nem remélhette, hogy papot hívtak. Ó Istenem, miért nem hívtam hozzánk lakni, mikor Amerikából hazajött? — Fivére édesanyjuk halála után Kaliforniába ment, ott elvett egy protestáns nőt, aki teljesen elvonta vallásos kötelességei teljesítésétől. Felesége halála után visszatért hazájába, de nem tért vissza gyermekkorá Istenéhez. Pedig mily buzgó volt azelőtt. Nagybátyjuk a templomtól 5 mérföldnyire lakott. Mikor egyszer nála töltötte a szünidőt, éjtszaka indult útnak, hogy elsőpénteki szentáldozását elvégezhesse. Most pedig megtérés nélkül, szentségek nélkül ment volna át az örökkévalóságba? Borzasztó gondolat! Nem lehet!

Mikor a keresett útra kanyarodott, meglátta a kivilágított házat. A háziasszony fia nyitott ajtót. A nélkül,

hogy szavaira figyelt volna, felrohant a lépcsőn fivére szobájába. A kereveten fekve, felöltözve találta. Mellette állt háziasszonya és az orvos. Néhány pillanatig némán nézte a holttestet, azután megkérdezte, mi történt.

— Néhány napja rosszul érezte magát — mondotta a háziasszony.

— A szíve fájt, — szólt közbe az orvos — de senki nem gondolt ily hirtelen végre. Nagyon csodálkoztam, mikor oly sürgetően hívtak, szinte bosszankodtam is.

— Milyen kár ez nekem — jajgatott az asszony. — Jakab úr kedves fiatal férfi volt, pontosan fizetett. Nehezen találok még egy ilyen szobaurat.

Fia folytatta:

— Az én szobám e szoba alatt van. Jól láthattam, hogy Jakab úrnál még ég a lámpa, mert a fény a szemközti fára vetődött. Este mindig elég korán feküdt le. Az éjjel 2 órakor felébredtem és feltűnt, hogy a lámpa még mindig ég. Nagyon nyugtalan lettem, felkeltem s kopogtattam ajtaján. Mikor többszöri kopogtatásra sem kaptam választ, kinyitottam az ajtót és bementem. A földön fekve találtam. Odamentem, keltegettem, de hiába. Anyámért futottam, orvost hívtunk és önnek telefonáltunk.

— Nem küldött papért? Hiszen tudta, hogy fivérem katolikus.

Azt gondoltuk, már ügyis késő van — felelt a fiú.

— A tény az, hogy az ön fivére már 4 órája lehetett halott, mikor engem hívtak — mondta az orvos.

Lajos úgy érezte, hogy a föld kicsúszik lába alól, azért gyorsan leült. — Meghalt — mondotta maga elé. — Kegyelem nélkül, remény nélkül, pedig elvégezte a kilenc hónapi elsőpénteki szentáldozást! — Ajkai kínosan remegtek. A háziasszony megpróbálta a maga módján vigasztalni.

— Nem hiszem, hogy fivére szenvedett, látja, éppen egy levelet írt, amely befejezetlenül az íróasztalán maradt. És itt van egy másik is, önnek címezve. Ennek köszönhetjük, hogy címét megtudtuk és telefonálhattunk.

Lázasan tépte fel Lajos a borítékot és olvasta:

„Kedves Bátyám! Holnap lesz feleségednek, kedves Lucianád névnapja. Sürgős dolgaim miatt nem fejezhetem ki személyesen jókívánságaimat. Légy szíves, tedd meg ezt az én nevedben. Mindkettőtöknek egy ajándékot mellékelek. Ma reggel édesanyánk halálának évfordulóján és a gyermekkori első-péntek emlékére elvégeztem húsvéti szentgyónásomat és szentáldozásomat. Boldogabb vagyok, mint egy herceg. Szeretettel ölel Jakabod.”

Könnyzott szemmel tette vissza Lajos a levelet a borítékba. „Bocsás meg, Uram, hogy kételkedtem. Ó, első-péntek! Ó, drága jó Édesanyánk!” Azonnal értesítette feleségét a szomorúságban is jó hírről.

76. JÉZUS SZÍVE-PÉNTEK ÉS ENGESZTELŐ SZENTÁLDOZÁS.

Ismét egy példa, hogy teljesítette az Úr Jézus ígését. M. József egyszerű földműves, de Isten Szíve szerinti férfiú volt. Hűségesen megtartotta az „Imádkozzál és dolgozzál!” elvet.

1931 szeptember 30-án éppen a mezőre készült, mikor szélütés érte. Jobbkarja és egész jobboldala megbénult. Beszélni nem tudott s majdnem egészen tehetetlen volt. Feladták az utolsó kenetet és pápai áldást is kapott. Papfiát azonnal betegágyához hívták.

Az orvos igen súlyosnak találta állapotát és kijelentette, hogy a halál 3—4 nap múlva bekövetkezhet. A fiú atyja mellett maradt. Október 2-án, első-pénteken mise közben jutott eszébe, hogy megkérdezi atyját, akar-e áldozni. Már negyven éve minden vasárnap és ünnepnap áldozott s hosszú évek óta az első-pénteket is megtartotta.

— Atyám, — kérdezte a fiú — ma Jézus Szíve-péntek van, nem szeretné elvégezni az engesztelő szentáldozást?

Csudálatos, a beteg — aki eddig eszméletlenül feküdt

— felnyitotta szemeit, mosolyogva, egész érthetően mondotta:

— Szívesen, szívesen.

— Hogy állsz a gyónással, atyám?

— Vasárnap gyóntam — volt a halk felelet.

Boldogan hozta el a fiú a legméltóságosabb Oltáriszentséget. A beteg az egész család jelenlétében megható buzgalommal és áhitattal áldozott; balkezevel még keresztet is vetett és a mellét verte.

Szentáldozás után boldogan nézett fiára és gyenge hangon mondotta:

— Köszönöm, Isten fizesse meg! — és ismét elvesztette eszméletét. Állapota óráról-órára rosszabbodott. Mindig ritkábban nyerte vissza öntudatát, beszélni többé nem tudott. Október 4-én, *Rózsafűzér Királynéjának ünnepén* reggel fél 5 órakor örökre búcsút vett az élettől az istenfélő, Istenhez hű lélek. Mint ifjú megfogadta, hogy a rózsafűzért minden vasárnap elmondja. Fogadalmát megtartotta élete végéig, 76 éves koráig.

III.
A JÉZUS SZIVE-TISZTELET
GYAKORLATAI.

1. BIZALOM.

77. MEGHALLGATVA.

Néhány hónap előtt kórházunkba jött egy fiatal-ember, akiről az első pillanatban láttuk, hogy meghalni jött. Tüdővésztes volt, igen súlyos állapotban. De bármily nyomorúságos és sajnálatraméltó volt testi állapota, lelki állapota még sokkal szomorúbb volt. Teljesen elveszítette hitét. Régen buzgó katolikus volt, jámbor szüleitől igaz vallásos nevelést kapott, majd mestere és annak családja is megerősítették vallásos életében. Később vándorútra kelt, ez hozta rá a szerencsétlenséget. A szociáldemokraták karjai közé jutott, akiknek hatása alatt teljesen elveszítette legdrágább kincsét, a szent hitet. Fiatal barátunk nemcsak közömbös lett a vallása iránt, hanem teljesen hitetlen. Mindent elvetett, mindent tagadott. Megfoghatatlan volt, hogy aki oly jó, vallásos nevelést kapott, hogyan válhatott teljesen hitetlenné. Hozzá tartozói mindent megtettek, hogy a sátán karmai közé jutott lelket megmentsek. Igyekeztek a beteget jobb belátásra bírni és őt a szentségek vételére rávenni. Nem sikerült. Amint Istenről, mennyországról, poklról, örökkévalóságról beszéltek előtte, azonnal káromkodott, szitkozódott s a szegény ápolónővér rémülten hallgatott el, nem tudta a szörnyű istenkáromlást hallgatni. A papot meghallgatta, de csak addig, amíg nem beszélt a hitről. Könyveket hoztak neki, amelyek hitét visszaadhatják és kételyeit eloszlatthatják. Elolvasta a könyveket, mint mondotta, valami melegséget is érzett szívében, mégis kitartott hitetlensége mellett.

Nagy szükségünkben Ahhoz folyamodtunk, Akitől biztos meghallgattatást remélhattunk, Jézus szentséges

Szívéhez. Imaostromot kezdtünk megmentéséért Jézus szerető, irgalmas Szívéhez. A zárdák is bekapcsolódtak az imába, a szószékről is kérték a híveket, főleg az ifjúságot, segítsenek megmenteni az eltévedt bárányt. Mindenki Jézus szent Szívét ostromolta a megtérés kegyelmének ajándékaért.

Soká tartott az ostrom és látszólag hiába. A beteg napról-napra gyengült, a halál mindjobban közeledett, de semmi jele a megtérésnek. A könyörgést folytatták, állhatatosan imádkoztak a kegyelemért, irgalomért a szentes Szívhez.

Egyik nap a beteg hirtelen csendesnek, magábaszállottnak látszott. A szitkozódó szavak elmaradtak, nem beszélt már öngyilkosságról, amivel mindezideig fenyegetődzött. Észre lehetett venni, hogy valami történik benne. Jézus Szívének kegyelemsugara hatolt az éjsötét lélekbe és ott működni kezdett. A következmények igazolták a feltevést. Arra kérte az ápolónővért, hívjon papot, fel akarja venni az utolsó kenetet. Elképzelhetjük, mily általános örömet szerzett kívánsága. A pap eljött és a fiatal ember kibékült Urával, Istenével, akit oly sokáig megtagadott és káromolt. Teljesen megváltozott, csendes lett, átadta lelkét Istenének, a nővér iránt hálás volt és bizalommal várta az óriási léptekkel közeledő halált. Halála előtti napon még az az öröm is érte, hogy felvehette a kármelhegyi Szűz Mária vállruháját.

78. EGY OPERÁCIÓ „KISÉRETTEL”.

Anyámat régebben a baloldalán támadt daganat miatt már egyszer megoperálták. Ez a daganat az elmúlt nyáron ismét kiújult. Eleinte figyelembe sem vette, azonban október végén nyugtalan lett és néhány orvossal megvizsgáltatta magát. Az egyik orvos veszélyesnek jelentette az esetet. A legutoljára megkérdezett orvos feltétlenül szükségesnek tartotta az operációt. Ő maga is súlyosnak találta helyzetét. Érthető, hogy aggodalom fogott el anyám életéért.

Mindenszentek előtti estén anyánk mindnyájunk csodálkozására vidáman ment a kórházba. Kikötötte, hogy apáca ápolja. Ez a nővér az Úr Jézus szentséges Szívéhez utasított engem. „A legszentebb Szív — mondotta — mindent eligazít, de ne hagyjanak nyugtot neki. Végezenek imahadjáratot és vonjanak be mindenkit, akit csak lehet.”

Már egy hónappal előbb írtam az Imaapostolság központjába és kértem, egyesítsék imáikat az enyémmel, segítsenek nagy szükségemben. Azután írtam vallásos életű barátaimnak, ismerőseimnek, az ismerős zárdáknak és segítségüket kértem. Az aggodalom nem volt tulzó, anyám élete valóban veszélyben forgott.

November elsején operálták meg. Ezt a napot, mint anyámnak ígértem, a templomban töltöttem. Az operáció ideje alatt éppen nagymise volt. Az óra háromnegyed 12-t mutatott, gyönyörűen hangzott a kórusról az Agnus Dei. Ebben a pillanatban lelkemből minden aggodalom, félelem eltűnt, bizakodó csend váltotta azt fel. Éreztem, hogy meghallgatást nyertem.

Estefelé elmentem a kórházba. Anyám néhány perccel előbb nyerte vissza öntudatát. Csak az ajtón keresztül láthattam. A nővér csendesen súgta fülembe: „Várakozáson felül jól sikerült.”

A következő 14 napot a drága beteg ágya mellett töltöttem. Gyógyulása olyan gyorsan és alaposan haladt, hogy a tanár maga is csodálkozott. Mi ketten, a nővér és én nem csodálkoztunk. Tudtuk jól, ki áldotta meg az operáló kezét és kést, hozta meg a gyógyulást a már teljesen legyengült betegnek. Az élet és halál Ura, a legjobb Orvos, az Úr Jézus! Az ő betegei nem halnak meg!

Anyám november 25-én elhagyhatta a kórházat. Hála és dicséret az isteni Szívnek, elég jól érezte magát. Adjon neki az Úr Jézus jó egészséget, hosszú, békés öregséget. Ezért imádkoznak gyermekei.

Nem mulaszthatom el, hogy el ne mondjak egy esetet, amely e közben történt. Egyik kiváló orvos megjegyezte:

csodálatos gyorsan és jól megy a gyógyulás. Anyám erre így felelt:

— Én nem csodálkozom, doktor úr. Ön nem is sejti, mily sokan imádkoztak értem. — Sorold fel csak a doktor úrnak legalább a zárdákat, ahol mindenütt értem könyörögtek.

Azonnal kezdtem: Kármeliták, Orsolyák, Isteni Megváltó Leányai stb.

— Lássa, doktor úr, — mondotta anyám — ezek mind segítettek az operációnál.

— Ügy-ügy! — mondta az orvos — akkor ez az operáció „kisérettel” volt.

79. HALÁLBÓL AZ ÉLETRE.

Május volt. Szörnyű zivatar sepert végig a városon. Az orkán tombolt, üvöltött. Velőket remegtetett a szörnyű vihar. Cikázó villámok világították meg a sötét égboltot. Az eső szakadt. Az előbb még népes utcák elnéptelenedtek, ember és állat menedéket keresett. A néptelen utcán egy jólöltözött férfi tűnt fel, aki a vihar ellenére sietve folytatta útját.

Majd egy ifjú tűnt fel a szakadó esőben. Kalap nélkül, háziruhában, szandálban szaladt a férfi után. Már száz lépésnyire megközelítette. Szívet tépően hangzott könnyörgése: „Apám, édesapám.” De a férfi nem hallja sem a fiút, sem az ablakból rémülten utána néző emberekkel nem törődik. Végül a fiú utolérte, mellé lépett, vele egyvonalon lépkedve úgy látszott, hogy apját visszatérésre akarja bírni. A közelben levők tisztán hallották: „Nem, gyermekem, nem megyek! Menj haza!”

A fiú ekkor erőszakkal megállította apját, megragadta karját, könnyezve szembe nézett vele és gyermeki gyengésséggel, de férfias nyugalommal és határozottsággal mondotta: „Apám, csak még egy szót. Hát egészen elfelejtetted, hogy van még egy szerető Szív, amely a szomorúakért és elhagyottakért dobog? Ez a Szív elég hatalmas

arra, hogy a mi szükségünkön is segítsen. Ez a Szív az, amely minden fáradt és terhelt szívet magához hív, hogy megnyihitse, megvigasztalja és megsegítse. Jöjj, apám, bízzál Jézus Szívében! Az Ő nevében jöjj vissza!"

A szerető gyermek ajkáról elhangzott kedves szavak széttépték a kétségbeesett férfi szívére boruló sötét fátylat. Segített a Szent Szív! A kegyelem győzött! Ezt árulták el az apa szemében megjelenő könnyek és a remegő hangon mondott szavak: „Jöjj, fiam, menjünk haza!"

„Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik elfáradtatok és meg vagytok terhelve és én megnyihítlek titeket" — így hangzott el az Úr Jézus ajkairól. Ezek a szavak minden idők emberének szólnak. Örömtől sugárzó arccal és lelkéből feltörő hálával a szentséges Szív iránt, tért vissza a fiú megmentett apjával.

Kövessük őket. Rövid félóra múlva belépünk egy hivatalnokcsalád szerény otthonába, amelybe a boldogság sugara ritkán mosolygott és soha nem maradt hosszabb ideig. A legnagyobb szegénységben és sokszor a szabadeig alatt való lakás félelmével küzdő nyomor, betegségek voltak közel 20 éve a ház vendégei. Az Isten akaratában való megnyugvás és a szentséges Szív iránti mélységes szeretet és bizalom tették képessé az anyát és hat gyermekét arra, hogy megmaradjanak a becsületes úton.

Ily nagy csapás, mint ezen a májusi napon, még sohasem nehezedett rájuk. Reggel leplezetlenül mondták meg a legidősebb gyermeknek az orvosok, hogy édesanyjukat legfőljebb 2—3 napig tudják még életben tartani; menthetetlen.

Délután a mennyei Orvos, az oltáriszentségi Úr Jézus tartotta bevonulását a szomorúság házába. A gyermekek a másik szobában térdre borultak, alázattal kérték Jézus szentséges Szívét, szinte hatalmukba vették.

Estefelé az apa is hazajött az üzletből, hol alkalmazásban volt. Felindultan érdeklődött legnagyobb gyermekénél felesége állapota iránt, azután szó nélkül átment a másik szobába. A fiú körülbelül egy óra múlva a folyosón lépéseket hallott, azután valaki a kapun eltávozott. Mivel

állandóan anyja mellett tartózkodott, kérte testvéreit, nézzenek utána, ki ment el hazulról. Ezek azonnal visszajöttek a hírrel, hogy valószínűleg apjuk ment el, mert kalapja és kabátja nincs a megszokott helyen.

A fiú agyában szörnyű gondolat suhant át. Már előbb feltűnt neki apja izgatott és zavaros viselkedése. Az ápolást testvéreire bízta és átment a másik szobába, ahol előbb apja tartózkodott. Egy pillantás az íróasztalra meggyőzte, hogy apja levelet írhatott, de mást nem talált. A szekrényt is a legnagyobb rendben találta, csak az ingek voltak ferdén betéve. Kiemelte, egy levelet talált. Gyorsan felbontotta és elolvasta. Az apa arra kérte benne gyermekeit, bocsássák meg lépését, de nem érez több erőt arra, hogy a sors szörnyű csapásait tovább is elviselje. Állását is felmondták elsejére, a halál által akar véget vetni keserves életének.

Egy pillanatot sem lehetett veszíteni, azonnal cselekedni kellett. Szörnyű aggodalmában az Úr Jézus szentséges Szívétől könyörgött segítséget. Azután az utcára sietett, ahol már előbb találkoztunk vele.

Ez volt a család szörnyű napja azon a május 5-én. Két évvel később mesélte el a fiú könnyek között barátjának, hogyan segítette meg őket akkor Jézus szentséges Szíve. Az orvosok csodálatára meggyógyította beteg édesanyjukat, apjuk jobb és biztosabb állásba került és ami a legfontosabb, apjuk megtért, húsz év után újra meggyőnt, megáldozott és azóta minden hónapban, főképen a Szűzanya ünnepein és első-pénteken szentségekhez járul.

Látod, barátom, az Úr Jézus nem hagyta el a benne bízókat. Most én is beváltom ígéretemet. Belépek a szemináriumba, pap leszek és a szentséges Szív apostola. Azt szeretném, ha minél több szívbe átültethetném az Úr Jézus Szíve tiszteletét és szeretetét és a rendíthetetlen bizalmat a legszeretőbb és legirgalmasabb Szív iránt. A fiú szavát tartotta.

Kedves Olvasó! Ez a történet is az utolsó betűig valóban megtörtént. De ez csak egyetlen szem abból a mér-

hetetlen láncból, amely a szent Szív megfoghatatlan szeretetét és végtelen irgalmát bizonyítja. Neked is oda kiáltjuk: keresztény lélek, földi vándor, ha gondok és bajok szorongatják szegény szívedet, görnyedsz a terhek alatt, bízd magad Jézus Szívére, ajánld neki minden szükségedet, megvigasztal és erőt merítesz a kegyelem tengeréből.

Ne csüggedj soha, bárha keresztet az égig nyúlna is. Mikor a kétségbeesés akar úrrá lenni fölötted, akkor lesz legközelebb hozzád Jézus szentséges Szíve!

80. JÉZUS SZENTSÉGES SZÍVE, BIZOM BENNED!

Az első, aki ezt a fohászt a gyakorlati életbe átvitte, egy lille-i jezsuita atya volt: P. Petteghem György. Arra használta, hogy a halálos ágyon fekvő megkérgeződött lelkeket megtérítse. Ha rábeszélés, intés, jó szó nem használt, akkor megpróbálta a haldoklóval mondani: Jézus szentséges Szíve, bízom Benned! Ha a beteg már nem tudta kimondani, akkor nagy papírra, feltűnő betűkkel ráírta és a beteg közelében kifüggesztette, hogy annak szemei időről-időre rátévedjenek. Sok imameghallgatást köszönhetett e rövid fohásznak. Ez az ima — mondotta a páter — a kételkedőket hívőkké teszi, a megkeményedett lelkeket megpuhítja, az ellanyhult lelkeket fellelkesíti. Ezzel teljesíti az Úr leginkább Alacoque Szent Margitnak tett ígéretét: „A bűnösök szívemben megtalálják az irgalom forrását és végnélküli tengerét.”

Belgiumból gyorsan elterjedt ez az ima más országokba és mindenütt igen hatásos volt.

Németországban történt a következő eset:

Egy szegény, de vallásos varrónő elhatározta, hogy papírlapokra írva terjeszti a fohászt. Ugyanabban a házban, ahol ő lakott, lakott egy édesanya is, akit katonafia sokszor meglátogatott. Mikor egyszer a katona otthon volt, anyjával és barátjával a varrónőnél dominóztak. Játék közben elmondotta, hogy álmatlan éjszakái vannak, lidércnyomás kínozza és ha elalszik, nehéz álmok gyötrik.

A jelenlevők mindegyike ajánlott valamit: hideg zuhanyt, lefekvés előtt lábfürdőt stb. A varrónő is megszólalt, hogy ő tud egy olyan hatásos szert, amely eddig mindenkin segített. Előhozta a fohászt, odaadta a katonának és ajánlotta, hogy lefekvés előtt bizalommal mondja el többször. „Az Udvözítő — mondotta — már életében megsajnálta a szenvedőket, ugyanaz a Szív most is megvan és segít a Hozzá folyamodókon.” A katona merev arccal jelentette ki, hogy ő protestáns. A jó varrónőt ez meglepte, de azonnal hozzátette, hogy a keresztények Istene az, akit ebben a fohászban segítségül hívunk. Csak használja nyugodtan, de kéri, ne mutassa hitetlen bajtársai előtt. „Hiszen megpróbálhatom” — mondotta a katona és megígérte, hogy a tanácsot követi.

Másnap reggel 7 órakor kopogtatott a varrónő ajtaján. „Ilyen időben nem fogadok senkit” — szólta ki a varrónő, de a katona állhatatosan kérte, engedje be, mert egy titkot szeretne közölni. Boldog arccal jelentette, hogy már hosszú ideje nem aludt olyan jól, mint az elmúlt éjszaka, ezután is imádkozza majd a fohászt, de kér még néhány példányt, mert barátainak is szeretné elvinni.

Néhány hónap múlva újra kopogtatott a katona. Most még nagyobb titokkal jött. Visszatér a katolikus Egyházba. Két katona bajtársa lesznek a tanúk az áttérésnél.

A varrónő nem tudta örömét palástolni. Ő is részt szeretett volna venni az ünnepen, de mivel minden a legnagyobb csendben történik, nem lehet jelen. A katonát és néhány társát azért meghívta barátságos vacsorára. Kis szobáját felékesítette, az asztalra fehér virágokat tett, vidáman töltötték az estét és mikor elbúcsúztak, nem lehetett kitalálni, ki volt boldogabb: az Egyházba visszatért katona-e vagy az egyszerű varrónő.

81. JÉZUS SZIVE IRGALMA.

Baráti szálak fűztek egy kedves családhoz, akik igen szomorú helyzetbe jutottak. Az apa évek óta iszákos lett, minden igyekezet hiábavalónak bizonyult, nem lehetett

jobb útra téríteni. Családját elhanyagolta, házában békétlenség, veszekedés ütött tanyát. Átkozódások, istenkáromlások voltak az iszákosság szomorú következményei. Mily sokszor jutott a szerencsétlen férfi halálveszélybe éppen szenvedélye miatt! Egyszer egy terhekkal megrakott kocsi ment rajta keresztül, jobb karja eltört. Ács volt és néha oly szerencsétlenül esett le a magasból, hogy csak csoda menthette meg a biztos haláltól. Ittas állapotban megtette azt is, hogy a városon kívül a hóba feküdt le. Véletlenül arra ment a fia, gyenge nyöszörgést hallott, így talált rá apjára. Ereje megfeszítésével saját vállán vitte haza; alig tudták életre dörzsölni. Egy tűzesetnél a lángok közé ment, gyermekei mentették ki onnan is. Az ismétlődő halálveszélyek sem tudták őt jobb útra téríteni.

Az anya és gyermekek félelme állandó volt. Jogosan félhettek a hirtelen haláltól. Évekkel ezelőtt megtanulták, hogy minden bajban Jézus szentséges Szívéhez meneküljenek. Ha sikerül apjuk részére a jó halál kegyelmét ki-
esdeni, mindent elértek.

Október hónapban a szegény ember nagyon megbetegedett. 29-én hallottam a szomorú hírt leányától. Levélben közölte, hogy apja papot kíván, de akit ő kér, az éppen fürdőhelyen van, a helybeli plébánosnál meg nem akar meggyónni. A jó Isten sugallatára már október 25-én, Alacoque Szent Margit ünnepén — mielőtt az értesítést megkaptam volna — gondoltam a szegény iszákosra és érte ajánlottam a szentáldozást. Természetesen most még buzgóbban könyörögtem érte. 31-én a legnagyobb áhítattal vette fel a haldoklók szentségeit, nemcsak saját kívánságára, de méginkább az isteni kegyelem közreműködésére.

A beteg papfia november 2-án írta: „Atyámat a legjobb állapotban találtam, türelmes volt és Isten akarátában teljesen megnyugodott. Szenvedéseit felajánlotta bűneiért engesztelésül. Így minden körülmény arról biztosított, hogy hátralevő idejét jól felhasználta és előkészült a jó halálra. Az Isten irgalma nagyot művelt az én szegény apámmal.”

A halál órája gyorsan közeledett. November 3-án mégegyszer felindította a tökéletes bánatot és meghalt. Gyermekei imádkozva álltak ágya körül és így segítették apjukat az utolsó győzelemhez.

Aki ezt olvassa, hálás szívvel mondhatja velem: „Jézus szentséges Szíve, Benned van minden bizalmam.”

82. SZUNTELEN IMÁDKOZZATOK.

„Mit adjak viszonzásul az Úrnak mindazokért, amiket nekem adott. Veszem az üdvösség kelyhét és az Úr nevét hívom segítségül” — ezt imádkozom mindennap a szentmisében a pappal együtt, de ma különösen, mikor hálátelt szívvel mondom el több megtérés történetét.

Amikor az intézetből végleg hazatértem, igen nagy változást vettem észre családi életünkben. Drága, vallásos lelkű édesanyám szomorú és hallgatag volt, gyakran láttam könnyeket szemében. Apánk nem vezetett már bennünket, — mint azelőtt tette — a vasárnapi nagymisére. Szomorúan tapasztaltuk, hogy hitellenes könyvek és iratok olvasása által teljesen elveszítette hitét. Egyetlen papnak sem sikerült őt meggyőzni és visszavezetni a jó Istenhez. Minden próbálkozásnál ezt mondotta: Hinni nem tudok, kétszínűsködni nem akarok. Más tekintetben a régi maradt, főképen a szegényeken segített sokat. Anyánk velünk együtt buzgón imádkozott és példásan viselte keresztjét.

Sok év mult így el. Atyám feltűnően komoly lett, de megtéréséről szó sem lehetett. Ekkor mintha egy benső hang mondotta volna: „Isten az imán és jócselekedeten kívül nagy áldozatokat is kíván!” Ettől kezdve buzgó igyekezettel kerestem az áldozatos életet és így határoztam el magamat, hogy szerzetbe lépek. Anyám áldásával, de apám engedélye nélkül elutaztam. Atyám tudta, hogy ő érette hozom meg áldozatomat.

Minden látogatásnál kértem, térjen meg. Végül megtiltotta, hogy erről csak említést is tegyek. Ekkor Jézus szentséges Szívéhez fordultam. Különös közbenjáróul a

Boldogságos Szűz Máriát és a quebeck-i Orsolya-zárda szentség hírében elhunyt alapítónőjét kértem, aki Kana-dában a Jézus Szíve-tiszteletnek nagy apostola volt. Igéretet tettem, hogy a jó Istennek minden áldozatot meg-hozok. Megvakult édesanyám halála percéig imádkozott édesapámért.

Szerzetesi életemnek 25. évében voltam, de meghall-gattatást még nem nyertem. Ez azonban közel volt, köze-lebb, mint gondoltam. Rendemtől megbízást kaptam, hogy egy másik házunkban vállaljak el egy nehezebb munkát. Engedélyt kaptam, hogy utazásom közben régen nem látott édesapámat meglátogathassam. A búcsúzásnál igen bánatos volt. Unnepélyes hangon mondotta: „Az életben igen sok örömet szereztél, most én akarok neked örömet szerezni. Küldj el a plébános úrért, hogy lelkiismeretemet rendbehozzam. Ki akarok békülni Istennel.” Alig hittem füleimnek, szólni is alig tudtam, előtörő könnyeim vilá-gosan beszéltek. Atyám újra megszólalt:

— Ugye gondoskodik róla? Siess, hamar meg kell történnie!

A régi, meghitt kedves zárdát igen nehezen hagy-tam ott, de apámért ajánlottam fel ezt az áldozatot is. Most láttam, hogy nem volt hiába, atyám megtért!

Nyolc nap múlva a plébános úr közölte, hogy drága apám valóban megtért. Ezután még sok évig élt teljes visszavonultságban. Halála előtt felvette a haldoklók szentségeit. Ekkor hitetlen öccséhez fordult:

— Életem minden bűnét a szentgyónásban meg-bocsátotta az Isten!

A haldokló nyugalma, Isten akaratába vetett bizalma megtérítette öccsét is. Néhány év múlva ő is a haldoklók szentségeivel megerősítve halt meg.

Tehát segített Jézus szentséges Szíve. De még tovább kellett segítenie. Atyám másik két öccse még az Egy-házból is kitért; őket vissza kellett vezetni. Jézus be-fejezte művét. Az idősebb a betegágyon tért meg, s fel-gyógyulva példás katolikus életet élt. A fiatalabbat szél ütötte, jobboldala megbénult. Saját kívánságára papot

hívtak, megtérése után évenként meggyónt, megáldozott és sok jót tett. Katolikus könyveket olvas és nagy bizalommal kéri a Szent Szűz közbenjárását.

83. MÉG OT ÉVET, URAM.

Még iskolába sem jártam, ismertem Jézus szentséges Szívét és már akkor Ő volt egyetlen menedékem. Ezt édesapámnak köszönhetem. Ha mint gyermekek büntetést kaptunk, le kellett térdelnünk Jézus Szíve képe előtt, és csak engedéllyel kelhettünk fel. Természetesen ilyenkor nagyon unatkoztam. Ez arra vitt, hogy a képet nézegettem. Az Üdvözítő arca oly szépen, szelíden nézett rám, hogy igen hamar megbántam hibáimat.

Öcsém gimnáziumba került. Minden este elmondunk közösen egy Miatyánkot a szent Szív képe előtt, hogy elnyerhesse a papi hivatás kegyelmét.

Késő ősz volt, atyám értesítést kapott az intézetből, hogy öcsémet hozza haza, ilyen fiút nem tarthatnak az intézetben. Egy alma meg tud rontani száz egészségeset stb. Halottápadtan fogadta apám a hírt, minden reményünk, hogy öcsém valaha pap lehessen, teljesen eloszlott. Azonban apám minden nehézség nélkül egy másik intézetben el tudta helyezni.

Az isteni Szív ezt az esetet öcsém javára fordította. A megalázás alázatossá tette. Isten az alázatosoknak adja kegyelmeit. Még buzgóbban folytattuk könyörgésünket.

A következő év nyarán apánk halálos beteg lett. 14 napig csak orvosságot és kevés tejet vehetett magához. A betegek szentségeivel ellátva várta a halált.

Ekkor odamentem a szobában lévő Jézus Szíve-képhez és így imádkoztam: „Jézus szentséges Szíve, legalább öt évig add még atyánkat nekünk.” Két orvost hívtunk meg, az egyiknek sikerült apámat meggyógyítani. Napról-napra jobban lett. Öcsém ekkor már a teológián tanult, én pedig apám üzletét akartam átvenni. Súlyos betegségéből felgyógyulva arra gondolt apám, hogy templomot épít. Barátaival templomépitő bizottsá-

got szervezett. Eleinte minden jól ment, de később jöttek a gúnyolódók, kritizálók, akik mindent meg tudtak érteni, csak a templomépítés gondolata volt távol lelküktől. Nagy akadályokat gördítettek apám elé, de ő bízott Istenben és nem hiába. Ma már állnak a templom tornyai is és a nélkül, hogy közbenjártunk volna, Jézus Szíve-templom lett. Apám ezt már nem érte meg, de azt még megérte, hogy öcsémet mint elsömisést az oltárnál láthatta. A kért öt évet megadta Jézus Szíve és még néhány hónapot.

84. AZ ÁLLHATATOSSÁG JUTALMA.

Lovassági hadosztály tábornoka volt. Az 1912-es háborúban szívbajt szerzett, nyugalomba kellett vonulnia. Hosszú hónapokig küzdött a halállal. Az orvosok előtt is rejtély volt, hogy még élt. Izzig-vérig katona, kiváló, jó, nemeslelkű férfi. Vallásos meggyőződése azonban sok kívánnivalót hagyott. Soha nem gúnyolódott a valláson, de vallásosságának semmi külső jelét nem adta. Családjában egyetértés uralkodott, két gyermekét katona szigorúsággal nevelte. Mélyen vallásos, tehetséges leánya igen sokat szenvedett attól a gondolattól, hogy apja nincs elkészülve az örökkévalóság számára, pedig betegsége miatt állandó halálveszélyben volt. Állhatatosan imádkozott Jézus szentséges Szívéhez a jó halál kegyelméért.

Múltak az évek. 1918-ban állapota erősen rosszabbodott. Ingerlékenysége miatt teljesen lehetetlennek látszott a legcsekélyebb vallásos beavatkozás. Már 13 éve imádkozott a leány bizalommal Jézus szentséges Szívéhez és most megtudta az orvosok véleményét, hogy beteg apja napjai meg vannak számlálva. A szegény beteg kimondhatatlanul szenvedett.

A leány elmondotta nagy gondját és kért, imádkozzam súlyos beteg apjáért. Megígértem segítségemet és egyúttal buzdítottam, imádkozzon ő is Jézus szentséges Szívéhez. Mikor apja már a végét járta, egy ismerős

hölgygel jött hozzám. Megbeszéltük, hogy meglátogatom a beteget. Kértem, gondoskodják arról, hogy egyedül beszélhesek apjával.

A meghatározott időben lakásukra mentem, de felesége nem engedett a beteghez, attól félt, hogy egy ilyen izgalom megárhathat neki. Emberileg a helyzet reménytelen volt. Ekkor váratlan fordulat történt. A feleség is megbetegedett, bizonyára az ápolás merítette ki. Magas lázzal, torokgyulladással ágyba kényszerítették. Most az út szabad volt. Megkértük a háziorvost, hogy az asszonyt azon a címen, hogy a beteg elkaphatja tőle a torokgyulladást, tétesse egy távolabbi szobába. A püspök urat pedig megkértem, engedje meg, hogy az ő nevében a beteg előtt kifejezhessem jókívánságaimat.

Bejutottam a beteghez. Nagyon örült a püspök érdeklődésének és ígéretemnek, hogy másnap reggel ismét felkeresem. Másnap betegségéről beszélgettünk. Egy-szerre megkérdeztem:

— Kegyelmes uram, ha őfensége kihallgatásra hívná, hogyan menne elé, a rendes uniformisában, vagy pedig az ünneplőben?

— Természetesen teljes gálában — válaszolta.

— És ha kegyelmes uramat a legfőbb Főnség hívná kihallgatásra, oda is teljes ünneplőben menne? Az nem árt, ha ilyen alkalomra is előkészülünk.

Felajánlottam segítségemet, készségesen fogadta. Röviden előkészítettem a szentgyónásra. A következő napon, július 5-én, Jézus Szíve-péntekén a szenvedőt igen nyugodtnak találtam. A gyónást azonnal elvégezte. Kint leánya két nőismerőseivel a rózsafüzért imádkozta. Amint készen voltunk, jelentettem a hölgyeknek, hogy a közeli plébániatemplomból elhozom az Oltáriszentséget. Örömről határtalan volt és alázatos szívvel köszönték meg a nagy kegyelmet Jézus szentséges Szívének. A betegszobát gyorsan feldíszítették a nagy Vendég tiszteletére. Amikor a Legszentebbel megérkeztem, a beteg kérte, hogy csak leánya maradjon a szentáldozásnál a szobában.

Mély meghatottsággal fogadta a szent Útravalót. Azután az utolsó kenetet és pápai áldást adtam rá. Rövid hálaadás után el akartam távozni. A kegyelmes úr ekkor megfogta a kezemet, megköszönte a nagy örömet, — amelyet neki szereztem — és így szólt:

— Nem tudom kifejezni, mi ön nekem ebben az órában. Ha azt mondom, a legjobb barátom, ezzel keveset mondtam. Nyugodt és boldog vagyok.

Másnap újra meg akartam látogatni, de éppen aludt. Leánya mondotta, hogy apja örömmel ujságolta: „Egészen készen vagyok.” Mikor vasárnap délelőtt meglátogattam, a kegyelmes úr az örökkévalóságban volt már. Ezek voltak leányához intézett utolsó szavai: „Az Isten övjon meg!” Felesége csak ekkor tudta meg, hogy férje felvette a betegek szentségeit.

Az Úr Jézus szentséges Szíve megmutatta ismét, hogy dús gazdag mindazok iránt, akik Hozzá folyamodnak. Isten meghallgatta a gyermek imáit és megáldotta könnyeit.

85. BETEGÁGYON.

Egy betegápolónővér mindent megtett, hogy a betegeknek nemcsak testét, hanem lelkét is ápolja és őket a jó halálra előkészítse. Egyik betegénél minden hiábavalónak látszott, szíve keményebb volt a legkeményebb gránitnál. A nővér elpanaszolta bánatát egy vallásos férfiúnak, aki igen nagy Jézus Szíve-tisztelő volt.

— Kedves nővér, — mondotta az úriember — próbálja meg e kis imát a beteggel mondatni: „Jézus szentséges Szíve, bízom benned!”

— Nem hiszem, — felelt a nővér — hogy ajkára vegye ezt az imát.

— Kísérelje meg — biztatta a férfi.

— Nyolc napja igyekszem a szegényt megtéríteni, de hasztalan.

— Na majd én szívügyemmé teszem a dolgot, — mondotta a férfi bizakodva.

A Jézus Szíve-tisztelő utolsó szavai visszacsengtek a nővér fülében. A betegek közé menve így szólt a halódóhoz:

— Szegény ember! milyen nagyon kell szenvednie. Mily kevés segítséget nyújthatunk itt önnek. Nem volna jó, ha a mindenható mennyei Orvoshoz, az Úr Jézus szent-séges Szívéhez fordulnánk és kilenc napos ájzatosságot tartanánk tiszteletére?

A beteg csodálatosképen azonnal elfogadta az indítványt. Az ápolónő átadta neki azt a papírszeletet, amelyen az ismert fohász volt. Alig olvasta el a beteg, megváltozva mondotta:

Jobb volna, ha ön azonnal papot hívna, hogy a jó Istennel kibéküljek. Mert az biztos, hogy a testi egészségemet is hamarabb visszaadja, ha a lelkem a kegyelem állapotában lesz. És megtért.

2. ÁLDOZATOS SZERETET.

86. JÉZUS SZÍVE MEGHÓDÍTOTTA, JÉZUS SZÍVÉERT ÉLT AZUTÁN.

Szegény szülők rendkívül tehetséges fia a nagyvilágba ment. Testi-lelki tehetségekkel megáldva, reményteljes szívvel kacagott a világba. Volt pincér, szobainas, komornyik. Utazott Párizsban, Amerikában. Anyanyelvéhez játszi könnyedséggel megtanulta a franciát, angolt, olaszt, spanyolt, végül fejedelmek szolgálatában utazott a világban.

Egy kiváló szónok mondotta egy alkalommal: „Ha a jó Pásztor eltévedt bárányát keresi és nem tudja visszahozni, tövisbokorba ugratja, hogy ne tudjon onnan kijönni.”

Igy történt a fiatalemberrel is. Egyik baj követte a másikat, egyik szerencsétlenség a másikat és megkezdődött lelkéért a harc az Isten és a sátán között. A jó Pásztor irgalmas Szíve győzött. A fiú elveszítette fényes állását.

Irt régi munkaadóinak, támogatásukat kérte. Abban a reményben, hogy a jó szerencse most sem hagyja el, egy előkelő szállodában bérelt szobát és költekezően élt. A remélt segítség nem jött meg, nem tudott fizetni. Átadták a rendőrségnek, és mint csalót bezárták. Börtönben, bíróság előtt, mint csalót büntetik (bár rossz szándék nem volt benne), ez több volt, mint amennyit az eddig jól élő fiatalember elviselni tudott. Kétségbeesés, sötét tervek, az öngyilkosság gondolata vették hatalmukba szorongó lelkét. A világi bíraktól jobban félt, mint az isteni Bírótól. Mivel a börtönben nem volt semmije, amivel tervét végrehajthatta volna, Júdás-módra két zsebkendőt kötözött össze és a börtön falára felakasztotta magát. A jó Pásztor mindehová követte ezt a báránycááját, most sem hagyta elveszni. Nagyon drága volt neki ez a lélek, hisz vérét ontotta érte. A kendő elszakadt, a szerencsétlen a maga készítette bitófáról a földre zuhant. A zajra a börtönőr besietett. Ez eset után elvitték a járási börtönbe. Itt oly beteg lett, hogy a hatóság jónak látta a kilenc kilométerre levő fogházba átszállítani. Állapota ott sem javult, kórházba vitték.

Éppen első-péntek volt. Szokás szerint egy pap látogatta meg a kórházat. Prédikációjában mindenkit meghívott az Úr Jézus kimeríthetetlen, nagyirgalmú szentséges Szívéhez. A gazdag aratás között volt az említett fiatalember is. Életgyónást végzett és a szentáldozáshoz járult. Meghódította Jézus szentséges Szíve.

A fiatalember életében új fejezet kezdődött. Azelőtt egészséges, jóállású, boldog, előkelő emberek között, világ körül utazgatott; most szegény, megalázott, szenvedő. Az Udvözítő könnyűvé tette számára a keresztútát, amelyet még meg kellett járnia. Rövid volt a fájdalomak útja, napjai meg voltak számálva. A betegség mindig jobban elővette és gyorsan közeledett a teljes elmúlás felé. Könnyű volt ez út: börtön helyett kórházban feküdt, börtönőr helyett irgalmas nővér ápolta. Életének megmaradt részét áldozatul ajánlotta Jézus Szívének. Maga mondotta, hogy most sok alkalmam van bűneiért eleget

tenni. Gyakran járult szentgyónáshoz és szentáldozáshoz. Három hónap múlva, első-pénteken nyugodtan és békésen adta vissza lelkét Teremtőjének. Megtapasztalhatta, mily édes az Úr, akiről egyik apostola írta: „Szeretett engem és önmagát adta értem.” Rajta is beteljesedett az ígélet. „Szívem biztos menedékük lesz életükben, de főképen haláluk óráján.”

87. A FÉNYES KORONA.

Egy édesanya intézetben levő fiának szorgalma jutalmaképpen egy fényes koronát küldött. A fiú ilyen nagy összegnek soha nem volt birtokosa, valóságos királynak képzelte magát és egész nap azon törte a fejét, mit is vehetne rajta.

Nemsokára beköszöntött az első-péntek, Jézus Szíve pénteke, amelyet az intézetben különös fénnel ültek meg. A szentmise alatt a növendékek énekeltek és szentáldozáshoz járultak. Az oltár felett álló Jézus Szíve-képet virágok és gyertyák vették körül. Az Úr Jézus szelíden nézett a kedves gyermekeseregére és mintha egyenkint mondaná nekik: „Gyermekem, add nekem szívedet!” Ezt a felhívást senki úgy meg nem értette, mint a mi kis barátunk. Még aznap felkereste az intézet egyik pap-tanárát és szégyenkezve nyujtotta át neki a fényes koronát a következő szavakkal: „Főtisztelendő úr, szíveskedjék ezért a pénzért Jézus Szíve-képeket venni és szétosztani azoknak, akik még nem ismerik eléggé az Úr Jézus szentséges Szívét.” A pap kérdően nézett a fiúra, mintha nem értette volna jól, azután szíve örömtől repesett, mikor megértette, mit művelt az Úr Jézus ebben a diákszívben. A fiú egész nap boldogan végezte kötelességeit. Úgy vélte, mintha egész nap a fülébe súgta volna egy hang: „Ma téged a fényes korona a Jézus Szíve-ájtatosság apostolává tett.”

88. A MEGTALÁLT TESTVÉR.

Egy jezsuita atya New-York közelében levő egyik kisebb város rendházában működött. Haldoklóhoz hívták, aki — mint mondták — egész életében hitetlenségben élt. Sietnie kellett, mert az értesítés szerint a beteg állapota óráról-órára rosszabbodott, a halál minden pillanatban beállhatott.

A buzgó Páter azonnal útnak indult és a harminc mérföldnyi utat aránylag rövid idő alatt tette meg. Nagyon csodálkozott, mikor egy megátalkodott bűnös helyett egy férfiút talált, aki barátságosan nyujtotta feléje kezét, arcán az utolsó vigaszok utáni vágyakozás látszott. A beteg töredelmes gyónást végzett, megáldozott és olyan nagy hitet mutatott, amilyen csak igen tiszta lelkek sajátja.

Mi történt? Mi puhította meg a kemény szívet? Mi tette a kegyelem számára oly fogékonnyá? A Páternek is feltűnt ez és érdekelte, hogyan változhatott meg a meggyőződése egy olyan férfiúnak, aki bűnökben öregedett meg. Ezért meg is kérdezte:

— Mondja, barátom, mi térítette Önt meg?

— Atyám, — felelte a súlyos beteg — egész életemben nyomorultul éltem, hosszú évekig nem törődtem Istennel, imádsággal, semmivel. Az én jó édesanyám mindig imádkozott értem. Oh, mennyit szenvedett szegény matam! — Mikor utoljára láttam, így szólt hozzám: „Fiam! látom, nem akarsz megváltozni és Istenhez térni. Hiába beszélek neked. Jól van. Amit szavaimmal nem tudok elérni, kikönyörgöm Jézus szentséges Szívénél. Én, a te édesanyád, átadlak és felajánlak téged Jézus irgalmas Szívének. Soha nem szünök meg ezt a Szívet a te megtérésedért kérni.” Volt nekem egy jó öcsém is, aki pap lett, biztosan sokat gondolt ő is imáiban reám.

Könnyei miatt a beteg nem tudott tovább beszélni. Amint kissé újra összeszedte magát, párnája alól egy levelet húzott elő és kérte a papot, adja postára, utolsó kívánsága van benne.

A Páter mindent készségesen megígért, átvette a levelet és elolvasta a címzést. Mi ez? Téved talán? Ez nem lehet! Ismét elolvasta a címzést, azután harmadszor is. X. Y. úrnőnek.

— Mit akar kérem ettől a hölgytől, akinek a levelet írta? — kérdezte remegve.

— Ő az én édesanyám, — válaszolt sírva a haldokló — értesíteni akarom, hogy imája meghallgatást nyert.

A Páter szemei előtt minden elsötétedett, a mult sötét képei jelentek meg előtte, de hirtelen az isteni Bölcsesség csodálatos végzését ismerte fel az eseményekben.

— Ez a nő — mondotta a betegnek — az én édesanyám is és te akkor az én elveszettnek hitt édes testvérem vagy, akit már régen halottnak gondoltunk. Drága anyánk már nem él, de utolsó pillanatáig mindig érted könyörgött a szentséges Szívhez. Igen, éretted áldozta fel magát.

Nem lehet leírni az érzést, ami a szegény beteget elfogta, amikor testvérét felismerte és őt átkarolta. Saját megaláztatására sokat el szeretett volna még mondani tévelygéseiről, de az idő nagyon drága volt. A hátralevő rövid időt jól ki akarta használni, hogy Isten végtelen irgalmát dicsérje és a jó halálra testvére segítségével előkészülhessen. A halál nem váratott sokáig. A megtért bűnös Jézus Szívében bízva halt meg, Aki megígérte, hogy Szíve biztos menedéke lesz azoknak a bűnösöknek, akik Hozzá folyamodnak vagy akikért Hozzá könyörögnek.

89. AZ ÉLŐ FUSTOLÓ EDÉNY.

A világháborúban írta egy katonalelkész a következő levelet:

„Dicsértessék és áldassék Jézus Krisztus a legméltóságosabb Oltáriszentségben!”

„Február 2-án, Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepén egy megkésett karácsonyi ajándékot kaptam: táborig szentségmutatót, hordozható szentségházzal. A fedezék-

ben minden vasárnap tartottam 10 órás szentségimádást Jézus Szívének szentelve, századtól századig járva. Mivel az ellenséges vonal miatt nem gyűjthettük össze egy helyen a katonákat és az emberek sem hagyhatták el helyüket, így az Úr vándorolt fedezékről-fedezékre, mindenütt egy órát időzve. Egyik nap nem kaptam a szentségkitételnél parazsat, mert nappal nem gyújtottak be. Egy katona a füstölővel a hátsó vonalba ment, amely elég hosszú út volt. Sok időm nem lévén, nem várhattam meg. Egyszerre csak kinyílt az ajtó, megjelent egy vadász, puszta kezében izzó szentet tartott, a hátsó állásokból hozta sietve. A széndarab alsó részén fekete volt, közepe és teteje izzott, állandóan fűjni kellett.

A katona az oltárhoz térdelt, magasra tartotta kezében az izzó szentet, amelyre rászórtam a tömjént. Mikor a szelíd, illatos füst felemelkedett, szemeimet elborította a könny. A vadász égő szemekkel nézett az Oltáriszentsegre. A szentségi Jézus bizonyára viszonzta tekintetét.

„Nem is volt oly forró” — szólt szerényen az ajtótosság végén.

90. ISTEN KEGYELMEINEK MŰHELYÉBŐL.

Rövid hír jelent meg az ujságokban: „A szomszéd egyházmegye püspöke látogatást tett egyházmegyénk püspökénél.”

Ugyanazon nap estéjén bizalmas beszélgetésben ült együtt a két főpásztor. Egyházmegyéik körülményeiről beszélgettek. A nehézségekről és eredményekről, kicserélték gondolataikat, vigaszt és erőt igyekeztek egymásba önteni és szívükben örökkévalóság utáni vágy kelt.

— Ön igen nagy jutalmat kap majd Istentől — mondotta püspökünk vendégének — fáradhatatlan munkásságáért és a szép eredményért, amelyet elért.

A vendég elgondolkozva rejtette arcát kezeibe, azután így szólt:

— Az Isten vezet minket. De nem volnék igazságos, ha elhallgatnám, hogy sok sikeremet egy buzgó léleknek köszönhetem, aki önmagát felajánlotta érettem, s aki nélkül nem mentem volna a papi pályára sem.

— Él még az illető? Talán apáca és szerzetesi életének minden áldozatát önért ajánlja fel? — kérdezte püspökünk.

— Igen, szerzetesnő, de nem tudom, él-e még. Életemben csak egyszer láttam, de sem nevét, sem tartózkodási helyét nem ismerem.

Meglepődve nézett fel püspökünk.

— Elmondom a titkot, hogy velem együtt dicsérje a jóságos Istent.

— Amint ön is tudja, jogász voltam. Vizsgáim után a hivatalnoki pályára akartam menni, ahol fényes kilátásaim voltak; szép előmenetelt, tiszteletet, nagy fizetést remélhettem pályámon. Vallásos kötelességeimet eléggé elhanyagoltam, pedig vallásos környezetben nőttem fel. Gyermekkorunkban karácsony előtt mindennap elmondtunk egy kis imát, amelyben bűnbánatot tartottunk és kifejeztük nagy vágyunkat az isteni Kisded után. Ezt a kis imát felnőtt koromban sem hagytam el. December 21-e volt. Sötétedő szobámban ültem, nem tudom, álmodtam vagy ébren voltam, hirtelen az Úr Jézus állott előttem s szent Szívére mutatott. Előtte egy apáca térdelt, aki könnyörögve tárta felé karjait. Jézus ajkairól hallottam e szavakat: „Ő szüntelen érted imádkozik!”

— Az apáca arca oly mélyen vésődött emlékembe, — folytatta a püspök — ha festő volnék, le tudnám azonnal festeni. Ruhája durva és szegényes volt, kezei érdesek, kidolgozottak. A jelenés oly nagy hatással volt reám, hogy azonnal elhatároztam, megváltoztatom életemet és Isten szolgálatára szentelem magamat. Érett megfontolás és a lelkiatyával való beszélgetés után lelkigyakorlatot tartottam, amelyen még jobban elhatároztam, hogy pap leszek. Huszonhárom éves voltam, mikor megkezdtem teológiai tanulmányaimat.

— Látja, igazam van, valaki másnak köszönhetem

eredményes munkámat. A szerzetesnő, akit láttam, értem imádkozott a nélkül, hogy ismert volna és talán még most is imádkozik.

— Mennyi idős lehet ez az apáca, ha még él?

— Körülbelül 70 évesnek gondolom, mert a jelenés-kor 30—35 évesnek látszott. Naponta kérem a jó Istent, jutalmazza meg bőségesen a nemes lelket azért a sok jóért, amelyet értem tett.

Későre járt, mikor a két főpásztor nyugovóra tért.

Másnap a vendég a közeli zárdatemplomban mutatta be a szentmiseáldozatot, hogy örömet szerezzen a kedves nővéreknek, akik közül többen egyházmegyéjéből valók voltak. Mise közben megáldoztatta az apácákat. Az egyik-nél hirtelen megállt, kicsit hátralépett, arca halotthalvány lett. Egy apáca térdelt alázatosan előtte, ugyanaz, akit a jelenésben látott. Igen, ő volt. Mélyen megilletődött, reggő kezekkel nyújtotta neki a Legszentebbet.

Szentmise után a főnöknő kérésére az apácák nap-palijába ment, ahol a nővérek már összegyülekeztek.

— Én is óhajtottam önök között megjelenni, — mondotta barátságosan a püspök. Több mint negyven apáca volt együtt. Dobogó szívvel lépett be, most végre megismerheti legnagyobb lelki jótevőjét, megismerheti azt a jó lelket, akiről maga az Úr Jézus mondotta: „Ő szüntelen imádkozik érted.” Pillanat alatt végignézett az apácák sorain, de éppen azt nem találta, akit keresett. Többeket megszólított, kereste a jól ismert arcot, de hiába, nem volt ott.

— Tisztelendő Főnöknő! — szólt a főpásztor — mindenki itt van, vagy néhányan hiányoznak?

— Mindenkit hivattam — felelte a főnöknő.

— Notburga nővér nincs itt, suttogták néhányan. Reggeli után azonnal az istállóba ment és nem hallotta a parancsot.

Gyorsan előhívták Notburga nővért is. Ez sietve cserélte ki az istállóban használt ruháját és ijedten térdelt le a püspök előtt, hogy áldását kérje.

Újra szent borzadás fogta el a püspököt. Úgy érezte, hogy olyan valaki áll előtte, aki egy másik világból jött.

Igen, biztosan ő volt a keresett lélek, egészen olyan, mint a jelenéskor, durva ruha, kérges kezek. Kérte a főnöknőt, hogy Notburga nővérral néhány szót válthasson négy-szemközt. A többi nővért megáldotta és jókívánságaival elbocsátotta.

Bátortalanul, halvány pírral az arcán, lesütött szemekkel állt Notburga a püspök előtt.

— Notburga nővér, ismer engem?

— Nem, kegyelmes Atyám.

— De ugye sokszor imádkozott értem és felajánlotta érettem jócselekedeteit? Talán az én egyházmegyémből való?

— Nem, egyik sem. Szegény szülők gyermeke vagyok, ettől a várostól néhány órányira laktunk és püspök úrról soha nem hallottam.

— Soha nem hallott rólam? — gondolta csalódva a püspök. Talán csak hasonlít a nővér ahhoz, aki neki megjelent? Már abba akarta hagyni az érdeklődést, amikor ismét eszébe jutott valami.

— Kedves nővér, melyik ájtatosságot szereti a legjobban?

— A Jézus Szíve-ájtatosságot.

— Ugye önnek van az egész zárdában a legnehezebb munkája?

— Oh nem, a többiek sokkal többet dolgoznak, mint én és be kell vallanom, sokszor önlegyőzésembe kerül a munkám, mert nem vagyok eléggé alázatos.

— Megkérem a tisztelendő főnöknőt, adjon önnek valami könnyebb munkát, jegyezte meg jóságosan a püspök.

Ijedten kérte a nővér:

— Oh ne, kegyelmes uram, nem akarok könnyebbséget! Amíg lélekzem, addig akarom azt tenni, ahová a jó Isten és az engedelmesség szólít. Éppen az önlegyőzés értékes, érdemszerző és a kemény munka. Feltettem magamban, hogy Jézus Szíve iránti szeretetből szívesen teljesítem kötelességemet. Minden érdememet fordítsa a jó Isten arra a lélekre, akinek a földön éppen a legnagyobb szüksége van rá. Minden imámat, ájtatosságomat, szent-

áldozásomat és munkámat felajánlom Jézus szentséges Szívének, Ő majd megtalálja a legméltóbb lelket.

— Hogyan jött arra a gondolatra, hogy egy teljesen ismeretlen lélekért hozza meg nagy áldozatait? — kérdezte a püspök a nemeslelkű, áldozatos apácát, aki durva ruhájában elfogódottan állott előtte.

A lelkipap az iskolában és a szentgyónásban tanított erre. Gyakran mondotta: sokat kell imádkozni és áldozatot hozni azokért a lelkekért, akik veszélyben vannak; imádkozni kell a pápáért, püspökökért és papokért. A mindentudó és mindenható Isten tudja a legjobban, kinek van a legnagyobb szüksége az áldozatra. Így a lelkipap tanácsára már a világban is gyakoroltam ezt és a zárdában folytatom.

— Régen van már a zárdában?

— Húszéves korom óta.

— És most hány éves?

— 35 éves, kegyelmes Atyám.

— Mikor született?

— 18... december 21-én.

— 18... december 21-én? Ismételte nagy csodálkozással a püspök. Ez a nap volt, amikor Notburga nővért megjeleníteni látta, éppen úgy, mint ahogy most előtte áll. Alig bírta megindultságát elrejteni.

— Szeretné tudni, kinek adja a jó Isten imádságainak és áldozatainak érdemét?

— Erre még nem gondoltam — felelte nyugodtan, szerényen az apáca. — Nagyon boldog vagyok, ha az Úr Jézus elfogadja szerény áldozataimat. Többet nem kívánok.

Egy kis szünet állott be, a püspök annyira meg volt hatva, hogy pillanatokig hallgatott. Ekkor a szegény istálló nővér letérdelt és alázatosan kérte az áldást.

Püspöki életében soha nem adott olyan meghatótt lélekkel áldást, mint most, amikor az Istentől kiválasztott legnagyobb jótevőjét megáldotta. „Megáldom — mondotta és ünnepélyesen emelte kezeit a térdelő feje fölé — egész püspöki hatalmammal, megáldom testét, lelkét, megáldom szívének minden tehetségét, érzelmeit,

imáit és munkáját, szenvedéseit, megaláztatásait és türelmét. Megáldom élete minden napjára a halál órájáig, amikor a boldog mennyország legyen nagy jutalma. Ezt adja meg Isten, az Atya, Fiú és Szentlélek.”

„Amen” — felelte halkan a nővér, azután tisztelettel megcsókolta a püspöki gyűrűt és csendesén kiment.

A híres főpásztor egyedül maradt. Meghatva állt meg Jézus Szíve szobra előtt. Hálás tekintettel nézett fel rá. „Mily megfoghatatlanok a Te szándékaid és mily nagy a Te irgalmad!” — susogta és könnyek peregtek le arcán.

A püspök elmondotta a történeteket barátjának. „Most már tudom, kinek köszönhetem megtérésemet és hivatásomat. A zárda legszegényebb dolgozó nővérének. Azon a napon hívott meg Isten végtelen irgalmában szolgálára, amikor ő meglátta a napvilágot, előre számítva azokra az imákra és áldozatokra, amelyeket a növekvő gyermek és fiatal leány majd értem felajánl. Ha munkám sikerénél hiú gondolatok lepnének meg, gondolni fogok arra, hogy végeredményben mindent egy zárdában élő alázatos dolgozó nővérnek köszönhetek. Mily értékes a látszólag alacsony munka, amelyet alázatosan, engedelmes lélekkel teszünk. Érdemei az Egyháznak egy jó püspököt adhatnak.”

„Igen, micsoda titka a kegyelemnek! — mondotta püspökünk. — Isten a gyengéket és kicsinyeket választotta ki, hogy a nagyokat és erőseket megszégyenítse.”

3. ENGESZTELÉS.

91. SZÁMOLD MEG A KUZDÓKET.

Würzburgban tartott katolikus nagygyűlésen monddta az egyik szónok:

„A jelen harcokban minden katolikusnak kötelessége katolikus módon élni és az Egyház kegyelemkincseit használni. Néhány héttel előbb Dublinban, Írország fővárosában voltam. Szerettem volna megismerni azt az

eszközt, amellyel az ír nép megőrizte az igaz hitet. Azt hittem, a sajtónak vagy valamelyik kitűnő szónoknak köszönhetik mély vallásosságukat.

Egy vasárnap reggel a tengerparton sétáltam, onnan egy közeli templomba mentem, hogy szentmisémet bemutassam. Nem a főtemplom volt és nem a leghíresebb, a Szent András-templom. A szentélyben nagy meglepetésemre igen sok férfit láttam, akik mind a szentáldozáshoz járultak. Megkérdeztem a sekrestyében:

— Milyen ünnepük van, talán a templom búcsúját ünneplik? Olyan sok férfi áldozik!

— Nem kérem, — felelték — ez a férfiak Jézus Szíve Szövetségének rendes havi engesztelő szentáldozása. 1300 férfi áldozott.

Már nem kutattam sem a sajtó, sem a kitűnő szónok után. Megoldódott a rejtély, mi őrizte meg Írország népének ősi hitét. 1300 férfi-szentáldozás csak egy templomban.

— Uraim, — fejezte be a szónok — óhajtják tudni, hány katolikus harcosa van egyházközségüknek? Számolják meg a férfiakat az Úr asztalánál. Akit nem látnak ott, az se nem jó katolikus, se nem harcol az Egyház ügyéért.”

4. TELJES ÖNÁTADÁS JÉZUS SZENTSÉGES SZÍVÉNEK.

92. EGY LEVÉL.

Miben áll a teljes önátadás és az Isten akaratában való tökéletes megnyugvás, világosan mutatja egy egyszerű parasztfiú levele, melyet szerzetben élő laikus-testvér bátyjának írt. A család háza leégett.

„... Úgy olvassuk soraidból, hogy nagyon aggódol miattunk. Ez igazán nem szükséges, mivel tudod, hogy mi mindnyájan felajánlottuk magunkat Jézus szentséges Szívének és így mindent, amit az Úr küld nekünk, szí-

vesen fogadunk. Ne félj, nem hagy el minket. Mikor az egy óra távolságra levő templomban voltunk, hallottuk a kiáltást: ég a szomszéd község. Azonnal azt imádkoztam: Uram, legyen meg a te akaratod! Mikor hazasietve a szörnyű füstfelhőt láttam, ismét feltört ajkamon: Uram, legyen meg a te akaratod! Kezeidben vagyunk. Házunkat lángokban találtuk. Bármily kétségbeejtő és szörnyű volt a látvány, megint csak azt mondtuk: Uram, ahogy te akartad! Hiszünk irántunk való nagy szeretettedben! Éjtszaka vihar tört ránk, ágyunk a tető hiánya miatt teljesen átázott. Az Úrnál kerestünk vigaszt: Uram, tudod, hogy irántad való nagy szeretetből mindent elfogadunk, amit reánk mérsz.

Sok munkánk volt, de mindent az Úr iránti szeretetből tettünk. Teljesen átadjuk magunkat Neki és ha valami áldozatot kíván tőlünk, örömmel hozzuk meg érte és a halhatatlan lelkekért. Minden kellemetlent — ami bennünket ér — megköszönünk neki, mert minden az Ő kezéből jön, semmi nem történik akarata vagy hozzájárulása nélkül. Uram, nagyon jó vagy! Szenvedni akarunk és érted sok áldozatot hozni . . .”

5. ELSŐ-PÉNTEK.

93. VISSZATÉRT AZ EGYHÁZBA.

Körülbelül három évvel ezelőtt Koppenhágában történt a következő eset:

A Jézus Szíve-templom rektoránál egy protestáns leány jelentkezett, vissza akart térni a katolikus Egyházba. Igen értelmes volt, érintetlen, tiszta szívet őrzött meg. A hittanórákon gyors előmenetelt tanúsított. Nagyon megszerette a katolikus vallást és égett a vágytól, hogy mielőbb visszatérhessen az Anyaszentegyházba. Szorgalommal járt az istentiszteletekre, minden szertartást szent komolysággal figyelt.

A P. Rektor hamar átvette volna, de legyőzhetetlen

akadályok támadtak. A protestáns anya tudni sem akart leánya lépéséről. Nemcsak megtiltotta a visszatérést, de még csúnyán szidta is a katolikus Egyházat. A leánynak nem maradt más választása, várnia kellett, mert a dän törvények szerint kiskorú gyermek nem változtathatott önként vallást.

Egyik nap bekopogtatott a P. Rektor ajtaján: „Főtisztelendő úr, — rebegete — nem tudok tovább várni, én is szeretnék gyónni és áldozni, mint a többi gyermek. Legalább valami jótanácsot szíveskedjék adni, hogyan győzhetném le legkönnyebben az akadályokat.”

A pap megvigasztalta és azt ajánlotta, kezdjen kilencedet az Úr Jézus szentséges Szívéhez. Az Úr irgalmas Szíve uralkodik minden szív fölött, talán a kilenced végére megpuhítja az édesanya szívét is.

A leány szemeiben felcsillant a reménysugár. Azonnal megkezdte a kilencedet. Minden szabadidejét a templomban töltötte, órákig térdelt imába merülten az Oltáriszentség előtt. Elhatározta, hogy a kilenced végén bátran anyja elé lép ismét és Szent Alajos példájára határozottan fogja kérni, hogy Isten akaratát teljesíthesse.

A kilenced végén vendégek érkeztek és a gyermek nem tudott anyjával beszélni. Másnap pedig több napra elutazott, a legnagyobb szorongásban és várakozásban hagyva a leánykát.

Hát ez volt a kilenced eredménye? Vagy talán a jó Isten azt akarja, hogy még többet imádkozzon, hogy a kegyelmek legnagyobbikát, amint ő nevezte, még jobban megértse?

A leány tovább folytatta imáját és nem hiába. Mikor újra előadta kérését, nagy csodálkozására anyja így válaszolt; nem bánom, a saját felelősségre megeteheted.

Örömtől sugározva kereste fel P. Rektort, aki azonnal ávette a leányt a katolikus Egyházba. Írásbeli bizonyítvánnyal a kezében ment haza. Jó, hogy gyorsan cselekedtek. Az anya visszavonta beleegyezését és bántotta előbbi gyengesége. De már késő volt. A leány határozottan kijelentette: már késő, ő a katolikus Egyház gyermeke. Nagyon sokáig tartott, míg az anya megbarát-

kozott e gondolattal; de mikor látta leánya boldogságát, belenyugodott.

Az Úr szentséges Szívéhez intézett kilencednek tehát mégis volt eredménye. Néha várni kell, de segítsége biztos. Itt nyilvánvaló volt a Gondviselés bölcs előrelátása. Az isteni Udvözítő nagyobb buzgóságot kívánt szentséges Szíve iránt az áttérni akaró leánytól, aki megígérte, hogy ezentúl vele járja az élet útjait. A hónap első péntekén vették át. Mikor erre felhívták figyelmét, megköszönte Istennek a kegyelmet és még nagyobb lett a bizalma az Udvözítő Szíve iránt.

94. AZ UTOLSÓ JÉZUS SZÍVE-PÉNTEK.

Augusztus első pénteke volt. Az aratás idején mindenki kora reggeltől késő estig megfeszített erővel dolgozik. Ismertem egy öregembert, aki az elmúlt húsvétkor töltötte be hetvenedik évét, de még nem engedte ki kezéből a kaszát. Minden reggel első volt a munkánál. Vasárnap pihent, vagyis Urát és Teremtőjét szolgálta, megtette a félórás utat a templomig néha kétszer is, hogy a délutáni ájtatosságon is résztvegyen. Gyakran látták őt imádkozni az aranyszegélyű Jézus Szíve-imakönyvből vagy más vigasztaló könyvből. Nem tudta felejtani hűséges feleségét, aki egy évvel előbb költözött át az örökkévalóságba.

Ne gondoljuk, hogy emberkerülő vagy alamuszi volt. Bárki láthatta, mily örömmel dolgozott és mily vidáman versenyzett fiatal társaival. Jókedve, humora a legkeményebb megpróbáltatásokban, legnagyobb munkában sem hagyták cserben. A rossz kedvet nem ismerte.

Közeledett az augusztusi első-péntek. Hogyan fogja az Úr Jézus kívánságát teljesíteni? Hosszabb idő óta minden hónapban elvégezte szentáldozását, most sem hagyja el. Inkább egy órával hamarabb kel és azután annál gyorsabban dolgozik. Valóban így tett, kora reggel szentáldozáshoz járult. Hosszú hálaadást nem végezhetett, de jól tudta azt, hogy a munka is imádság az Úr

szemében. Hamarosan ott termett munkástársai között és fűrgén ment kezében a munka. Már közeledett a munkanap vége, amikor egy szerencsétlen zuhanás, és a mi öregünknek utolsó napja lett ez a nap, a nagy leszámolás napja. Elvesztette eszméletét, csak egy órára jött öntudatra. Mellette állt egy pap, a saját fia, hogy őt a nagy útra előkészítse. Az utolsó szentáldozást már reggel megkapta, a nélkül, hogy sejtette volna. Most Isten akaratában teljesen megnyugodva, háromszor mondotta: Jézusom, irgalom! Azután általános feloldozásban és a szentkenetben részesült. A szentséges Szívbe vetett nagy bizalma eloszlatta halálfélelmét, szelíden, nyugodtan aludt el az Úrban. Gyermekai és szomszédai imádkoztak mellette. Ez a nap volt életének utolsó első-pénteke.

Hirtelen halál, és mégis mily szép és felemelő. Aldozása napján, Jézus Szíve péntekén, hűséges munkatársak között. Nem hiába imádkozta életében: „Jézus Szíve, dús-gazdag mindazok iránt, kik Hozzád folyamodnak; Jézus Szíve, a haldoklók reménye, irgalmazz nekünk!” Amilyen az áldozásod, olyan a halálod.

Katolikus férfiak! Ti is ott vagytok az áldoztató padnál Jézus Szíve-péntekén? Vagy azt mondjátok: Nincs időm, én a munka embere vagyok. Ő is az volt. Ird te is a zászlódra: *Imádkozzál és dolgozzál!* Sürget a munka, dolgozz fáradhatatlanul, de maradj azért Isten embere. Imádkozzál naponta, ha röviden is. Kezdd el még ma az emberhez méltóbb életet. Nem tudod, hogy emberi méltóságodat éppen az adja meg, hogy a fölséges Istennel tudsz társalogni? A teremtett dolgok közül egyedül az ember kapta ezt a nagy kitüntetést. Használd ki. Kezdd el az elsőpénteki szentáldozást. Nem tudhatod, hogy a legközelebbi halottak napján nem imádkozzák-e érted is már a halotti imákat.

95. HÉDI.

— Hogy hívják azt a sápadt kisleányt a harmadik padban? — kérdezte a tanfelügyelő, amikor a IV. b) osztályban látogatott. Az iskolaorvosnak is feltűnt a gyermek rossz színe.

W. Hédi arckifejezésén nagyon meglátszott, hogy ismeri a komoly életet.

Jó édesanyja gyógyíthatatlan betegségben szenvedett és a háztartás terhei kisleánya gyenge vállaira nehezedtek. Hédi a mellett édesanyját is gyermeki áldozatkészséggel ápolta.

Az apa igyekezett gyermekén könnyíteni, de igen kevés ideje jutott erre, mivel egy nagyobb üzletben szolgált.

Hédi mint az osztály legjobb tanulója könyveit és füzeteit a legnagyobb rendben tartotta, írásbeli feladatait is a legnagyobb gonddal készítette. Minden leckét kívülről tudott.

Nekem is feltűnt a komoly gyermek. Míg a többi kisleány hazafelé menve itt-ott megállt egy kis beszélgetésre, Hédi egyenesen hazasietett, hogy a szegényes ebédet elkészítse. A gyermek egyik kezével az ételt kavarta, másikkban könyvét tartotta és leckéjét ismételte. Ebéd után leszedte az asztalt, elmosogatott, megírta leckéjét vagy kézimunkázott.

Atyja sok szeretettel és gyengédséggel simogatta meg Hédi arcocskáját. Büszke volt kisleányára, aki mindig jó bizonyítványt hozott.

A jó édesanya bánatos szemmel nézte leánykáját. Érezte, hogy napról-napra gyengül és eljön hamarosan az a nap, mikor egyáltalán nem tud többé felkelni. Szegényes jövedelmükből sok kellett orvosra, patikára, így fizetett személyre gondolni sem lehetett.

Az anya gyakran elájult, ilyenkor megtörtént, hogy Hédi néha egy hétig sem volt iskolában, nem akarta anyját egyedül hagyni. Az atya nem maradhatott otthon, könnyen elveszíthette volna állását. Mikor az anya jobban volt vagy az apa szabadságot kapott, ez volt Hédi

ünneppnapja. Örömmel ujságolta, hogy ma megint mehet az iskolába. Mikor gondtalan társai között ült és egyikről a másikra siklott tekintete, azt gondoltuk, hogy mily nagy jótétemény ez neki, elfelejtheti kis időre otthoni bánatát.

De ezek az üneppnapok mindig kevesebbek lettek, mert az édesanya állapotja gyorsan rosszabbodott. Néha a végkimerülésig dolgozott és férje előtt igyekezett gyengeségét elrejtteni. Hédivel vidáman nevetett, mialatt mellében éles, hasogató fájdalmat érzett.

A lelkiileg erős asszonyt végül ledöntötte a betegség. Legelőször le kellett mondania a takarításról, melyet a harmadik emeleten egy tanárnál vállalt. Már ez is nagyon megcsappantotta jövedelmüket. Azután a háztartási munkát sem tudta kisleánya segítségével nélkül elvégezni, végül egészen ágynak dőlt.

A legnehezebb pedig az volt, hogy férje lassankint elveszítette hitét. Az imát férje úgy tekintette, hogy azt az Úr Isten azonnal köteles teljesíteni. Eleinte csak magában morgott, azután mind hangosabban kelt ki az Isten ellen, végül már azt sem tűrte, hogy Hédi anyjával előtte imádkozzék. Így amikor az apa távol volt, csak akkor imádkozhatott az anya gyermekével.

*

Jézus Szíve-péntek előestéje volt. A jó asszony fiatalkora óta tartotta az első-pénteket. Egy hónappal előbb még elvonszolta magát a templomba. Most gondolni sem lehetett arra, hogy az ágyat elhagyja. Hédi tudta, mily szent ez a nap édesanyjának. Hízelve simult apjához és mondotta: „Édesapa, holnap reggel megkérem a főtisztelendő urat, hozza el az Úr Jézust édesanyának.”

Kínos csend állott be. A férfi arcán már látszott a kiobbanni készülő indulat. Felesége félve várta a szitkokat, amelyeket majd az Isten szolgájára szór. De Hédi nagy gyermekszemeivel oly könyörgően nézett apjára, hogy az szólni sem bírt. Mennyi bánatról, mennyi lemondásról és áldozatról beszélt gyermeke tiszta tekintete.

Nem tudta kérését visszautasítani s erőltetett szárazon mondotta: „Tégy, amint akarsz.”

A vihar elmúlt. Ami nem sikerült az anyának, sikerült gyermekének.

Mily gonddal diszította Hédi — a ház kismamája — a szegényes szobát az Úr jövetelére. Szeretettel ápolt virágait a rögtönzött házioltárra helyezte. A szekrényből két gyertyatartót vett elő, a feszület két oldalára állította, gyertyát tett beléjük. Mily szép lett a feldíszített íróasztal.

— Valamit elfelejtettél — mondotta az anya.

— Igen, — felelte Hédi — a szenteltvizet és a tiszta vizet, amelyben a pap ujjait lemossa. — Két poharat készített, reggel akarta megtölteni.

... Ezen a napon az édesanya különösen gyengének érezte magát. Minden szó nehezeire esett. Gyengeségét el akarta titkolni gyermeke előtt, de a kislány érezte, hogy anyja ma igen sokat szenved. Csendesen, nagy szomorúsággal ült asztalhoz és egy imakönyvből olvasgatott.

Este megérkezett az apa. Tetszett neki a feldíszített házioltár. Az ő kis Hédije valóban nem mindennapi gyermek!

Lelke viharát palástolni akarta. Látszólag közömbös arccal nézte az anya hófehér párnáját, amelyet Hédi hímezett ki nagy szorgalommal.

— Édesapám, — szólt a lányka apjához közeledve — most elszaladok a rendházba és megkérem a beteglátogató atyát, jöjjön el holnap. Eddig nem mehettem el.

— Nem bánom, elmehetsz — volt a rövid válasz.

A férj egyedül maradt feleségével. Nem váltottak egyetlen szót sem. Az asszony látható belső izgalommal nézett többször a Jézus Szíve-képre, mely ágyával szemben, a falon függött. Mintha tört szúrtak volna a férfi szívébe, olyan volt neki ez a pillantás. Az ő forrón szeretett felesége hányszor könyörgött neki, térjen vissza a jó Istenhez.

Igen, ha az Isten őt meghallgatná, és nem hagyná feleségét oly nagyon szenvedni. Ismét tombolt, háborgott minden belsejében.

Hédi csendesesen jött fel a lépcsőn, óvatosan nyitotta ki az ajtót, tudta, hogy minden kis zaj fájdalmat okoz anyjának.

— A Páter holnap reggel 6 órakor jön — mondotta ünnepélyesen.

— Én már akkor nem leszek itthon, ezt tudjátok — vetette oda érdesen a férfi és a szomszéd szobába ment. Az ajtót nyitva hagyta.

— Édesanyám, holnap reggel öt órakor szeretnék a templomba menni áldozni. Akkor mindkettőnk szívébe jön az Úr Jézus. *Csak édesapa fog hiányozni.*

— Igen, sajnos, édesapa hiányozni fog — ismételte az anya és kimondhatatlan fájdalmas vonás látszott ajkai körül. Hédi azt hitte, hogy szavai okozták anyja fájdalmát, azért megbánta, hogy kimondta azokat.

„Csak édesapa fog hiányozni!” Az apa jól hallotta ezeket a szavakat. El akarta felejtetni, de mint egy kínzó féreg, marni kezdte lelkét. Tudta jól, hogy felesége élete csak egy hajszálon függ. Miért „hiányzik” ő éppen holnap, amikor talán utoljára áldozik a jó asszony? Menekülni akar az Istentől, aki — még ha nem is hiszi — jelen van az Oltáriszentségben. Egész éjjel küzdött magával, a sátán nehezen engedte ki karmaiból. És ekkor gyötördésében eszébe jutott egy könnyörgés, amelyet az apostolok a viharos tengeren mondtak: „Uram, segíts, mert elveszünk!” és béke szállott a megpróbált ember lelkébe. Nem, ő nem fog „hiányozni”.

*

Hédi öt órakor a templomba sietett. A gyóntatószékben egy férfi térdelt. Nagyon hasonlított apjához, de a homályban csak bizonytalan vonalakat látott. Sokáig várt, míg rákerült a sor. És felismerte a férfit, nem csalódott. Kis szíve örömben úszott: édesapja gyónni volt.

Az áldoztatópadhoz ment. Apja melléje térdelt. Hallgatva mentek haza, egyik sem akarta megtörni lelkük szent csendjét.

Amint Hédi elment, az anya elaludt.

Most felébredt. Hédi visszaérkezett — és vele az apja. Mennyei öröm sugárzott mindkettőjük arcán. A férj alázatosan térdelt felesége ágyához, megszorította kezét és bensőséggel mondotta:

— Ma én is áldoztam!

Hagyjuk a kis családot egyedül tiszta boldogságukban. A mennyei karok Te Deum-ot zengtek, szent öröm töltötte be a szegényes betegszobát.

Az anya beteg szívének megártott a hirtelen öröm. A pap eljött. Nagy vágyakozással vette magához az Úr szent Testét, azután lélekezése mind nehezebb és nehezebb lett, hörögni kezdett. Boldog mosoly ömlött el szenvedő arcán. Megcsókolta a keresztet, azután együtt ment Istennel az örökkévalóságba.

Égő fájdalommal térdelt a férfi felesége halottas ágyánál és csendesén súgta neki: Ugye anyácska, mégsem hiányoztam, és remélem, odatúl sem fogok hiányozni. Jézus szentséges Szíve összekötött bennünket az egész örökkévalóságra.

A Jézus Szíve-kép másik oldalára pedig határozott vonásokkal írta fel: „Jézus Szíve-péntek 19...”

96. HŰSÉGES AZ ÚR AZ Ő IGÉRETEIBEN.

Indiából írták a következő esetet:

Anita buzgó katolikus volt és nagy tisztelője az Úr Jézus szentséges Szívének. Minden hónap első péntekén szentáldozáshoz járult. Férjét — mint vasúti hivatalnokot — egy távolabbi állomásra helyezték. Itt nem volt sem templom, sem pap, s az asszony minden lelki vigasz nélkül maradt. Néha egy év is elmúlt, amíg újra katolikus papot láttak. Anita egyedül, elhagyatva érezte magát. Azelőtt a gyakori szentáldozásból merített erőt kötelességei teljesítéséhez, gyakran felkereste az Urat a szent-

ségház magányában. Új lakóhelyükön az volt a vigasza, hogy lelkében maga elé idézte a régi kedves templomot, és az oltárszekrényben virrasztó Üdvözítővel sokáig elbeszélgetett.

Egyik napon csípőjénél fájdalmas, csúnya seb támadt. Orvosi beavatkozásról szó sem lehetett, mert a környéken egyáltalán nem volt orvos. A seb annyira elmérgesedett, hogy a férj a halált látta közeledni. Anitát mély levertség fogta el. Egyedül kell megtennie a hosszú utat a másvilágra? Hol marad az Úr Jézus? Szüntelenül kérte Istent, küldjön idejében papot, bár ez emberi számítás szerint teljesen lehetetlennek látszott.

Az Úr Jézus meghallgatta. Éjtszaka volt. A férj felesége mellett virrasztott s várta a gyorsan közeledő halált. Autótülkölést hallott, majd az ablaknál kopogtak.

— Ki az?

— Nem tölthetnénk itt az éjtszakát? — hangzott a jövevény hangja. — A motor elromlott, reggel nem tudtuk eléggé kijavítani. Félttem ezen az elhagyott vidéken, de az isteni Gondviselés idevezetett.

— Nagyon sajnálom, nem fogadhatom be — felelte Anita férje. — Feleségem halálán van. Folyton azért imádkozik, hogy mielőtt meghal, papot küldjön neki az Isten.

— Papot? Önök katolikusok? — szólt az utas. — Én pap vagyok. Éppen úton vagyok, hogy egy hívemet meglátogassam. Nálam van minden: szentelt olaj, hordozható oltár stb.

Mondanunk sem kell, mennyire örült a férj. Felesége boldog volt. A papot azonnal beengedték. Anita arcán mennyei mosoly suhant át. Meggyónt, felvette az utolsó kenetet és előkészült a nagy útra. Jézus Szíve teljessé akarta tenni Anita boldogságát. Hajnalban a pap bemutatta a szentmiseáldozatot és megáldoztatta a haldoklót. Utána Anita csendesesen elhunyt az Űrban.

A Gondviselés által küldött autó halottas kocsi lett. Anita földi maradványait a közeli katolikus helységbe vitték, ahol keresztény temetésben részesült.

Hűséges az Úr az Ő ígéreteiben!

97. A NAGYLELKŰ HIVATALNOK.

Fiatal postatisztviselő kopogtatott a plébánia ajtaján. A plébános úrral óhajtott beszélni.

— Főtisztelendő úr, — mondotta az erőteljes fiatalember — ne haragudjék, hogy zavarom, de ma első-péntek van, áldozni szeretnék, ha lehetséges volna."

— Áldozni? most? délután hat órákor? Lehetetlen, hiszen nincs éhgyomorral.

— Tudom, főtisztelendő úr, hogy későn van, de azért éhgyomorral vagyok. Áldozhatok?

— Miért nem jött reggel?

— Póstás vagyok, kiküldetésben voltam, egész éjjel és egész nap utaztam. 16 éve, nyolcéves korom óta soha nem mulasztottam el ezen a napon a szentáldozást, ma sem akartam elhagyni.

Jóindulattal és mélyen meghatva nézett a plébános a komoly férfiarcra.

— Mondja kérem, nem volt kísértése, hogy a bőjtöt megszegje, hiszen ma oly forróság volt.

A bátor fiatalember felnevetett.

— De mennyire. A torkom egészen kiszáradt, mivel olyan úton mentünk, ahol erősen égetett bennünket a nap. De hogy meg ne felejtkezsem, kannánkból kiöntöttem a vizet.

Tíz perccel később a fiatal hivatalnok a templomban térdelt mély hálaadásba merülten. Utána megkérdezte a plébános:

— Miért akart mindenáron első-pénteken áldozni?

— Elsősorban azért, — felelte — mert manapság egy férfinak igen nagy szüksége van Isten kegyelmére, hogy a kísértések özönében állni tudjon. Azután ismerem a 12. ígéretet, hogy nem hal meg szentségek nélkül az, aki kilenc egymásután következő hónap első péntekén áldozik. Igen gyakran úton vagyok, sok halálveszély kerülget, igen nagy szükségem van arra, hogy rajtam ez az ígéret teljesüljön. Végül pedig édesanyámnak gyermekkorunkban megígértük, hogy első-pénteken mindig áldozni fogunk.

6. TISZTELETŐRSÉG.

98. HARC EGY LÉLEKÉRT.

Igen nehéz egy jól megerősített várat bevenni, de sokkal nehezebb egy elvakult, eltévelyedett emberszívet az Istenhez visszavezetni. Kitartó türelem és sok alázatos ima kell, míg az Úr Jézus az Ő isteni Szívéből a kegyelem egy sugarát elküldi, ami megtöri a bűn jegét. Aki kitartóan imádkozik, meg lehet győződve, hogy a jó Pásztor meghallgatja könyörgését.

Úrnapja volt. A vizitációs zárda beszélő szobájában egy férfilátogató várakozott, Mária nővér fivére. Örömmel, de egyúttal szorongó érzéssel ment a nővér a társalgóba. Fivérét 15 éve nem látta, aki már akkor is teljesen közömbös volt a hit iránt. Elsőáldozása óta látták szülei, hogy a vallásos nevelés, intelmek, jópéllda egyáltalán nem hat a fiúra. Kora ifjúságában függetlenítette magát minden szülői tekintélytől és kicsapongó életet kezdett. Felsőbb iskoláit Párizsban végezte, ahol azt a kevés hitet is elveszítette, ami még gyermekkorából megmaradt. Egyszerre teljesen eltűnt szemeik elől, minden kutatás hiábavaló volt. Semmi életjelt nem adott magáról. Az egyetlen összekötő szál az imádság volt, amelyet a megpróbált család és jóbarátok ajánlottak fel érte.

Nővére belépett a zárdába. A vizitációs zárdából indult ki a Jézus Szíve-tisztelet. A nővér idejében a tiszteletőrséget és az irgalmasság óráját karolták föl a szerzetesnők. Egy óramutatótábla órajelző helyére ráírták a megtérítendő bűnösök kezdőbetűit és a meghatározott időben imádkoztak az illetőkért.

Alig ismerte meg a nővér az irgalmasság e művét, azonnal bekapcsolta fivérét is, és kérte a nővéreket, segítsenek öccsét megtéríteni.

Öt éve egyetlen nap sem múlt el a nélkül, hogy ne kérte volna az Úr Jézust: „Jézus szentséges Szíve, irgalmazz! Könyörülj rajta!” — Talán megtért? — Szíve remegett az izgalomtól. „Ha eljött, akkor egész biztosan

teljesült kérése. „Hála, hála neked, Jézus szentséges Szíve” — ujjongott a lelke.

A szegény eltévelyedett öröme is határtalan volt. Nővére szemeiből kiolvasta a sok aggodást, melyet rossz életével övéinek okozott, de látta a szeretetet is, mely készen volt őt azonnal visszafogadni, ha bűnbánó szívvvel jön. Teljes nyíltsággal beszélt el, hogy hitetlen, kicsapongó életével soha egy pillanatra nem volt boldog. Végül elhatározta, hogy visszatér az atyai házhoz, ahol menedéket remél. Véletlenül tudta meg, hogy nővére ebben a zárdában van. Nem tud addig hazamenni, míg meg nem mondja neki, hogy jobb útra tér. Mária nővér látta, hogy öccse szíve kész a kegyelem befogadására; rábeszélte, hogy azonnal hozzon mindent rendbe, ő segíteni fog, gondoskodik jó lelkivezetőről és mindenről, amire szüksége van. Egy jézustársasági atya ötnapos lelkigyakorlatot tartott neki, rendbehozta lelkiismeretét, és elhatározta, hogy ő is belép a Jézustársaságba és ott a Jézus Szíve-tisztelet nagy apostola lesz. A következő napon, Jézus Szíve ünnepén felvételre jelentkezett. Hamarosan be is lépett; noviciátusi ideje alatt bűnbánatban és alázatosságban tűnt ki. Árassza el továbbra is kegyelmei gazdagságával a szentséges Szív.

7. JÉZUS SZÍVE-ÉREM.

99. EGY JÉZUS SZÍVE-ÉREM TORTÉNETE.

A wynbergi kórházban az angol-búr háború alatt egy angol katona halt meg. A kórház lelkésze mindennap körüljárt a kórtermekben, hogy a betegek rendelkezésére álljon. A haldokló katona magához kérte és arra kérte, vegye át a katolikus Egyházba, mert mint katolikus szeretne meghalni. Mivel nem volt veszíteni való idő, a lelkész, amennyire lehetett, előkészítette, feltételesen megkeresztelte és meggyóntatta. Az utolsó Útravalót is elhozta neki. A beteget ezután naponta meglátogatta s hosszabb időt töltött nála. A háborúról és korábbi életé-

ről beszélt a beteg. Sokat emlegette édesanyját, akin gyengéd szeretettel csüngött, és mivel mégegyszer életében látni szeretne volna, kérte a papot, közölje édesanyjával kíméletesen állapotát és kívánságát. Sajnos, vágya nem teljesülhetett. A levél elküldése után hamarosan rosszabbul lett, a halál angyala közeledett, hogy a földi élet harcaiból átvezesse az örök élet örömeibe.

Halála előtt a beteg inge alól egy érmet húzott elő. Kérte a papot, küldje majd el édesanyjának. A pap megígérte. Azt hitte, hogy ez egy egyszerű, jelentéktelen emlék. Csodálkozással látta, hogy az egy Jézus Szívérem, és megkérdezte a katonától, nem volt-e valaha katolikus? Azt a választ kapta, hogy soha életében még katolikussal nem találkozott.

A halál beálltával anyjának táviratoztak, hogy öt egy nyolcnapos kocsizástól és a vasúttól megkíméljék, de már úton volt. Így legalább kisírhatta magát egyetlen fia sírjánál. Amikor az első fájdalmakon már túl volt, a kórház lelkésze elmondotta a betegség és halál körülményeit. Az anya is elmondotta életét.

Westfáliában született. Szülei hatéves korában Észak-Afrikába vitték. Tüdőbajos apja itt remélt gyógyulást. Apja protestáns, anyja katolikus volt.

Apja eleinte gazdálkodott, de egészségi állapota miatt nem sokáig bírta az erős munkát. Elvállalta a farmon a gyermekek oktatását. Anyja korai halála apja erejét is felőrölte. Gyakran nézett gondokba merülten kisleányára. Ki vesz oltalmába, ha én nem leszek? Átadta anyja csekély hagyatékát, néhány értéktelen ékszert, egy imakönyvet, amelyből nem sokat értett és egy gyűrűvel összeolvasztott aranyérmet. „Az érmet édesanyád egy piros szalagon a nyakán hordotta, — mondotta — nagyon szeretted és semmiért le nem tette volna.”

A leány megsókolta az anyjától maradt ereklyét és a nyakába tette. Talán mert anyjára emlékeztette, vagy mert jó édesapja jutott eszébe, valahányszor az éremre gondolt, sajátos nyugalom költözött lelkébe. Egy szomszéd farmer megígérte apjának halálos ágyánál, hogy felneveli a leányt. Szavát tartotta. Mikor felnőtt,

férjhez adta egy közeli farmerhez. Ebből a házasságból született a fiú.

Farmjuk igen távol volt minden templomtól és így az alig 18 éves asszony csak annyit tudott a vallási kötelességekről, amennyit az Isten minden ember szívébe már a teremtéskor belevés. Elég boldog, megelégedett volt, és ami a tudásából hiányzott, azt pótolta egészséges gondolkodása. Míg férje a feketékkel a földet művelte, kisleányát ölébe vette, megmutatta neki az anyjától kapott érmet. Ő maga is jól megnézte ilyenkor és igyekezett megfejteni a reávésett alakokat. Az egyik oldalon egy király van. Igen, ez biztosan király, mert oly szelídnek és fontosnak látszik. Mily szeretettel tárja ki kezét, mintha minden alattvalóját szívére akarná szorítani. Mi lehet a felírás? Képtelen volt az ő félig holland, félig német tudásával megfejteni, „Coeur misericordieux de Jesus, ayez pitié de nous, pardonnez-nous, sauvez-nous!” „Jézus irgalmas Szíve, könyörülj rajtunk, bocsáss meg nekünk, ments meg minket.” Az érem másik oldalán valami királynő volt. Igen, csakis királynő lehetett, mert csillagkorona volt a feje körül. Köröskörül pedig a következő szavak voltak: „Coeur immaculé de Marie, priez pour nous. — Szűz Mária szeplőtelen Szíve, könyörögj érettünk.” Az asszony nem tudta, mit jelentenek e szavak, de a menny Királynője úgy vette, mint egy kisgyermek gagyogását.

Amikor a szomorú emlékü angol-búr háború kitört, fia 22 éves volt. Azonnal önként akart jelentkezni, de honfitársai megelőzték, hivatalosan is behívták. Ő soha nem egyezett volna bele, hogy fia katonának menjen. Mielőtt elment, levette nyakáról az anyjától maradt legdrágább emléket, fia nyakára tette a következő szavakkal: „Ha veszélyben lennél, tedd kezedet a melledre, ahol az érem van és gondold arra, hogy édesanyád imádkozik érted. Védjen meg a jó Isten és segítsen hozzám vissza.”

Fiam végigharcolta a háborút, sokszor volt tűzvonalban, csodálatosképpen mindig megmenekült. Egyetlenegyszer kapott könnyebb sebet. Hála a gondos ápolásnak, hamarosan felépült.

Fiam eléggé jól bírta a háborús fáradságokat, bár egészségét erős próbára tették. Fárasztó menetelések, szabad ég alatti éjtszakázások, a hiányos táplálkozás erőit megviselték. Csak egyszer otthon lehetnék, majd összeszedném magamat, vigasztalta önmagát. Ez meg is történt volna, ha egy váratlan esemény közbe nem jön. Hazafelé menve egy farmon megpihent. Az angolok azt hitték, hogy ez a búrok rejtekhelye. Fiamnak sejtelme sem volt erről és nyugodtan elfogadta a tulajdonos barátságos meghívását. Az éjtszaka folyamán az ellenség körülvette a farmot és mindenkit fogságba vetett. A fárasztó menetelésben fiam megfázott, tüdővésztt kapott, kórházba szállították.

Mikor az anya befejezte történetét, a pap átadta neki a Jézus Szíve-érmét és elmondotta, hogyan lett ez az érem az örök hazába vezető eszköz. Fia — mondotta — Jézus Szíve kegyelméből mint a katolikus Egyház gyermeke halt meg.

A bánatos, nagyon megpróbált anya szíve alkalmas volt az igazság elfogadására. A kiállott szenvedések fogékonnyá tették. Nem volt nehéz őt is megnyerni az igaz hitnek. Amikor a lelkész a katolikus vallás igazságait és szépségét röviden elmondotta, késznek nyilatkozott megfelelő oktatás után fia példáját követni. Néhány hét múlva le is tette a hitvallást.

A férj sok elfoglaltsága miatt nem tudta feleségét a hosszú útra elkísérni. Időközben egy megbízható felügyelőt talált és így eljött felesége után, hogy hazavigye. Amint a hollandus meghallotta, hogy fia és felesége katolikusok lettek, tanulmányozni kezdte a katolikus vallást. Amíg Wynburgban volt, minden alkalmat felhasznált, hogy a templomot meglátogassa. Főképpen a nagy Jézus Szíve-szobor érdekelte és mindaz, amit a tiszteltetőségről és az imaapostolságról hallott. Az utóbbi erősebb fegyvernek tűnt neki, mint az egész angol hadsereg. Nála lassabban ment a katolikus vallást alaposan megismerni, de jóindulata, felesége buzgósága és jó könyvek olvasása által elérte, hogy hamarosan visszatért ősei hitéhez.

100. MIRE JÓ A JÉZUS SZIVE-ÉREM?

Lelkipásztori munkámhoz tartozik a katonák gondozása is. Már sok öreg harcossal volt dolgom. Tegnap is találkoztam eggyel, aki hosszú ideje nem hozta rendbe jó szentgyónással a lelkét. Most azért jött kórházba, hogy egy negyven év óta testében lévő golyót eltávolítsanak.

Tegnapelőtt egy 26 éves tisztet hoztak be, aki hirtelen vízkóros lett. Miután az orvosok négy napig mindent megtettek megmentésére, hozzánk hozták. Azonnal meglátogattam és a beszédet szándékosan a gyónásra tereltem. De igen rosszul jártam. A katona keményen kijelentette, hogy bár ő jó katolikus, ő is, családja is nagyon vallásosak, de némely dolgot feleslegesnek tart, mint például a gyónást. Ő minden este meggyónik a jó Istennek és ezt elégnek tartja. Megkérdeztem tőle, mik a nehézségei a szentgyónással szemben, amire azt felelte, nem tudja belátni, mire jó egy másik embernek elmondani a bűnöket. Az Istennek lehet gyónni, de hogy egy papnak is megmutassa a lelkét, ezt ő nem tudja megérteni és elfogadni.

Igyekeztem meggyőzni, hogy Krisztus a bűnbánat szentségét éppen ítélőszék alakjában alapította és a Szentírás bizonyossága szerint az ítélet jogát letette apostolai és utódai kezébe. A végén a beteg belátta a bűnbavallás szükségét, de ő inkább vár vele néhány napig. Beleegyeztem. Másnap a kórház parancsnoka jelentette, hogy a fiatal tiszt állapota rosszabbodott és bírjam rá a szentgyónásra. Sietve mentem hozzá. A szentgyónás elvégzésére azonnal késznek találtam. Maga kívánta a betegek összes szentségét. Amint felvette, sokkal nyugodtabb lett és most a halálveszély is elmúlt. Este arra kért, hagyjam szobájában a feszületet. Egész életében csak egyszer gyónt a main kívül, 14 éves korában.

Ez a tiszt szentgyónása után elmondotta a parancsnoknak, hogy neki előző este semmi szándéka nem volt meggyónni. Elaludt. Álmában egy nő jelent meg neki, aki kézenfogta és azt mondotta, hogy okvetlenül gyónnia kell. Ebben a pillanatban felébredt, de senkit sem látott.

A jó kedves nővérek a párnája alá rejtettek egy Jézus Szíve-érmet, amelynek a másik oldalán a Szűzanya volt.

8. A JÉZUS SZÍVE-KÉP.

101. A KEGYELEMTŐL ÜZETVE.

Meg kell vallanom, hogy mikor megismertem a katolikus istentiszteleteket és vallásos gyakorlatokat, akkor kezdődött az én Jézus Szíve-tiszteletem. Ha beléptem a katolikus templomba, azonnal a Jézus Szíve-képet kerestem és mikor a kapucinusoknál kilenc napos ájtatosságot tartottak Jézus Szíve-tiszteletére, bár meggyőződéses protestáns voltam, egyről sem akartam hiányozni és igen boldog voltam, mikor a feldíszített Jézus Szíve-kép előtt imádkozhattam. A Jézus Szíve-kép annyira vonzott, hogy szemeimet hosszú ideig nem tudtam levenni róla. A legméltóságosabb Oltáriszentség iránt is nagy tisztelet támadt lelkemben. Hittem, hogy jelen van benne az Úr Jézus. Nagy hittel és örömmel vettem részt a szentséges litániákon. Az Oltáriszentség nagy hatással volt rám, ez vonzott legjobban a katolikusokhoz. Ha a család katolikus tagjai közül valaki szentáldozáshoz járult, szomorú lettem és azt gondoltam: Miért nincs nekem is részem ebben a nagy boldogságban? És mégis, mikor az Isten kegyelme világosan szólott lelkemhez, határozottan mondtam magamban: „Nem, soha nem leszek katolikus!”

A küzdelem bensőmben mindig nagyobb lett. Nem volt többé nyugalmam. Nem tudtam másra gondolni, mindig hallottam a két hangot magamban. Az egyik mindig figyelmeztetett, hogy a megismert igazságot követnem kell, a másik el akarta ezt a hangot hallgattatni ellenvélemények felidézésével. Mily gyenge, mily tartahatatlan volt az utóbbi. Végét akartam vetni a küzdelemnek és határozottan kijelentettem: „És mégsem leszek katolikus!” Mindíg buzgóbban imádkoztam, lelki békéért könyörögtem. Azt gondoltam, ahol a béke, ott az igaz-

ság. Ehhez még valami járult: Az elmúlt télen diftériajárvány volt. Arra gondoltam, ha én is megkapom és meghalok, „hogyan” halok meg? Minden lelki vigasz és pap nélkül! Nem, mint protestáns nem akarok és nem tudok meghalni. Pedig még mindig nem akartam katolikus lenni. Ekkor imádkozni kezdtem, hogy az Isten ne vigyen el hirtelen, váratlanul.

Ilyen lelkiállapotban voltam, mikor Szent Rozália életrajza került a kezembe. Most már világosan láttam, és szinte hangokat hallottam lelkemben: Neked katolikusnak kell lenned, mégpedig azonnal! Egy pillanat alatt határoztam, és atyámmal azonnal beszéltem. Már nem ingadoztam, tisztán éreztem, hogy nem szabad a kegyelem hívó szavának ellenállni, mert ezt a kegyelmet felülről, csodálatos módon nyertem.

Miután egy idős kedves pappal — akit már régen ismertem — megbeszéltem ügyemet és anyámnak bejelentettem elhatározásomat, oly édes béke szállott lelkembe, hogy szüntelen mondogattam: „Oh, mily boldog vagyok!” Eljártam a szükséges oktatásokra és március 18-án, Szent József vigiliáján részesültem abban a nagy kegyelemben, hogy a katolikus Anyaszentegyház tagja lehettem. Határozottan állítom, hogy e napon tökéletesen boldog voltam. Sohase tudom megköszönni a jó Istennek azt a nagy kegyelmet, ami az Úr Jézus szentséges Szívéből áradt reám.

102. EGY FŐISKOLÁS MEGTÉRÉSE.

Néhány évvel ezelőtt Nápolyba érkezett egy fiatalember. Középiskolás korában egy katolikus nevelőintézet buzgó és szorgalmas növendéke volt. A nápolyi főiskolán orvosnak készült. Sajnos, a nagyvárosban nem talált senkit, aki őt tapasztalatlan ifjúságában felkarolta volna. Végül egyetemi társaihoz csatlakozott. Ezek társaságában csakhamar lejtőre jutott. Könnyelmű beszédek, kicsapongó szórakozások, rendetlen élet elrabolta tőle a vallásos szellemet. Magukkal csalták még erkölcstelen

mulatozásaira is. Szívének csendes békéje eltűnt, lelkiismeretének hangja mind erősebben tiltakozott és szemrehányásokat tett. A helyett, hogy hallgatott volna rá, igyekezett elhallgattatni. Szórakozásokba merült és a bűnök mélységeibe zuhant. Így múlt el két esztendő.

Egyszer volt intézeti társával találkozott. Pál Nápoly egy másik egyetemén a jogot tanulta. Ő is ki volt téve a könnyelmű csalogatásoknak, de küzdött ellenük és győzött. A Jézus Szíve-tisztelet és egy állandóan magánál hordott Jézus Szíve-kép megőrizték a jó úton.

Ez a derék fiatalember mélyen megrendült, mikor régi, buzgó és tisztalelkű barátját, Lajost annyira megváltozva találta. Mindent megtett, hogy a jó útra visszatérítse, de legnagyobb szomorúságára minden rábeszélése hatástalan maradt. Egyben volt reménye. Lajos kész volt a felebaráti szeretet gyakorlására.

Együtt mentek az egyetem felé.

— Lajos, — mondotta Pál — tegyünk együtt valamit jót!

— Mi volna az?

— Jézus Szívének kellene szolgálatot tennünk.

— Bocsáss meg, Pál, ha előre kijelentem, hogy gyónni nem megyek. Tudod, nekem nincs már hitem. Irigylem a te buzgó életedet, de nem tudnám utánozni.

— Nézd, Lajos, biztosítlak, a hitet még nem vesztetted el. Légy nyugodt, nem gyónásról van szó, hanem olyan áldozatot kérek, amit könnyen megtehetsz. Van egy egyesület, amely azon fáradozik, hogy a Jézus Szíve-képet terjessze az emberek között. A tagok szerény adományait összegyűjtik, vesznek igen szép Jézus Szíve-képet, aranyozott rámában, és az adakozó nevében elküldik egy olyan szegény templomnak, amelyiknek még nincs Jézus Szíve-képe. A kép másik oldalán az adakozó neve van, akiért a kép kifüggesztése napján szentmisét mutatnak be, és három éven keresztül minden hónap első péntekén érette, családjáért és családja elhunyt tagjaiért imádkoznak. Szeretném, ha kettőnk neve lenne egy ilyen képen, és hogy mi is egyesülnénk az imával, amelyet a plébános és a hívek fognak értünk mondani. Ezzel a

te drága elhalt édesanyádnak is segítségére lehetnél. Mindegyikünknek 7.50 lírába kerülne.

— A diákok zsebpénze — tudod — mindig ki van számítva, — válaszolt Lajos — de ennyim még van. Három-négy este nem megyek el társaimhoz a vendéglőbe s máris megvan az összeg. Kijelentem, hogy a pénzt szívesen adom és szívből köszönöm, hogy ily könnyen teljesíthető módot adsz nekem, hogy Jézus Szívének valamit tegyek és elhalt édesanyám segítségére lehetek.

Pál átvette a pénzt, észrevette, hogy barátja nagyon megvan hatva, szemeiben rejtett könnyet vélt felfedezni. A beszédet nem folytatták tovább. Megköszönte Lajos jószágát, elbúcsúzott, szívében forró imát rebegett az Úrhoz az eltévelyedett megtéréséért. Azonnal lelkivezetőjéhez ment, aki tudott tervéről, hogy barátját meg szeretné téríteni, és beszámolt az eddigi sikerről.

— Fiam, — mondotta a pap — csak imádkozzál tovább az Úr Jézus szentséges Szívéhez és légy hálás iránta. Az áldozat, amelyet Lajos önként vállalt, a meghatottság, amelyet észrevettél, az ő és a te neved a képen, a szentmise és a hívek hároméves imája biztosítanak a győzelemről. De légy okos. Lassan és szelíden beszéld rá Lajost. Ne sokat bízzál saját szavaidban. Hagyd az Udvözítő irtalmas Szívét működni. De imádkozzál, sokat imádkozzál!

A pénzt elküldték Bolognába az egyesület elnökének. Pál megtudta, hogy a kép Felső-Olaszország egyik kicsiny templomába került, mindkettőjük neve rajta volt, a szentmisét is elmondották az adományozókért, s megkezdtek az imákat is értük.

Mikor Pál újra találkozott Lajossal, mélyen elgondolkozva találta. Gyóntatója tanácsát követte, nem beszélt a képről, félt, hogy egy korán kimondott szóval megakadályozza a kegyelem munkáját.

Egy este ismét együtt sétáltak. Lajos ekkor elmondta, hogy egy idő óta igen rosszul érzi magát, sokat szenved búskomorságtól és rosszkedvtől. Pál megpróbálta vigasztalni és türelemre, jókedvre, bizalomra hangolni. Beszéd közben Lajos hirtelen megkérdezte:

— Mit csináltál a Jézus Szíve-képpel?

— Már megérkezett az n...-i templomba, a szentmisét is elmondták a szándékunkra, elhúnyt kedveseink vigasztalására és most imádkoznak értünk.

— A mi szándékunkra? — kérdezte Lajos.

— Igen.

— És mi a te szándékod?

— Az én első és legfőbb óhajom, — válaszolta Pál — hogy az Isten Szíve adja meg neked lelked nyugalmit és békéjét. A te édesanyádat, ha még a tisztítóúton szenvedne, vigye át a mennyországba vagy enyhítse szenvedéseit. Ha pedig a mennyországban van, nagyobbítsa boldogságát azzal a tudattal, hogy szeretett gyermeke, akit haldoklásában Jézus Szívének ajánlott és aki azóta rossz útra tért, térjen vissza az isteni Szívhez, küzdjön, győzzön és legyen dicsősége és öröme a jó keresztény anyának! Fogadd el tőlem, Lajos, ezt a Jézus Szíve-képet és őrizd a szíved fölött.

Míg Pál ezeket a szavakat alázatosan és szeretettel elmondotta, Lajos lakásához értek. Átölelték egymást, elbúcsúztak. Pál érezte, hogy arca nedves lett Lajos könnyeitől. Az éjszakát álmatlanul töltötte. Sokszor felébredt, barátjára gondolt, attól félt, hogy talán túlsokat mondott, azért imádkozni kezdett érte. A következő reggelen korán kelt, hogy meggyónhasson és a szentáldozásban megostromolhassa az Úr Jézus Szívét, mentse meg barátját.

A templomba vezető úton hirtelen megállt. Lajos állott előtte, sápadtan, megtörtén, egy álmatlan éjszaka jeleivel.

— Hová mész ily korán? — kérdezte Lajos.

— Gyónni megyek és éretted akarok imádkozni.

— Én pedig elkísérlek. Győzött az Úr. Imáid és édesanyám imája megmentett. Legyen áldott Jézus szent Szíve mindörökké.

A pap, aki ezeket elmondotta, folytatta:

— Lajos ezután engesztelő életet élt. Példás életével tette jóvá a múlt hibáit. Régi barátaival nem közölte megtérését. Figyelmességével, szeretetével vette őket körül.

Nyíltságával, jellemszilárdságával, szorgalmával és tudományos előrehaladásával az orvostanhallgatók fölé kerekedett. Társai tőle kérték a jegyzeteket és magyarázatokat. Minden alkalmat felhasznált, hogy őket a rossz útról megtérésre segítse.

Pál és Lajos elválhatatlan barátok. Együtt apostolkodnak. Életükkel, példájukkal kiérdemlik mindenki megbecsülését és szeretetét.

103. MINDENEKET MAGAMHOZ VONZOK.

Egy igen buzgó grófnő észrevette, hogy községük kis temploma nemcsak hétköznapi, de még vasárnap is alig telik meg. Azon gondolkozott, mivel tudná az emberek közömbösségét megtörni. Egy szerzetes előtt megemlítette ezt. — Oh, ezen könnyen segíthetünk — felelte rövid gondolkodás után a pap. Ajándékozzon a templomnak egy szép Jézus Szíve-képet, és kérje meg a plébános urat, vezesse be a Jézus Szíve-ájtatosságot. Már az első alkalommal tele lesz a templom.

A grófnő megfogadta a tanácsot és boldog volt, mikor a plébános az indítványt készségesen elfogadta. Egy szép Jézus Szíve-képet vett, annak leleplezése volt kezdete a Jézus Szíve-tisztelet bevezetésének. A kíváncsiság nagy számmal vonzotta a híveket a templomba. Az Úr Jézus még többet tett, a hívek szívét is magához vonta.

104. KÉT ÁTVÁLTOZÁS.

Egy katona szabadságot kapott, hazautazott. Gyakran megtörténik, hogy a katonaság ideje alatt könnyelmű barátok elnémítják vagy teljesen kiölik a katona vallásos gondolkozását, mialatt otthon a jámbor édesanya és a jó édesapa folytonos aggodalomban a távollevő fiúért imádkoznak. Ez alkalommal minden fordítva volt. A katona, kiről beszélünk, ízig-vérig buzgó, meggyőződéses

katolikus volt, míg otthon a vallásos szellem majdnem teljesen kihalt. Utazótáskájába gyönyörű ajándékot rejtett: egy Jézus Szíve-képet. Paptól kapta emlékül, aki mesterien értett ahhoz, hogy a férfivilágot megnyerje és lelkesítse Jézus Szíve tiszteletére.

Megérkezve a szülői házba, egyelőre semmit sem szólt az ajándékról, hanem várt jó alkalomra. Az alkalom meg is jött, mikor egyszer egyedül maradt a lakásban. Elgondolkozva nézegette a bútorokat, jól esett látni a régi darabokat, amelyek között gyermekkorában boldog éveit töltötte. Minden darab össze volt kötve ifjúsága valami emlékével. Ekkor megpillantotta a hatalmas tükröt, mely a szoba legszebb helyén függött. Hirtelen egy gondolat villant át agyán. Nézd csak, — mondotta magának — a tükör éppen olyan nagyra látszik, mint a Jézus Szíve-kép. — Nézzük csak, beleférne a ráamába? A szoba legszebb helye mégis csak jobban illenék neki, mint a tükörnek. Amit mondott, meg is tette. Gyorsan előszedte az elrejtett kincset. A kép és a keret pontosan illettek egymáshoz, mintha valaki már előbb megmérte volna. A tükör pillanatok alatt átalakult Jézus Szíve-képpé. Az egész szoba azonnal más benyomást mutatott, sokkal világosabbnak és barátságosabbnak látszott. A katona igen boldog volt és önmagának gratulált a szerencsés gondolathoz. Nem tudta mosolyát elrejtteni a gondolatra, mily nagy szemekkel fogják övéi nézni az elváltot tükröt.

A hozzátartozók valóban nagy szemeket meresztettek. Arcukon a bosszúság és méltatlankodás látszott. Most azután vendégük jelenlétében és önmaguk között is a maguk módja szerint vallásos kérdéseket tárgyaltak. Kereszték a tettet, ki tört be erőszakkal a szobájukba, és ki helyezte el a Jézus Szíve-képet. A derék katona hallgatott, de nagyon fájt neki az a sok rosszindulatú élcélődés és megjegyzés, amelyet a vallás ellen hallott. Most még hallgatott, de tekintete bizakodóan pihent Jézus Szíve képén. Bárcsak birtokba venné az isteni Szív nemcsak a szobát, hanem övéi szívét is!

Nem imádkozott hiába. Csodálatosképen senkinek sem jutott eszébe a képet eltávolítani, a vendéget mégsem akarták megsérteni. De néhány hét múlva észre lehetett venni, hogy a hitellenes beszédek megszűntek, helyébe vallásos komolyság lépett. Mintha az Úr Jézus Szívéből üdítő meleg áradt volna, amely újjáélesztette a szíveket és visszavezette a gyakorlati keresztény életre. Egyik napon a családfő a többiek meglepetésére kijelentette, hogy mindnyájan együtt mennek szentgyónáshoz és szentáldozáshoz. Az indítványt ellenkezés nélkül elfogadták. Csakhamar egészen új szellem hatotta át a családot, az isteni Szív uralma teljes lett, a Jézus Szíve-kép a család féltett kincsévé vált.

105. A FEKETE SZENTKÉPE.

Egy jólismert pap teológiai tanulmányait Innsbruckban végezte, ahonnan Amerikába került misszióba.

Karácsony szent estéje volt. Szívét szent öröm töltötte el, mivel a karácsony előtti sok munkát Isten dicsőségére elvégezhetette, most pedig a jól megérdemelt pihenésnek adja át magát. Csöngettek. Küldönc jött az üzenettel, egy haldokló férfi papot kér.

Pihenésről szó sem lehetett. Amily gyorsan csak tudott, felkészült és a készen álló szánba szállt. Mintha a ló érezte volna, hogy egy halhatatlan lelket kell megmentenie, vágatva rohant az éjtszakában a haldokló lakása felé.

Sűrűn hullott a hó, a szél a pap arcába vágta. Erős hideg volt.

— Akaratlanul is a meleg szobámra, a kényelmes karosszékre gondoltam, — beszélte el a pap — de utam céljának gondolata elhesegette a csábító képet és egész szívvel köszöntem Istennek, hogy a kenyér színe alatt magammal vihettem és hogy méltóvá tett arra, hogy viharon és éjen át egy lélek után mehettem, aki legnehezebb órájában a jó Pásztor után segítségért kiáltott. Ezen éjtszakán megtanultam, hogy Istent nem lehet felülmúlni

nagylelkűségben. Ez az áldozatnak tűnő szolgálat az isteni Szívnek nagy kegye volt számomra, karácsonyi ajándék, amely az előző napok és hetek munkájának koronája lett.

Tizenkét mérföldet hagytunk magunk mögött, mikor kísérom az erdőben megállította szánomat egy igénytelen kunyhó előtt. Amint beléptem, idős nécert pillantottam meg, aki az erős fájdalmaktól nyögdecselve feküdt szegényes fekhelyén. Szemeit az ajtóra szegezte és mikor beléptem és megmondottam, hogy a kívánt pap megérkezett, megragadta kezemet, megcsókolta és könnyörögve mondotta: Atyám, közel vagyok a halálhoz, még nem vagyok megkeresztelve, kérem, kereszteljen meg. Néhány kérdést intéztem hozzá és mivel ismeretei igen hiányosak voltak, néhány szóval megmagyaráztam a legfontosabb tudnivalókat, azután megkereszteltem. Körülbelül húsz nécer állt bennünket körül megilletődve.

Nagyszerű pillanat volt. Nehezen fogom elfelejteni a gyönyörű jelenetet, a beteg örömtől sugárzó arcát, a gyenge gyertyafényt, amely a kicsi, egyszerű szobát halványan bevilágította, a feketék fényes arcát, akik szent tisztelettel és áhitattal vették körül a haldokló ágyát.

A legnagyobb öröm ezután várt reám.

A keresztelés után a beteg figyelmessé tett egy szentképre, mely fekvőhelye felett függött. Jézus Szíve-kép volt. Hogyan jutott hozzá, mikor a katolikus vallásról oly keveset tudott? Atyám, — mondotta a beteg — néhány évvel ezelőtt vettem egy olasztól. Minden este a kép előtt imádkoztam és tudtam biztosan, hogy az Úr Jézus megadja a kegyelmet, hogy mint katolikus haljak meg.

Megkérdeztem tőle, miért nem keresett fel már eddig is katolikus papot, aki tanította volna és hamarabb felvehette volna a katolikus Egyházba? A beteg így szólt: 76 éves vagyok, 30 évig voltam rabszolga és azt hallottam, hogy a katolikus Egyház nem veszi fel tagjai közé azokat, akik valaha rabszolgák voltak. Azért imádkoztam oly sokat a kép előtt, hogy az Úr Jézus engedje meg nekem, hogy legalább mint katolikus haljak meg, mert

más vallásban nem hiszek. Az én fiam protestáns prédikátor, sokszor unszolt, hogy keresztelkedjem meg, de nem engedtem meg neki.

A következő éjtszakán leégett a fekete kunyhója, ő maga is benn égett. Remélem és biztosan tudom, hogy az isteni Szív, Akit a földön ismeretlenül is annyira tisztelt és Akiben oly nagy bizalma volt, magához vette az örök boldogságba.

Ez az eset bizonyítja az Úr Jézus szentséges Szíve szeretetét, igalmát és hűségét.

106. „ELKÉSTEK, URAIMI!”

Egy idős özvegyasszony buzgón terjesztette a plébánia területén a Jézus Szíve Hirnököt és nagy segítségemre volt a gyűjtésnél. Templomunk részére Jézus Szíve-képet akartunk venni. Az összeg hamarosan együtt volt. A kép megfestésével az özvegy egy helybeli festőt bízott meg, aki igazán értett művészetéhez, de vallási dolgokban teljesen közömbös volt. Vegyesházasságot kötött, gyermekeit a protestáns vallásban nevelte, mindenki tudta róla, hogy szabadkőműves. Azok közül, akik a Jézus Szíve-képre adakoztak, sokan méltatlankodtak, mikor megtudták, ki festi meg. Hogyan tudhat egy istentelen ember méltó Jézus Szíve-képet festeni — mondták. Az özvegy helyesen gondolkozott. Úgy gondolta, ez a megbízás megtérítheti a festőt, és mikor ujságjával az utcákat róttá, egy-egy Miatyánkot is elmondott érte.

A művész mindenben igazolta az özvegy reményét. Gyönyörű Jézus Szíve-képet festett, amelynek megáldása után hamarosan sok tisztelője lett. A következő évben a festő halálveszélybe jutott; ekkor megmutatta, hogy lelke még nem keményedett meg teljesen a kegyelem befogadására. A páholytestvérek itt is gondosan őrködtek, hogy pap ne juthasson a beteghez. De Istennel szemben tehetetlenek voltak. Egyik napon az árvaház főnöknője meglátogatta a művészt és mindent megtett, hogy őt a szentgyónásra bírja. Hazamenve az árvákkal is imádkoz-

tatott erre a szándékra. A kegyelem győzött. Mikor a férfi egy alkalommal véletlenül egyedül volt, a plébános gyorsan felkereste, és a haldokló mély bűnbánattal és buzgósággal vette fel a szentségeket. Alig hagyta el a pap a szobát, két szabadkőművessel találkozott. „Elkés-tek, uraim!” szavakkal ajánlotta magát a meghökkent páholytagoknak. A beteg felesége észrevette az urakat és nem engedte őket a lakásba azzal, hogy kíméljék meg férjét jelenlétüktől. Már semmi köze sincs a szabadkőművesekhez, újra katolikus lett.

Itt is látjuk az Úr Jézus szentséges Szívének áldását és jutalmát. Ezt vallották mindazok, akik ismerték az előzményeket. Az áldás még más módon is megmutatkozott. A festőművész legidősebb fia jó katolikus leányt vett feleségül és minden gyermekét a katolikus vallásban neveltette.

107. A KÖNYVJELZŐ.

Egy fiatalember tüzes paripáján kilovagolt. A ló megbokrosodott, ledobta lovasát, s az annyira megsérült, hogy kórházba kellett szállítani. Rövid időn belül a legrosszabbtól lehetett tartani. Az ápoló irgalmas nővérnek nagyon a szíven feküdt, hogy őt a jó halálra előkészítse és a szentségek felvételére rávegye. Minden igyekezete hiábavaló volt. A fiatalember hallani sem akart papról. A Szűzanya érmét is visszautasította. A kedves nővér ekkor Jézus szentséges Szívéhez fordult és míg a beteg aludt, kivette párnája alól a könyvet, melyet olvasott (valami megbízhatatlan regény volt) és egy Jézus Szíve-képet tett bele. Az isteni Szív vegye oltalmába és irgalmazzon neki.

Amint a beteg fölébredt, azonnal a könyv után nyúlt. Csodálkozva nézte a képet, melyen az Üdvözítő Szíve és a szenvedések jele volt. Sokáig nézte. A kegyelem sugara olvasztani kezdte szíve jégkérgét. Szeméből könnyek hullottak. Nagy áhítattal vette fel a szentségeket

és élete hátralevő kevés napján a türelemnek és bűn-
átnak szép példáját adta.

Első-pénteken halt meg. A halálküzdelem délután há-
rom órakor kezdődött. Az irgalmas nővér és a kórház lel-
késze térdeltek ágyánál, hogy a halál pillanatában az
Egyház áldásával menjen az örökkévalóságba. A hal-
doló arca hirtelen szinte átszellemült, a paphoz fordulva
így szólt: „Nézze, Jézus jön ott felém. Az egyik kezé-
vel Szívére mutat, a másikkal az ég felé és hív engemet,
hogy oldalsebébe leheljem ki lelkemet és menjek vele
az örök boldogságba!”

A lelkiatya ajkához tette Jézus Szíve skapuláréját,
és a szeretet utolsó csókja után a haldoló kilehelte lelkét.

108. A NYEREMÉNY.

Barcelona közelében élt egy jámbor, de igen szegény
asszony, hat gyermek anyja. A Jézus Szíve Szövetség
tagja volt. Férje teljesen vallástalan, hosszú évek óta a
templom felé sem nézett. Családját is elhanyagolta. A jó
asszonynak igen sok gondja volt, hogy családjának tisz-
teséges megélhetést biztosítson. Sokszor szorult rá má-
sok segítségére. Egyik napon B...-be ment s útközben
egy bódé falán plakátot látott. „Jótékonycélú sorsjáték,
6 pfennig.” Ennyije volt még a szegény asszonynak. Sok-
szor a szegények nagylelkűbbek, mint a gazdagok. Arra
gondolt, hogy vesz egy sorsjegyet. Isten majd megfizet
érte. Így is történt. B...-ben valóban sikerrel járt.

Nagy volt az asszony öröme, mikor néhány nap
mulva megtudta, hogy a 6 pfenniges sorsjeggyel egy
gyönyörű Jézus Szíve-képet nyert, aranyozott rámban.
Voltak, akik azonnal megvették volna 35 frankért, de ő
tiltakozott. Tartsa csak meg a pénzét, én meg megtartom
a képet. Otthon szép oltárt készített, a képet a középre
helyezte és gyermekeivel letérdelt előtte. Dícsérte és ál-
dotta az isteni Szívet, aki jóságában és irgalmában nekik
egy szép képet ajándékozott. Az apa is bejött és meg-
nézte a képet. Amint nézegette és gyermekeit előtte

imádkozni látta, az ő lelke is megváltozott. Letérdelt gyermekei mellé és hosszú évek után imádkozott. Szívét bánnat töltötte el, elvégezte hamarosan szentgyónását és attól kezdve igazi katolikus életet élt. Ezentúl buzgóbban teljesítette kötelességeit családjával szemben. A család szomorú sorsa lassanként megjavult, a Jézus Szíve-képpel boldogság és béke szállott közéjük.

Az apa megtérése nemsokára erős próbát állt ki. Egy igen nagy veszélyből a Jézus Szíve-kép mentette meg. Munkástársai fellázadtak és őt is magukkal akarták ragadni mozgalmukba. A mi családapánk ellenállott minden csábításnak. Mikor erőszakkal fenyegették, határozottan mondta: „Az Isten hatalmasabb, mint az összes ördög együttvéve!” Munkástársai nem maradtak a pusztá fenyegetésnél, az egyik izgató törrel támadt rá. Neki nem volt más fegyvere, csak a könyörgés: „Jézus szentes Szíve, irgalmazz nekem!” E pillanatban egyik rokona közéjük ugrott, megmentette a családapá életét. Hosszú hónapokig bújkált ellensége elől, ezalatt sokat imádkozott családjával együtt és kérte az Úr Jézus szentes Szívét, térítse meg üldözőjét. Imája meghallgatást nyert.

Egy napon B...-be kellett mennie. Legnagyobb rémületére ellenségével találkozott. Azt hitte, elveszett, csendesén kérte az Úr Jézus Szívét segítségért. Mennyire csodálkozott, mikor ellensége kezét nyújtotta és bevalotta, hogy nagyon bánja előbbi viselkedését, szégyenli magát miatta. A nagylelkű férfi elfogadta kezét és így szólt: Jól van, mindent elfelejtettem, mindent jóvá tetél. Ettől fogva jóbarátok lettek, a család pedig a Jézus Szíve-kép előtt hálaímeit rebegett.

109. A KERESZT ÁLTAL TÉRT JÉZUS SZÍVÉHEZ.

A községben sok botrányt okozott egy iszákos férfi, akinek igen jó, buzgó felesége volt. Misszió alkalmával kérte férjét, menjen el a szentbeszédre. Gúnyolódó és átkozódó szavakat kapott feleletül. A misszió vége felé

így szólt az asszony: Legalább nézd meg a templomban az új Jézus Szíve-képet, melyet már mindenki látott a községben.

Hm, gondolta a férfi, ezt igazán megtehetem. Elment. Leült a képpel szemben és sokáig nézte. Tekintete a nyitott sebre és a keresztre esett. Pillanat alatt átvillant agyán: Ezt a keresztet te csináltad Jézus Szívének! A váratlan gondolat megindította, szemeit könnyek lepték el. Még egyideig nézte, azután a legközelebbi gyóntatószékhez ment, meggyónt, megáldozott és a hálaadás után hazament. Otthon átölelte feleségét és gyermekeit, elmesélte, mily nagy boldogság érte, azután folytatta: Eddig rossz voltam hozzátok, ezután örömet szerzek és jópéldát adok nektek.

Szavát megtartotta, otthona megváltozott; ami előbb pokol volt, most paradicsom lett.

110. EGY SZEGÉNY MUNKÁSNŐ BUZGÓSÁGA.

Amerikai milliomos Angliába utazott. Belső zsebéből iratokat húzott elő és az egyik bankóból egy kis Jézus Szíve-kép esett ki. Katolikus útítársa nagyon meglepődött, hogy egy protestáns milliomosnál Jézus Szíve-képet lát. „Ugye csodálkozik, — mondotta a milliomos — hogy protestáns létemre katolikus szentképet hordok magammal. Néhány év előtt egy egyszerű munkásnő volt nálam alkalmazásban és azt mondotta, hogy imádkozik megtérésemért. Arra kért, hogy ezt a képet hordjam magammal. Megígértem, hogy halálomig magamnál tartom. Azóta a kép nálam van. Higgye el, nem bánnam, ha elveszíteném minden vagyonomat, de ettől az elsárgult képecskétől, amelyet egy buzgó, önzetlen munkásnő ajándékozott nekem, nem szívesen válnék meg.”

Mily gazdag volt az a munkásnő mély hitével és felebaráti szeretetével és mily szegény a gazdag úr gazdagsága mellett. Ha szegény vagy, ne irigyeld a gazdagot földi javaiért. A tiszta szív, a jó lelkiismeret békéje és az istengyermekség felmérhetetlenül nagyobb

kincs minden gazdagságnál. Meríts Jézus Szíve gazdagságából, milliomos leszel még akkor is, ha a világ szemében koldus vagy. És ha gazdag vagy, vigyázz, nehogy az aranyért a kegyelmet, a földért az eget és az időért az örökkévalóságot elveszítsd.

111. KARÁCSONY ESTE JÉZUS SZIVÉNÉL.

Karácsony este kórházba mentem, hogy a szenvedő betegeket a kis Jézus eljövételére előkészítsem. Miután minden kórteremben gyóntattam már, jelentkeztem a főnőknél és érdeklődtem, meggyónt-e minden beteg?

— Mind, főtisztelendő uram, csak egy nem.

— És ki az?

— Oh, főtisztelendő uram, azzal nem tudnak semmit sem elérni, annak már hite sincs.

— Szeretném legalább látni — válaszoltam.

— Jól van, — mondotta a főnő — menjünk vissza a kórterembe.

Szívélyesen üdvözöltem a betegeket és megkérdeztem, elvégezte-e mindenki a szentgyónását. Általános igen volt a felelet.

— De egy még sem — érdeklődtem tovább. — Hol lehet?

Egyik beteg megmutatta. Mihálynak hívták, így mondta a kedves nővér is. Megismerkedtem vele. Egyik szó a másikat követte és hamarosan rájöttünk, hogy földiek vagyunk.

A férfit nagy sérelem érte és mivel Isten nem büntette meg kívánságára azonnal a bűnöst, hátat fordított a hitnek, Egyháznak. Esküvője előtt apósával együtt ment gyónni. Ott sokáig kellett várnia, ezért elhatározta magában: ma utoljára gyóntam életemben, soha többé nem megyek. Ennek 35 éve.

Tanácsstalan voltam, nem tudtam, hogyan győzhetem meg. Végül megkérdeztem:

— Volt ma szentmisén?

— Igen, egy szobából hallgattam. A szobát azonban egy folyosó választotta el a kápolnától és mind a két ajtó csukva volt — felelte.

Gyónni semmiáron nem akart.

Mentőgondolatom támadt:

— Nézze csak, a kápolnában van egy szép Jézus Szíve-kép. Jöjjön velem és imádkozzunk előtte együtt egy Miatyánkot, főképen azért, mert ma nem volt szentmisén.

— Ezt igazán megtehetem — felelte. — Menjünk.

A szentséges Szív irgalmas volt hozzá. Miután imánkat befejeztük, így szóltam hozzá:

— Talán mégis jó volna, ha most a jó Istennel kibékülne. Nézze, most teljesen egyedül vagyunk és itt nyugodtan meggyónhat.

Azonnal beleegyezett, elkészült, meggyónt. A következő napon szentáldozáshoz járult.

Kedves Olvasó! Térdelj most le a Jézus Szíve-kép előtt és segíts nekem megköszönni az isteni Szívnek, hogy oly kegyes volt egy szegény lélekhez és megadta neki azt a békét, amelyet ezen az éjtszakán angyalok hirdettek a jóakarató embereknek.

112. LEGYŐZVE.

Néhány hónappal ezelőtt egy hivatalnok betegápoló nővért kért öreg, beteg édesanyja mellé. Hamarosan ő is súlyos beteg lett és semmi remény sem volt felgyógyulásához. Így a nővérnek egyszerre két beteget kellett ápolnia.

Az idős édesanya részesült a halotti szentségekben. A plébános tudta, hogy a hivatalnok is halálos beteg. Meglátogatta és megpróbálta őt a szentségek felvételére bírni. Tudta azt is, hogy hosszú évek óta elhanyagolta vallásos kötelességeit és azért nem is volt sok reménye. Feltevésében nem csalódott, a hivatalnok hallani sem akart a szentségekről.

Mikor ezt meghallottam, elhatároztam, hogy meglátogatom. Ez nem volt feltűnő, mert a közelben laktam és jól ismertem őket. Beengedtek. Szomorúan láttam, hogy egyetlen szentkép vagy feszület sincs a lakásban. Először ezen akartam segíteni és néhány nap múlva egy kis feszületet adtam át a nővérnek azzal, hogy a betegeknek küldöm. Pár nap múlva pedig egy szép nagy Jézus Szíve-képet küldtem.

Amikor a nővér a feszületet átnyújtotta, így szólt: „Jól van, tegye az édesanyám szobájának falára. Nekem itt nincs rá szükségem.”

A nővér szomorúan hallgatott és a haldokló anya közelében a falra függesztette. A Jézus Szíve-képet sem tűrte a férfi és azt mondta, hogy nem illik a szobájába, nem akarja. A nővér ezt már nem hagyta szó nélkül. Kijelentette, hogy olyan szobában nem marad, ahol nem tűrik meg Jézus Szíve képét, és inkább elmegy tőlük, keressenek más ápolót. Erre a beteg nem volt elkészülve. Egy pillanatig meghökkenve hallgatott, azután engesztelni próbálta a nővért: „Na jól van, ha úgy akarja, felakaszthatja ide a falra.”

Ez meg is történt és elég volt ahhoz, hogy az irgalomteljes isteni Szív a kegyelem gazdag kincseit kiöntse. Nemsokára együtt imádkozott a nővérrel. Esti imánál többször kezébe vette a feszületet. Rövid röpimákban fohászkodott az isteni Szívhez. Végül készen volt arra, hogy a jó Istennel kibéküljön.

A plébános úr azonnal eljött. Nagy áhitattal és bizalommal vette fel a szentségeket. Másnap végrendeletet csinált. Néhány nap múlva imádság közben szélütés érte, elveszítette eszméletét. Még három napig élt, azután csendesen elhunyt az Urban.

113. JÉZUS SZÍVE HÓNAPJÁBAN.

Körülbelül két évvel ezelőtt történt. A bécsi Egyetemtemplomban már évek óta megünneplik júniust (a Jézus Szíve-hónapot) és az első-pénteket. Egy buzgó lélek jú-

nibusban mindennap résztvett a Jézus Szíve-ájtatosságon. Július első péntekén is a templomba ment és ott a megszokott helyen, a Jézus Szíve-szobor előtt letérdelt. Észrevette, hogy egy férfi — aki egész júniusban soha nem hiányzott — most is eljött az ájtatosságra. A templomajtóban megvárta és beszédbe elegyedett vele. A férfi ekkor elmondotta, hogyan szerette meg az Úr Jézus szentséges Szívét.

„Munka után barátaimmal mindennap a korcsmába mentem. Késő éjszakáig kártyáztunk. Néhány héttel ezelőtt az egyik társam veszekedni kezdett és megvádolt, hogy hamisan játszom. Nyerőkártyáim még a kezemben voltak, haragomban odadobtam, majdnem egymásnak mentünk. Otthagytam a barátokat, kimentem a korcsmából. Hová menjek? Haza? Ezt nem akartam, mert feleségemnek és gyermekeimnek feltűnt volna korai hazatérésem. Eszembe jutott, hogy a templom mögött kisebb hentesáru üzlet van, előtte pad. Olcsó vacsorát vásároltam és a padon elköltöttem. Jól esett, de hamar elfogyott. Mivel töltsöm még el az időt? Néhány perc múlva láttam, hogy igen sokan sietnek a templomba, előkelő és egyszerű emberek, még autóval is érkeztek látogatók. Vajon mi lehet itt? Biztos, valami nagy ünnep van. Valahányszor a templom kinyílt, kellemes tömjénfüst áradt ki. Eszembe juttatta boldog gyermekéveimet, amikor gyertyafény világította be a kis házioltárt. Körültérdeltük, apám és anyám előimádkoztak, nagyanyám pedig minden alkalommal azzal fejezte be az ájtatosságot: „Gyermekeim, ha valamikor saját otthonotok lesz, ugyanígy tegyetek.” — Hogy akkor mit gondoltunk mint gyermekek, már nem tudom, de most elhatároztam, hogy az én otthonomban is megteszem, és abba nem hagyom, míg az örökkévalóságba nem jutunk.

Ekkor kihallatszott az orgona szelíd hangja. Mintha valami erő húzott volna befelé. Kíváncsian beléptem, 16 év után először. Esküvőm óta nem voltam templomban. Feleségemhez durva voltam, mikor vasárnaponként a templomba hívott. A szentképet letéptem a falról és elégettem. Csak egy kis, jelentéktelen képecskét hagy-

tam meg, de csak azért, mert azt a nagyanyám halálos ágyán adta át nekem, mondván: „Gyermekem, nagyon szegény vagyok, nem hagyhatok rád semmit. Ez a kép mindenem, neked adom. Tartsd tiszteletben.” — Azután meghalt.

A képet megtartottam, de a szekrénybe tettem. Tegnap ismét előkerestem és ezentúl mindig magamnál hordom.”

Tárcájából megsárgult, foltos képet vett elő. Jézus Szíve-kép volt, töviskorona vette körül. Alája ez volt írva: „Jézus Szíve szeretete.”

Mélyen meghatva nézte a templomlátogató a képet és észrevette, hogy a munkás arcán könny gördül le, kezei pedig remegtek.

„A feleségem — beszélt a férfi — térdre esett, mikor legidősebb gyermekem megmondta neki, hogy a képet magamhoz vettem. Nem tudta, mit akarok vele. Este így imádkozott: „Jézus Szíve, vezesd hozzánk vissza férjemet és ne engedd őt a korcsmába.” Ha mégegyszer meghallom így imádkozni, megmondom neki, hogy már három hete nem járok a korcsmába, hanem a templomba. De ezt majd nem hiszi el.

Ezentúl minden első-pénteken itt leszek egész családommal és ugyanezen a helyen újra találkozunk!”

IV.

**A JÉZUS SZIVE-TISZTELET ÁLDÁSAI
AZ ISKOLÁBAN ÉS A NEVELÉSBEN.**

114. A KIS KERESZTHORDOZÓ.

Brüsszelben buzgó katolikus munkáscsalád lakott. Az apa csak éppen annyit keresett, amennyi szűkösen elég volt családjá fenntartására és az orvosra. Orvosra? Igen, mert nyolcéves fiacskája kezén csontszú volt. Egy reggel az édesanya új kötést váltott. Ijedten vette észre, hogy az éjszaka a még előbb ép csontresz is elpusztult. Szemeit könnyek borították. A kisfiú szó nélkül tűrte a kötözést; megkérdezte anyjától: „Miért sírsz, édesanyám?” Az anya nagy bánatában szólni sem tudott. Némán emelte a fiúcska kezét a világosság felé. A fény áttört a kis kezecskén. „Édesanyám, — szolt a gyermek — ne sírj! Nézd csak, — és a falon függő Jézus Szíveképre mutatott — neki is átfúrták mind a két kezét irántunk való szeretetből. Édesanyám, az Úr Jézus iránti szeretetből én is szívesen viselem el, hogy az egyik kezem át van fúrva.”

115. JÉZUS SZÍVE RENDET CSINÁL AZ ISKOLÁBAN.

Káplánkoromban az elemi iskola felsőbb osztályai-ban hittant tanítottam. Rendszerint 90—100 gyermek volt együtt. Nehéz munka volt. A tanító — különben igen derék férfi — nem tudott fegyelmezni és nekem sem sikerült. Erős hangommal sem tudtam rendet teremteni. A hangos beszéd és kiabálás minden erőfeszítésre sem szűnt meg. Tanulásról, magyarázásról szó sem lehetett.

Ekkor Jézus Szívéhez fordultam segítségért. Mentő-gondolatom támadt. Egy napon szép színes Jézus Szíveképet vittem az iskolába és fontoskodó, titokzatos arccal mondtam: „Gyerekek, azt hallottam, hogy ti nagyon

szépen rajzoltok, lenne szíves valamelyiktek ezt a szívet lerajzolni és kifesteni? De nagyon szép legyen!” Több kéz emelkedett a magasba, kiválasztottam a legjobb fiút.

A következő órán meglepődve néztem a jól sikerült képet. Megdícsértem a kis művészt és megmutattam a képet az egész osztálynak. — Nézzétek, fiúk, több ilyen képre volna szükségem. — Ismét többen jelentkeztek. Néhányat megbíztam. A következő hittanóráig nagy-szerű versengés folyt, kié lesz a legszebb. Most még tovább mentem. A legügyesebb rajzoló gyermekkel óra előtt a táblára rajzoltattam a Szívet és alája irattam: „Vigyázz! Jézus Szíve van itt!”

Többször megismételtük. Mindannyiszor más gyermek rajzolta és különböző mondásokat, fohászokat írtunk alája, amelyeket az egész osztály karban betanult. Lassankint megváltoztak, szorgalmasak, jómagaviseletűek lettek. Ezt az Úr Jézus szentséges Szíve művelte. Ha az Üdvözítő megígérte Alacoque Szent Margitnak, hogy megáldja a házakat, ahol Szíve képét kifüggesztik, éppen úgy megáldja az iskolát, ahol az Ő szentséges Szívét a gyermekek kifüggesztik, szeretik és utánozzák.

116. ENGEDJÉTEK HOZZÁM A KISDEDEKET!

Mint kezdő tanító megígérttem az Úr Jézus szentséges Szívének, hogy tiszteletét és szeretetét előmozdítom a reám bízott gyermekek lelkében. Kollégáim csakhamar megfélemlítettek. Szerencsére régi ismerős pappal találkoztam, aki felbátorított, hogy csak hajtsam végre nyugodtan szép tervemet. Hozzá is fogtam és hála a szentséges Szívnek, igen sok örömben volt részem. A gyermekek nagyon jók voltak és valóban tisztelték az isteni Szívet. Ezt különböző alkalmakkor be is bizonyították. Az iskolai eredmény várakozáson felül jó volt, amit nem tudtam volna elérni gyengeségemmel. Csodáltam a gyermekek áldozatkészségét és teljesítettem óhajukat, hogy mindig többet halljanak az Úr Jézus szentséges Szívéről. E célból meghozattam azokat a könyveket, amelyekben

gyermekek számára írt Jézus Szíve-történetek voltak. Bámulatos csendben figyelték a felolvasást, s ha csak kis szabadidő volt, kitartóan könyörögtek, hogy az Úr Jézusról beszéljek. Akkor még nem tudtam, hogy az Úr Jézus a kicsinyeknek és tisztaszívűeknek nyilatkoztatja ki magát, de csodálattal töltött el a gyermekek buzgó-sága.

A tantárgyakban is annyira szorgalmasak voltak, hogy többet már kívánni sem lehetett és kitartottak az iskolaév végéig. Az iskolalátogató az eredményt kiváló-nak minősítette. Nem tudta, honnan kapjuk az áldást és ott kereste, ahol az nem is volt.

Minden hónap első péntekén és egész júniusban az osztályban kis oltárt készítettünk, melyre a Jézus Szíve-képet tettük és feldíszítettük. A gyermekek maguk végez-ték a díszítést. A gyertyák égtek, mialatt elmondtuk az iskolai imát és utána Jézus Szíve-éneket énekeltünk. Eze-ken a napokon a gyermekek még jobbak voltak. A taní-tás után elmentünk a közeli plébániatemplomba, rövid szentségimádást végeztünk, azután egy nagyobb gyermek elmondotta a Jézus Szíve-litániát a kérésekkel és felaján-lással, végül Jézus Szíve-éneket énekeltünk. Mindezt a lehető legszerényebben, feltűnés nélkül csináltuk.

A gyermekek buzgó-sága a felnőtteket is a temp-lomba vonzotta. Több gyermek gondolt arra, hogy az Úr Jézusnak biztosan öröme telnék abban, ha az első-pén-teken résztvennének a szentmisén és nemcsak négyszer áldoznának egy évben, hanem minden pénteken. Sem eső, sem hó, sem szél, sem vihar nem tudta őket ebben megakadályozni. Az iskolából kimaradt gyermekek is hűek maradtak e szép szokásukhoz.

Az Úr Jézus isteni Szíve megváltoztatta az emberek gondolkodását. Nagy fénnel tartották meg Jézus Szíve ünnepét. Majdnem minden gyermek szentáldozáshoz járult. Az Úr Jézus Szíve iránti szeretet a gyermeki szí-vekben jó talajra talált. A gyermekek áldozatkészsége mindig nagyobb lett, az érzékenység, önfejlőség, vesze-kedés teljesen megszűnt közöttük. Olyan jól éreztem magamat az iskolában, hogy szinte nehéz volt hazamenni.

Régi tanítványaimtól — akik már kikerültek az életbe — igen sok levelet kapok. Kivétel nélkül mind ezt írják: „Jézus Szívét nem felejtettem el, az iskolában töltött idő életem legboldogabb ideje volt.”

Egy alkalommal Jézus Szíve-kép volt a kezemben e felírással: „Állj meg, Jézus Szíve van velünk!” Egy nem nagyon okos kisleányka így szólt: Tanító néni, kérem, szíveskedjék kifüggeszteni az V. osztály ajtajára, akkor az is Jézus Szíve-osztály lesz. Az V. osztály öröme kimondhatatlan volt.

Egyik gyermek halálosan megbetegedett. Igen jó kisleány volt, de nagyon szegények. Társnői apró ajándékokkal kedveskedtek neki. Jézus Szíve bizonyára örült a gyermekek szeretetgyakorlatainak. Mint egy kis angyal feküdt a koporsóban. Társnői fehér fátyollal mentek a halottas kocsi mellett és örvendezve mondták: „Ő már Jézus Szívén van!”

A gyermekek a Jézus Szíve-tisztelet legjobb apostolai a családban. Ha a nevelők sok vigasztalásban akarnak részesülni, vezessék tanítványaikat Jézus szentséges Szívéhez. Az Úr Jézus hűséges lesz ígéreteiben, főképp, ha az előtte oly kedves gyermeksereg tiszteli szentséges Szívét.

117. A JÉZUS SZÍVE-TISZTELET ÁLDÁSAI AZ ISKOLÁBAN.

Levelet kaptam, melynek tartalma a következő:
„Nagy örömmel közlöm, mily nagy haszonnal járt a Jézus Szíve-tisztelet elterjedése iskolánkban. Egyik jótevőm segítségével vettem egy szép Jézus Szíve-képet és a tanteremben kifüggesztettem. A hónap első péntekén szép Jézus Szíve-ájtatosságot tartottunk. A képet virágokkal díszítettük, előtte mécses égett. Az olajat a gyermekek hozták. Elmondtuk a Jézus Szíve-litániát, néhány röpimát és a felajánlást.

Júniusban még szebben díszítettük fel a képet és még buzgóbban imádkoztunk Jézus szentséges Szívé-

hez. A gyermekek közül többen otthon is felállítottak Jézus Szíve-oltárt és így vitték be a családba a Jézus Szíve-ájtatosságot. Az első-péntekesek és június hónap megünneplésén kívül naponta mondtak el közösen egy imát Jézus szentséges Szívéhez.

Micsoda lüktető lelki élet kezdődött iskolánkban! A gyermekek igyekeztek minél több áldozatot, önmegtagadást és erényt gyakorolni szeretetből az Úr Jézus szentséges Szíve iránt. És mily nagy volt örömük, mikor egy aranymetszésű könyvbe beírhatták jócselekedeteiket. Jézus Szíve-képet ragasztottunk a könyvbe, néhány gyermek szép Szívet rajzolt, alája fohászt vagy más szép mondást írtak. Ha valami rendetlenség kezdődött, vagy a fegyelmezés nehezen ment, csak azt kellett mondanom: „Most áldozatot hozunk az Úr Jézus szentséges Szívének” — azonnal rend támadt. Sokkal több eredményt értem el a Jézus Szíve-tisztelettel, mint minden pedagógiai és metódikai fogással.

Különösen jó volt ez az ájtatosság a serdülőkorban. Sok veszélytől óvta és őrizte meg a tiszta gyermekszíveket.

Igen jól bevált az egyházi évvel együtt haladva, az ünnepek jelentőségét felhasználva, a gyermekek buzgóságát és áldozatkészségét felkelteni. Ez nagy változatoságot hozott lelki életükbe.

Ajánlom minden nevelőnek és tanítónak, vezesse a gyermekeket az Úr Jézus szentséges Szívéhez, meglátják, mily szép eredményt érnek el a nevelésben és oktatásban.

118. VEZESSÉTEK A GYERMEKEKET JÉZUS SZENTSÉGES SZÍVÉHEZ.

Bárcsak belátnák a szülők és nevelők, mily felülmúlhatatlan nevelési eszköz Jézus Szíve-tisztelete. Sok önfejű gyermek semmi áron sem mond le akaratosságáról, mások gyenge akaratúak, érzékiesek, sem a szép szó, sem a büntetés nem használ, de Jézus Szíve-tisztelete megmenti ezeket, mert kegyelmével az önlegyőzés, az

önmegtagadás könnyűvé válik, ha iránta való szeretetből gyakorolják.

Elsőáldozásra készültek a gyermekek. Tagjai voltak a Jézus Szíve Gyermekegyesületnek és a Tiszteletőrségnek. A szentórákon főképen a kísértések elleni küzdelemre készültek.

A kis Amáliát tanulás közben öccse folyton zavarta. A leányka élénk, indulatos volt és semmiféle bántást nem hagyott megtorlás nélkül. Ekkor hirtelen eszébe jutott, hogy éppen most van az ő szentórája: „Szerencséd! — kiáltotta öccsét megfenyegetve — de az óra végén megkapod, amit érdemelsz.” De mire az óra végetért, az ő haragja is elpárolgott, és boldogan kacagott, hogy legyőzte önmagát.

*

Irgalmas nővér magyarázta a gyermekeknek, mily nagy örömet szereznek Jézus szentséges Szívének, ha iránta való szeretetből valamiről lemondanak. — „Tudjátok — mondotta — az emberek igen sokszor tövist szúrnak bűneikkel az Úr Jézus szentséges Szívébe. Éppen azért ti jobbak legyetek és jóságtokkal engeszteljétek.”

Erre egy kisleány elhatározta, hogy önmegtagadásból nem nézi meg a kirakatokat és nem néz ki a villamoson, hogy ezzel örömet szerezzen az Úr Jézus Szívének. A kirakatokat és a villamost kedves barátainak nevezte.

*

Egy kilenc éves kisleány így szólt édesanyjához:

— Anyukám, szeretnék valamit kérni, kérek, ne tagadd meg. Valami nagyot, de azt hiszem, a jó Isten örülne neki!

— Gyermelem, — mondotta az anya — ha a jó Istennek tetszik, én sem tagadom meg. Semmi sem lehet nekünk nehéz, amit a jó Isten kíván.

— Nekem nem nehéz, édesanyám, de neked az lesz!

— Ohó, azt hiszi a kisasszony, hogy a jó Istennel szemben nagylelkűbb, mint az édesanyja? Na hamar, ki vele, mi az a nagy dolog, amit tőled a jó Isten kíván?

— Édesanyám, — mondotta pirulva — kérem szépen, vonjon el tőlem néha olyan ételt, ami nagyon ízlik; — szidjon meg néha a testvérek előtt, amikor nem is érdemlem... és... taszítson el, de ne sokszor, ha meg akarom csókolni.

— De mire való ez? — kérde meghatottan az anya.

— Mert... suttogta elfogultan a leányka — mert én még nem szenvedtem semmit az Úr Jézusért, és ha valaki Őt szereti, akkor szenvedni is kell érte. Így tanultam az iskolában. És... miért ne lehetnék én is szent? Azért ezután sohasem leszek mérges, elégedetlen és mindent elviselek és elszenvedek.

Az édesanya mélyen meghatva fogta meg leánya kezét, tisztelettel megcsókolta tiszta homlokát, könnyes szemekkel nézett a feszületre és halkan mondotta:

— Hála neked, jószágos Istenem!

*

Tirol pompás hegyei között, ahol minden csúcs és minden völgy, minden fa és fűszál a békét és csendet hirdeti, hangzik fel gyakran az ének: „Fel, fel tiroliak, emeljétek kezeteket, szíveteket a kék ég felé! Amit atyáink dicsértek, azt dicsérjük újra mi: „Örök hűség Neked, Jézus Szíve!”

Ebben a Jézus Szívének szentelt országban lakott a mult század második felében egy boldog házaspár. Mély vallásosság, béke és kölcsönös szeretet volt a biztos alap, amelyre boldogságuk épült. Jólét vette őket körül, okosan takarékoskodtak, rend, tisztaság és hűséges kötelességteljesítés gyarapította javaikat.

Hogy boldogságuk teljes legyen, egészséges fiúcskával áldotta meg őket az Isten, akit még egy kisleány és két fiú követett. A két utolsót a szülők nagy bánatára néhány hónap múlva az Úr magához szólította, hogy benépesítse velük az eget. A jó édesanya, mint kitűnő nevelő kihasználta ezt a fájdalmas megpróbáltatást és gyakran ismételtette megmaradt két gyermekének: „Két gyermekem van már az égben és nektek is oda kell jutnotok!” Nem a földnek, hanem az égnek akarta nevelni

gyermekkeit; nem a hiúságnak és önzésnek, hanem az egyszerűségnek és az alázatosságnak.

Ennek az igazi keresztyény anyának minden cselekedete, minden szava ezt a szent célt szolgálta. Gyakran mondotta gyermekeinek: „Inkább lássalak halva benneket, mint egyetlen halálos bűnnel. Azok, akik súlyosan vétkeznek, megcsalják az Úr Jézust. Ugye, gyermekeim, ti erre nem lennétek képesek? Ameddig a szívetek tiszta, addig tiétek a mennyország. De csak addig! Azért féljetek a bűntől! Az ártatlan szív legnagyobb kincseitek!” Ilyen és hasonló tanítások felejtethetlenné maradtak a gyermekek előtt.

Dacára annak az igazi keresztyény szellemnek, amelyben a gyermekek a családi körben éltek, a leánykánál fékezhetetlen harag és indulatosság fejlődött ki. A szülők aggodalommal figyelték gyermeküket. Mit csinált az okos anya? Talán olajat öntött a tűzre, mérges, korholó szavakban? Nem, Jézus szentséges Szívéhez vezette a mérges Erzsébetet. A falon szép Jézus Szíve-kép függött, alatta csinos kosárka. A jó anya a képhez vezette leányát, rámutatott és így szólt: „Nézd, kisleányom, itt van Jézus Szíve, amely téged nagyon szeret. Nem próbálnád meg íránta való szeretetből haragodat legyőzni, jó és engedelmes gyermek lenni? Ha egy egész napon át mindenkel meg leszek veled elégedve, este ráírhatod egy papírszeletkére, hogy jó voltál és beteheted a kosárába. Jézus Szívének nagy örömet szerzel vele. Megáld érte, amint megáldotta azokat a gyermekeket, akikről oly szépet olvastál a Bibliában.”

Ez a gondolat nagyon megtetszett a gyermeknek és igen jó orvosságnak bizonyult. A kis Erzsébet mindjobban igyekezett hibáját leszokni és hamarosan megtörtént, hogy már délután megkérdezte édesanyjától: „Anyácskám, ugye ma is tehetek cédulát a kosárába?” S rövid idő múlva teljesen leszokott hibájáról.

A jó édesanya már két kisebb gyermekénél van a mennyben. A fiú és a leány sok küzdelem után elérte hivatását: mindketten apostolai lettek a legszentebb Szívnek és életük végéig ki akarnak tartani abban.

119. A JÉZUS SZÍVE-KÉP NEVELŐ EREJE.

Amerikai nevelőintézetben történt. A gimnázium egyik magasabb osztályában a diákok között vallásellenes szellem terjedt el. A páterek minden fáradozása hiábavalónak bizonyult. Már a végefelé járt a húsvéti szent idő, és a fiúknak több mint fele nem végezte el húsvéti szentgyónását és szentáldozását. Nem is akarták. Sőt az egyik diák határozottan kijelentette, hogy ő nem fog áldozni, még akkor sem, ha a pokolba jut. Az apja sem áldozik, az is a pokolba jut, és inkább lesz együtt a pokolban az apjával, mint valahol máshol egyedül. Már június végefelé járt, mikor az egyik páter Jézus Szíve-képet szerzett és kifüggesztette a VIII. osztály termében. Csodálatos! A nélkül, hogy egyetlen szót is szóltak volna, a következő napon a lehangosabbak elvégezték a szentgyónást és három napon belül az egész osztályban senki sem tartozott húsvéti kötelességével.

V.

**A JÉZUS SZIVE-ÁJTATOSSÁG
A LELKIPÁSZTORKODÁSBAN.**

120. EGYKOR ÉS MOST.

Plébániámon megszerveztük az imaapostolságot — írja egy plébános. Mikor ezt a tényt közlöm, megírom, mily áldásos hatása van plébániai híveim között a Jézus Szíve-tiszteletnek, melyet három évvel ezelőtt kezdtem. Az Úr Jézus szentséges Szíve iránt érzett mély hálával vallom, hogy az Úr Jézus nálunk csodálatosan teljesítette ígéreteit, amelyeket Alacoque Szent Margitnak adott: „Hirdetem és hirdettetem az egész világgal, hogy kegyelmeimnek nem lesz mértéke és határa azok számára, akik Szívemet keresik!” Így mondta az Úr szolgáló leányának, aki még hozzáfűzte: „Nem hiszem, hogy volna még egy olyan ájtatosság, amely vonzóbb volna, mint a Jézus Szíve-tisztelet, amellyel a lelkek a legrövidebb idő alatt legnagyobb tökéletességre juthatnak. Isteni Udvözítőm kinyilatkoztatta nekem, hogy a papok, akik az Úr Szívét tisztelik, megkapják a kegyelmet, hogy a legkeményebb szíveket is megtérítik és csodálatos eredményeket érnek el a lelkekkel. A világiak pedig megkapják az állapothoz szükséges kegyelmet.”

Csak össze kell hasonlítanom plébániám jelenlegi és azelőtti állapotát. Az Úr Jézus Szíve dicsőségére és papársaim épülésére kijelentem, hogy a Jézus Szíve-tisztelet bevezetése óta a kegyelmek oly csodáját művelte az Úr Jézus, hogy megváltozott a község arculata és híveim is teljesen megváltoztak. Mily más most a templomi viselkedés. Mily sokan vesznek részt a szentmiséken és más istentiszteleteken. Mily sok a gyakori áldozó. A Jézus Szíve-tiszteletnek hatása azonban azokon látszik legjobban, akik valami egyesületbe tömörültek és a Jézus Szíve-tisztelet gyakorlását vették legfőbb program-pontjuknak. Ezeknek az egyesületeknek nagy taglétszáma

bizonyítja, hogy az Úr Jézus szentséges Szíve az a tűzhely, ahol a leghidegebb szívek is hamar lángragyulladnak. Plébániámon körülbelül csak 15 nő nem csatlakozott hozzánk. Ezek nem akarnak lemondani könnyelmű életükről, szórakozásaikról. Egyesületeim tagjain látom, hogy a Jézus Szíve-tisztelet teljesen átalakította őket, sokkal buzgóbbak és könnyebben ellenállanak a világ csábításainak.

Legyen hála, dicsőség és imádás az isteni Szívnek, most és mindörökké!

121. GAZDAG ARATÁS.

Másfél évvel ezelőtt, Úrnap vigiliáján átvettem a plébániát. Első dolgom az volt, hogy plébániámat az Úr Jézus szentséges Szíve oltalmába ajánlottam és képét a legszentebb Szűzanya Szíve képével együtt a mellékoltáron elhelyeztem. E két kép előtt állandóan mécses égett, mintha mondanák, hogy a mi szívünk szeretetének lángja sem alszik ki.

Plébániámon a Jézus Szíve Szövetségnek több mint 600 tagja van. Hogy mit jelent ez a plébánia életében, azt nem lehet kifejezni. Ez alkalommal néhány eseményt mondok el, amelyek bizonyítják, hogyan segít az Úr Jézus szentséges Szíve azokon, akik teljes bizalommal fordulnak hozzá. Híveim minden bajukban kilencedet végeznek Jézus szentséges Szívéhez és mindenkor meghallgatást nyernek.

Két ifjú nehéz helyzetében az isteni Szívhez fordult és megígérték, ha segít rajtuk, nyilvánosságra hozzák azt. Az egyiknek egy köszilánk esett a szemébe és félt a megvakulástól. Nagy fájdalmában és félelmében ígéretet tett az isteni Szívnek. Igen rövid idő múlva a fájdalmak elmúltak, és bár a szilánk jól látható volt, éppen olyan jól látott, mint azelőtt.

*

Nagyok és csodálatosak voltak a kegyelmek, amelyeket a haldoklóknak adott. Egy fiatalember nyaka és

vállai évek óta csúnya sebekkel voltak tele, melyektől igen sokat szenvedett. Ő is tisztelni kezdte a szentséges Szívet és a türelemnek és odaadásnak gyönyörű példáját mutatta. Olyan volt, mint a békétűrő Jób. Csodáltuk nagylelkűségét, amellyel az Isten akaratát elfogadta. Szíve örömmel, lelke békével telt meg. Sugárzó arccal mondotta édesanyjának:

— Édesanyám, ma igen nagy öröm ért, nem is tudom elmondani.

— Milyen öröm? — kérdezte az anya.

— Láttam az Úr Jézust szentséges Szívével; még ma hozzá megyek! — felelte a fiú.

— Ugyan ne képzelődj, ilyen gyorsan nem hagyatsz itt minket.

A fiú erősködött, hogy még ma meghal. Ágyához hívatta testvéreit, elbúcsúzott tőlük, néhány intelmet adott nekik és mosollyal az ajkán csendesen elaludt Jézus Szívén, hogy az örökkévalóságban ébredjen fel.

*

A halálnak ezt az édességét egy fiatal anya is megízlelte, aki hosszabb ideje szenvedett sorvadásban. Buzgó tisztelője volt a szentséges Szívnek, akitől igen sok kegyelmet kapott. Mikor halottaságján feküdt, arcán béke és öröm látszott. Minél inkább közeledett halála, annál nyugodtabb és Istenre hagyatkozóbb lett. Oly nagy volt lelkének boldogsága, hogy haldokolva énekelni kezdett. Aki látta siralmas állapotában boldogan énekelni, akaratlanul is sirva fakadt. Énekelve és imádkozva aludt el Jézus szentséges Szívén.

*

Az elmúlt nyáron 41 fiatal leány ajánlotta magát Jézus szentséges Szívének és ígéretet tettek, hogy buzgón fogják tisztelni, szeretni és engesztelni. Minden hónapban megáldoznak, a körmeneten égő gyertyával kísérik a legméltóságosabb Oltáriszentségben értünk dobogó isteni Szívet, kerülük a veszélyes ismerkedést, az erkölcstelen szórakozást, szüleiknek engedelmeskednek,

és az öregeknek és fiataloknak egyaránt példái lesznek. Hogy mennyire tetszetek ezek az ígéretok az Úr Jézus szentséges Szívének, azt hamarosan be is bizonyította.

Az egyik fiatal leány az erdőben nagyon megijedt, szívbajt kapott, és már négy éve szenvedett epilepsziában. A rohamok hol gyakrabban, hol ritkábban jöttek, rendszeren négy vagy hat hetenkint. Ha semmi izgalom nem érte, egy negyedév is elmúlt roham nélkül. Ezenkívül a gyomorrák jelei is mutatkoztak nála, ami annál érthetőbb, mivel édesanyja is abban szenvedett és novemberben Isten akaratában megnyugodva meg is halt. Mikor utoljára áldozott, lelkiatyja megkérdezte tőle, volna-e valami kívánsága: „Az ég, semmi más, csak az ég!” — felelte. Anyja halála annyira felizgatta, hogy ismét gyakori rohamokat kapott és alig tudott táplálékot magához venni. Sokat hányt. Ez az állapot február elejéig tartott. Annyira elgyengült, hogy az ágyból sem tudott már felkelni. Bármily keveset evett, szörnyű fájdalmak kínozták, amíg ki nem hányt. A görcsök állandóak és oly erősek voltak, hogy a melle csak úgy zihált tőle. Fokozatosan gyengült. El akarták látni a haldoklók szentségeivel, de azt hitték, hogy nem tud meggyónni, mert az esze is összezavarodott. Az isteni Szív mégis megadta a kegyelmet, hogy gyónhatott és áldozhatott. A szentáldozás után estig semmit sem vett magához. A betegség annyira tönkre tette, hogy arca egészen összeesett. Az ágya elé függönyt tettek, mert a világosságot nem bírta. Türelmetlenségre vagy panaszra soha nem nyílt ajka. Ha nagyon erősek voltak fájdalmai, megcsókolta a Jézus Szíve-érmet, maga elé tette az ágyra, és innen merített vigaszt és enyhülést. Sokszor úgy látszott, hogy elérkezett a vég, mivel lélekzete hosszabb időre is kihagyott. Atyja sokszor azt gondolta, hogy holt leányát tartja karjai között. A rohamok és görcsök most már tízpercenként jöttek.

Társnői ekkor kilenc napos ájtatosságot kezdtek Jézus szentséges Szívéhez. A beteg is tudomást szerzett róla. Ő maga nem tudott imádkozni, azért csak szeretetfohászokkal köszöntötte az isteni Szívet. Már nem re-

mélte, hogy egészségét visszanyeri, erre a kegyelemre nem tartotta méltónak magát. Az isteni Szív azonban másképp határozott. Február ötödike a kilencedek nyolcadik napja volt. Ezen az estén újra kapott epilepsziás rohamot, de ez az éjszaka folyamán nem ismétlődött meg. Reggelre annyira legyengült, hogy a szomszédok összejöttek, hogy jelen legyenek halálánál. Délben fél tizenkettőkor arra kérte apját, segítsen neki felkelni. Apja kiemelte az ágyból, de oly gyenge volt, hogy azt hitte, a karjai között hal meg. A leány ekkor hirtelen úgy érezte, hogy minden betegségéből teljesen meggyógyult. Meg is mondotta apjának, de senki sem akarta elhinni és újra visszafektették. Délután újra hányt, de este már nem akart ágyban maradni. Felkelt, egyedül járkált és ettől a perctől kezdve nem hányt és sohasem kapta vissza az epilepsziás rohamot.

A következő napon meglátogattam. Mint egy angyal, mosolygós arccal feküdt az ágyon. Minden ételt meg tudott enni, és olyan volt, mint az élet. Több mint ötvenen látták a betegágyán. Olyan volt ott, mint a szenvedő Üdvözítő. Ezek most nem győznek csodálkozni üde és egészséges arcszínén. Március hatodikán újra ment templomba. Szívén a Jézus Szíve-érem, fején virágkoszorú. A két legszentebb Szívnek felajánlott szentmisén magához vette a mennyei Orvost, akinek életét köszönhette.

Az apának és a két testvérnek öröme határtalan volt. Amily vigasztalan volt az apa felesége elhúnyta és legidősebb gyermeke betegsége miatt, éppen olyan nagy volt most bízalma Isten jóságában. „Most azután semmi megpróbáltatás vagy üldözés nem téríthet el hitemtől” — mondotta. A Jézus Szíve Leánykör tagjai, a rokonok és ismerősök öröme is határtalan volt. Elhatározták, hogy közösen hálából elvégzik a keresztutat és a hegycsúcson Jézus Szíve-kápolnát építtetnek.

122. JÉZUS SZÍVE MINDEN SZÍV KIRÁLYA ÉS KÖZÉPPONTJA.

Új plébániám hívei teljesen közömbösek voltak valósi dolgok iránt. Könnyen meg lehetett számolni a buzgó híveket. A szentáldozások száma mutatja legjobban a plébánia hitéletét, ami nálunk — sajnos — igen csekély volt. Csak a húsvéti szent időben volt valamivel nagyobb az áldozók száma.

Első szentmisémben megmondottam híveimnek, hogy felajánlottam őket Jézus szentséges Szívének és a szep-lőtelen Szűzanyának. És e két Szív tiszteletének köszön-hetem, hogy lekipásztori munkámban állhatatosan és bizalommal kitartottam. Megültük Jézus Szíve-ünnepét, gyönyörűen feldíszítettük a Jézus Szíve-oltárt. Kihirdet-tem, hogy szentgyónáshoz lehet járulni, és arra minden-kit meghívtam. Az első alkalommal már körülbelül negy-venen jöttek el. Nagy szolgálatot tett a leányifjúsági Mária-kongregáció, amelyet már készen találtam és mint prézes minden szeretetemmel és gondoskodással ápol-tam. A kongreganisták megkezdték a nagykilencedet, Mária-éremmel, szalaggal testületileg áldoztak. Sok buzgó lélek csatlakozott hozzájuk.

A Jézus Szíve-tisztelettel a gyakori szentáldozás is elterjedt. A hívek nagy számmal járultak már hétköznap is a szentségekhez, pedig ez eddig ismeretlen volt előttük.

Természetesen a gyermekek között igyekeztem az Úr Jézus Szíve-tiszteletét megismertetni, megszerettetni és őket a gyakori szentáldozásra nevelni. Ennek igen jó következménye volt, mert a gyermekek hamarosan meg-nőttek és mint felnőttek is hűek maradtak az Úr Jézus-hoz. Az asszonyokkal is elég könnyű munkám volt. Nehe-zebb volt a férfiakat és ifjakat megnyerni, de a munka náluk is megindult. És biztos vagyok abban, hogy az Úr Jézus, aki „Minden szív királya és középpontja”, meg fogja hódítani a férfiak és ifjak szívét is.

123. A LELKIPÁSZTOR ÁLMA.

Ritkán láttuk a jó plébánost. Szerette a magányt, dolgozószobája csendjét, az istenháza szent nyugalmat. Nem sokat beszélt, szinte szófukar volt. Annál többet gondolkozott. Aki látta, majdnem félt tőle, annyira komoly volt. Aki azonban ismerte, vonzódott hozzá, mert olyan melegszívű barát volt, akinél megértést és segítséget talált, barátot az öröm és megpróbáltatás idején. Mindenkinék jóságos atya volt.

Nagyon szép álma volt, papi, lelkipásztori álom. Régen, évek óta álmodott már. Komoly tekintete ilyenkor mosolygóssá változott a benső örömtől, szíve ujjongani szeretett volna. De ez csak rövid ideig tartott. Azután megint komoly, jóságos pap volt.

Vajjon miről álmodott? Látta felnőtt és kicsiny híveit az eucharisztikus Úr Jézus előtt. Eleinte keveset, azután mindig többet és többet, végül már majdnem mindenkit. Csak néhányan maradtak távol, a keményebb szívűek. — Ez volt az álma. És így kérdezte önmagát: Valósággá lesz ez valaha? Gondolhat-e arra, hogy ez beteljesedik? Ezekben a nehéz órákban az oltáriszentségi Jézus elé térdelt, tőle kért áldást és sikert.

Sokáig térdelt ilyenkor a hideg lépcsőn csendesen, magába mélyedve: „Uram! áldd meg szavaimat, áldd meg kezeimet. Vezess engem, taníts engem. Uram, szólj, hallja a Te szolgád.”

Remény és aggodalom között munkához látott. Ismerte híveit. Jók voltak, igazán jók. De hallgatnak-e majd rá, túl teszik-e magukat az előítéleteken? Nem mondják-e: Én mindig így csináltam, többet már nem tudok tennil

Mégis munkához látott. Erős hittel bízott Istenben és — imádkozott. Onmagán kezdte a munkát. A híveknek a lelkipásztortól kell tanulniok, neki kell jópéldát adni. Megkettőzte buzgóságát. Gyakran, igen gyakran ment a templomba, hogy Istenével beszélgethessen. Az emberek látták, feltűnt nekik ez és tetszett is. A pap példája másokat is odavonzott: a buzgókat és kereszthordozókat. Az

Udvözítő nem volt többé elhagyatva, nem volt többé egyedül.

A cselekedetet a szó követte, hívás, felvilágosítás alakjában. A szószékről elhangzott szót szívesen fogadták. Az emberi szó mellé a betűt vette segítségül. Kis imákat, vallásos iratokat adott a gyóntatószékben, és elküldötte az otthonokba. „Adok a pihenés órájára egy jóbarátot” — mondotta — és ezek valóban jóbarátok lettek. Olyan dolgokról beszéltek, amiről még nem tudtak a lelkek. Segítették előkészíteni a talajt a lelkipásztorkodás munkájához, az Úr Jézus Szíve iránti szeretet növeléséhez.

Hamarosan megalakult a Jézus Szíve Szövetség. Kicsi, de életerős hajtás volt ez az egyházközség fáján. Tagjai telve voltak hitbeli meggyőződéssel. A következő év munkája az volt, hogy ezt jobban kiépítse és növelje.

Sikerült megnyernie a gyermekeket is és általuk a szülőket. A gyakori közös szentáldozásokat a gyermekek kezdték. Énekelve, imádkozva, hosszú sorokban ünnepélyesen mentek az isteni Gyermekbaráthoz. A gyermekek példája vonzotta a felnőtteket is. Előbb az anyák, azután a testvérek, később az apák és fiútestvérek is csatlakoztak.

Felébredt a lelkekben a szeretet az Eucharisztia és az Úr Jézus szentséges Szíve iránt. Ezt bizonyították az első-péntekesek. 50, 100, azután 200 és 300, végül 800 és 1000 személy is járult ilyenkor az Úr asztalához. Szentsegítmádási órákat tartottak külön a férfiak, külön a nők, a lányok és a gyermekek. Jézus Szíve Hirnöke kedves olvasmányuk lett.

A plébános álma megvalósult.

Kedves Olvasó! A te plébánosodnak is ilyen álma van. Segíts neki, állj mellé, hogy álma valóra váljon.

VI.

**A JÉZUS SZIVE-ÁJTATOSSÁG
ÉS AZ IFJÚSÁG.**

124. KIÉ VAGY?

„Engedjétek hozzám jönni a kisdedeket.” Az Úr Jézus hívó szava igen mélyen hatolt a kis Péter anyjának lelkébe, és felajánlotta kisfiát az isteni Szívnek. Hogy a növekedő gyermek lelkébe korán belevesse azt, hogy Jézus Szívének van ajánlva, gyakran ismételte előtte: Kisfiam! Jézus Szívée vagy. Ha valaki megkérdezte: kié vagy? bátran felelte a fiúcska: Jézus Szívée! Édesapját, édesanyját nagyon szerette, de az Úr Jézus szentséges Szíve iránti szeretet mindig mélyebb és nagyobb lett lelkében. A szülői szeretet melegítő sugarában és harmatában és a vallásos nevelés hatása alatt a gyermek lelkében a keresztség által elültetett mag virágos fává nőtt. Abban találta legfőbb boldogságát, hogy a szeretet forrását: az isteni Szívet mindig jobban megismerhette és megszerethette.

A szülők kötelessége a gyermek szívét minél korábban az isteni Szívhez vinni, őt az imádságos életbe bevezetni.

A szülők a négyéves Péterrel kerti ünnepélyre mentek. A gyermek egy katona mellett kapott helyet, aki beszélgetni kezdett vele:

- Kié vagy? — kérdezte barátságosan.
- Jézus Szívée — hangzott a felelet.
- Jézus Szívée? — ismételte a katona csodálkozva.
- Mit jelent ez?

A gyermek is csodálkozva nézett a katonára, mert ő volt az első életében, aki ezt nem értette meg. A katona még egyszer megkérdezte, mit jelent az, hogy Jézus Szívée? A gyermek nem tudta elrejteni megütközését, anyjához húzódott és egész hangosan mondotta:

— Édesanyám, ez a katona bácsi nem tudja, mi az: Jézus Szívée.

Az anya csitította és csendesen magyarázta, hogy imádkoznia kell a katonáért, hogy ő is megismerje Jézus Szívét.

Azt már megértette a gyermek, hogy neki a katonáért imádkoznia kell és megnyugodott. A katonának azonban a szívébe markoltak ezek a szavak, arcát pír öntötte el, zavarba jött, azt sem tudta, mi történik körülötte. Sörét otthagya, elment. De nem haraggal, mert egész külseje elárulta, mily szívesen mondaná: „Én is Jézus Szívée akarok lenni!” A kicsike pedig buzgón imádkozott azokért, akik nem ismerik, vagy nem akarják ismerni Jézus szentséges Szívét.

125. A FEHÉR RÓZSABIMBÓ.

A hónap első csütörtöke volt. P. Ryan kora reggel óta gyóntatott. A távoli északafrikai vidéken már igen sokan ismerték a Jézus Szíve-tiszteletet és első-pénteken szentáldozáshoz járultak. Déli Űrangyalára hagyhatta el a páter a gyóntatószéket.

Néhány percre még letérdelt a kápolnában. Kívülről lépéseket hallott, a kavics megcsikordult valakinek a lába alatt; azt hitte, újabb gyónó érkezett. A lépések egyre közeledtek, az előcsarnokban elhalkultak. P. Ryan megfordult; két fényes szemet pillantott meg. Egy négy-ötéves kisleány állott előtte. A gyermeket nem ismerte, de neki úgy tűnt fel, mintha már látta volna. A páter intett a gyermeknek, aki oly elfogulatlanul jött, mintha már lett volna a templomban.

— Hogy hívnak? — kérdezte barátságosan.

A gyermekek hamar felismerik a jóbarátot s a kedves hangra megnyitják szívüket és ajkukat.

— Rózsabimbónak — válaszolt a kisleány. — A dajkám elaludt, kibújtam a sövényen és idejöttem.

— Anyád aggódni fog, ha nem lát maga mellett.

A gyermek arca bánatos lett:

— Anyám meghalt, mikor még egy másik házban laktunk és most egészen egyedül vagyok — és szemei könnyekkel teltek meg, ajkai remegtek.

Hogy a beszélgetésnek más irányt adjon, P. Ryan meghívta a gyermeket ebédre. Rózsabimbó nem fogadta el, azt mondotta, inkább hazamegy. Éppen ki akart menni a templomból, amikor hirtelen észrevett valamit, ami egész figyelmét lekötötte.

— Mi ez? — kérdezte élénken, ujjával a gazdagon diszített Jézus Szíve-szoborra mutatva.

— Jézus! — magyarázta a pap. — Akarsz közelebb menni hozzá?

Rózsabimbó szívesen fogadta a felhívást és mindketten közelebb léptek az oltárhoz, mialatt a gyermek folyton ismételte: „Jézus, Jézus.” Most hallotta életében először ezt a nevet. Hogy jobban megnézhesse, a páter a magasba emelte. Sokáig komolyan nézte, minden csekélységet észrevett.

— Miért tárja ki a kezeit? — súgta végül. — Mit akar tőlem?

— A szívedet akarja, Rózsabimbó. — Mikor a gyermek meghökkent arcát látta, folytatta: — Azt akarja, hogy szeresd és azt add neki, ami neked a legkedvesebb.

A gyermek kicsit gondolkozott:

— Legjobban a virágokat szeretem, — mondotta — elhozom a legszebbeket Jézusnak.

Ismét csend lett. Kis szünet után a megsebzett Szívre mutatva kérdezte:

— Ki sebezte meg? Oh, ki sebezte meg Öt ilyen nagyon?

— A zsidók — felelte a páter, gondolván, most megtudja, milyen vallású a gyermek.

A felelet tényleg megjött.

— A zsidók? — ismételte lassan a gyermek, mintha valamire emlékeztetné. — Tudod, én is zsidó vagyok, — de én nem sebesítettem őt meg. Nem, én nem tettem ezt.

Ez a gondolat annyira felizgatta, hogy P. Ryan igyekezett megnyugtatni a kicsikét, és hogy újabb izgalomtól megkímélje, azt mondotta:

— Jó lesz most már hazamenni.

— Jó, de előbb engedd megcsókolni — kérte.

A páter felemelte, a gyermek átkarolta az Úr Jézus nyakát, kicsi ajkai rátapadtak a nyitott szívsebre, miközben mondotta: „Jézus! szeretlek és nagyon sajnállak. Te tudod, hogy én nem sebeztelek meg!”

Bárcsak mindennap hallaná az Úr Jézus a szeretetnek és engesztelésnek e szavait. „A gyermekek és csecsemők ajkai által készítettél dicséretet ellenségeiddel szemben.” (Zs. 8, 3.)

Kilépve a templomból, a páter elbúcsúzott kis látogatójától és átsegítette a sövényen. Este így imádkozott a Szentség előtt: „Örök Atya, felajánlom szent Fiadnak drága Vérért a zsidók megtéréseért — főképen Rózsabimbóért.”

Néhány nap múlva a sövény közelében sétált s önkénytelenül is a kis zsidóleánykára gondolt. E percben a gyermek hangját hallotta. Rózsabimbó a sövény nyílásánál állt, két keze tele rózsával. Látszott rajta, mily nehéz munka volt számára letépní a rózsákat.

— Jézusnak szedtem, kérem, adja át nekil — szólt a virágokat a páternek nyujtva.

Meghatva nézte a páter a rózsákat és a gyermeket. Mind válogatott, szép rózsák voltak.

— Rózsabimbó, — mondotta a gyermeknek — ismerek egy rózsát, amely sokkal jobban tetszene Jézusnak, mint egy egész kertre való ezekből a gyönyörű példányokból.

A gyermek arca örömtől ragyogott, úgy látszik, megértette a szavakat, de a dada hívása megszakította a beszélgetést.

R. Ryan a templomba ment és a rózsákat az oltárra helyezte. Ezeket a gyermek maga szedte, mert látszott a gyermekkéz munkája. Az egyik bimbón vércseppek voltak. Ezt kivette a többi közül és a Jézus Szíve-szobor

lábához helyezte, miközben ismét felajánlotta az Úr Jézus vérét azért, hogy egy másik kedves rózsabimbó megtalálja az utat az isteni Üdvözítő lábához.

Hetek, hónapok múltak el. A leánykával nem találkozott. Egyik sétája alkalmával látta, hogy orvos megy be a kisleány otthonába. A kertésztől érdeklődött, ki a beteg. Rózsabimbó nagy lázban fekszik. Néhány nap múlva még rosszabb híreket kapott. A hónap első-péntekén megtudta, hogy a kis beteg állapotja válságosra fordult. „És — folytatta a kertész — éjszakánként félrebeszél és az ön kápolnájába akar menni. Néha ki akar ugrani az ágyból, úgy kell lefogni. A cseléd azt mondta, hogy folyton azt kiabálja: „Jézus hív!” De úgy gondolom, nem jól érthetik, hiszen zsidók!”

P. Ryan továbbment, de elhatározta, hogy este meglátogatja a gyermeket. Az esti ájtatosság után még újból a templomba ment, hogy a Jézus Szíve-oltár átalakításáról tárgyaljon. Vacsora után mégis átment a gyermekhez, bár nem nagyon remélte, hogy beengedik. Mindent a legnagyobb összevisszaságban talált. Az ápolónő néhány pillanatra egyedül hagyta a gyermeket s mire visszajött, a kicsike eltűnt ágyából. Senki sem tudta, hol van. Mivel nagyon gyenge, nem mehetett messzire, de a házban sehol sem találták.

P. Ryan is keresésére indult, de hiába. Ekkor valami átvillant az agyán. Sietve ment a kápolnába, nem csalódott. Rózsabimbó — mint egy kis beteg madárka — ott kuporgott a Jézus Szíve-oltár lábánál. A szeretet mindenre képes, a szeretet erőt adott neki, hogy idejöhessen.

Egy pillantás a gyermekre s a páter tudta, hogy vége van. Még néhány pillanata lehet csak, nincs veszteni való idő. Nem késlekedett, gyorsan megkeresztelte. Azután nevének szólította, de a gyermek már nem hallotta a hívást. Föléje hajolt és mondotta: „Jézus hív — Rózsabimbó!” A gyermek utolsót lehelte. Gyenge remegés ment át rajta és azután minden csendes lett. Rózsabimbó elköltözött, hogy egy örökkévalóságon át virágozzon az Úr Jézus szentséges Szívén.

A páter szobájában, feszülete lábánál egy fehér, hervadt rózsabimbót őrzött; szirmai már megsárgultak. Amikor rátekintett, hálátelt „Deo gratias — hála Istennek” fohász tört fel szívéből.

126. ERZSIKE.

Svájcban igazi katolikus szellemű gyógyintézetet látogattam meg. Egy 13 éves, Erzsike nevű beteg leánykát — kinek csonttuberkulózisa volt — idehoztak szülei, itt remélték gyógyulását. A gyermek az ágyát nem hagyhatta el s csak a hátán tudott feküdni. Három év óta volt beteg. Igen okos, jó természetű kislány volt, szüleinek csak örömet okozott.

Erzsike hamarosan a gyógyintézet kedvence lett. Védőszentje, Árpádházi Szent Erzsébet példájára két erényt gyakorolt. Csodálatos türelmet a szenvedések elviselésében és a felebaráti szeretetet. Bármily nagyok voltak szenvedései, panaszszó nem hagyta el ajkát. Mindig vidám és jókedvű volt, mintha semmi baja sem lenne. Mások iránt részvétteljes volt, mindenkiről jót beszélt, jót gondolt, s minden kis szolgálatért nagyon hálás volt. Mindenki ismerte, szerette, még azok is, akik sohasem látták, csak hallottak róla. Állandóan érdeklődtek hogyléte iránt. Sok felnőtt tanult betegágyánál türelmet és szeretetet.

Mivel azt remélték, hogy jobban lesz, első szentáldozását arra az időre halogatták, amikor meggyógyul. Mivel ez a remény megghiúsult, a szülők és orvosok megkértek, hogy húsvét vasárnapjára készítsem elő az első szentáldozásra. Erzsike nagy vággyal készült az Úr Jézus fogadására. Attól félték, hogy a nagy örömtől beszélni sem tud majd. Az egész ház résztvett a szent ünnepen. Mindenki virággal vagy más kedves aprósággal kedveskedett neki.

Az utolsó, amitől az orvosok még valamit reméltek, az egyik láb amputálása volt. Még ezt a fájdalmat is panasz- és zokszó nélkül tűrte a gyermek. De az operáció

nem hozta meg a kívánt javulást, sőt állapota mindig rosszabbodott. Június elején szüleit betegágyához hívták, pünkösdvasárnap a szentségekkel is ellátták. A gyermek hallani sem akart a halálról, mert mint mondotta, még nagyon kevés jót tett. Ártatlan volt, de azért félt a tisztítótűztől.

A betegség sokáig húzódott, így elég időm volt Erzsikét a jó halálra előkészíteni. Sokat beszéltem az isteni Szívről meg arról, hogy mennyire szerette az Úr Jézus a gyermekeket, a hálátlan emberektől pedig mily sokat kell szenvednie. Ekkor ismét tapasztalhattam, mily könnyen megértik a gyermekek a Jézus Szíve-tiszteletet és mily otthonosan érzik magukat a szentséges Szív közelében. Erzsike gyakran egyesült az Úr Jézussal a szentáldozásban; utoljára július 8-án; amikor egyházmegyénkben az őrangyalt ünnepeltük. Könnyekig meghatott mindnyájunkat, mikor szentáldozás előtt bocsánatot kért a jó Istentől, főképen azért, mert szórakozottan imádkozott.

Mikor másnap reggel édesanyja a betegszobába lépett, a gyermek sugárzó arccal fogadta: „Hála Istennek, mama, hála Istennek, hogy még láthatlak. Ma meghalok, oh mennyire örülök!” — Arra kérte anyját, legyen erős, ne bánkódjék sokat. Szívére kötötte, hogy két fiútestvérét vallásosan nevelje. Mindkettőnek kis emléket hagyott. Megköszönte szülei jóságát, bocsánatot kért tőlük, minden hozzátartozójának üdvözlétet, istenhozzádot küldött.

Dél felé így szólt a haldokló gyermek: „Most ne beszéljünk többet.” A jó Istennel és a szentséges Szívvel akart beszélgetni. Mély csend volt, egyszerre egy Jézus Szíve-ének szövegét imádkozta:

„Jézus Szíve, szeretetnek mérhetetlen tengere...”

Egészen végigmondta:

„Engedj e Szívben megpihennem,
Fáradt lelkem nyugtot csak itt lel.

Tied vagyok, Jézus, tied vagyok!” — suttogták haldokló ajkai. Mégegyszer az Úr Jézus szentséges Szívének ajánlotta szüleit, testvéreit és mindenkit, akik vele jót tettek. Utolsó szavai ezek voltak: „Jézusom jövők!”

— Boldog mosollyal arcán költözött át az örökkévalóságba. Déli félegy óra volt.

Temetésén igen sokan voltak. Nem szomorúság, de csendes öröm töltötte el a jelenlevők szívét, mikor mint angyalt látták feküdni az illatos virágok között.

Az Isten trónjánál már sok jót tehet és kedvére imádkozhat a kis Erzsike.

Én pedig megköszönöm az Úr Jézus szentséges Szívének, hogy nekem adta meg azt a kegyelmet, hogy e drága gyermeket utolsó útjára — az Égbe — előkészíthettem.

127. A GYERMEK ÓHAJA.

November elején a kék Adria partján levő nagyobb városban egy jezsuita atya népmissziót tartott. Az eredmény igen szép volt. A Jézus Szíve-körmeneten nemcsak a nép, hanem a hivatalok vezetői is résztvettek. A végén az egész várost felajánlották Jézus szentséges Szívének.

Mint minden tengerparti vidéken, úgy itt is sokan voltak, akik hosszú ideig maradtak távol az Oltáriszentségtől, de sokan voltak azok is, akik az isteni Szív irgalmát érezték magukon. Egyik-másik megkeményedett léleknel világosan fel lehetett ismerni a kegyelem munkáját.

Egy idősebb, sok vihart látott hajóskapitány nem vett részt a misszión. Nem volt rossz ember. A rideg külső dacára igen érzékeny szív dobogott keblében, de ő is úgy volt, mint sok más férfi, nem volt kedve gyónni. A tengeren soha nem félt, bármennyire tombolt is a vihar. A parancsnoki hídről félelem nélkül nézett szembe a halállal, mikor a hullámok ide-odadobálták hajóját vagy a sziklákon szétmorzszolták. De a gyónás hallatára borzalom és félelem fogta el, szinte önmaga előtt szégyelte gyávaságát. Buzgó családja, főképen 15 éves leánya hiába kérlelték: „Mily szép volna, ha a misszió végére az egész család megáldozna” — ő erről hallani sem akart. Ilyen indítványoknál hozzáférhetetlen volt,

sőt sokszor mondotta: „Menjete a páterhez ahányszor csak akartok, de ide ne hívjátok meg, mert a lépcsőről hajítom le, ha ide mer jönni.”

A leány azt gondolta, hogy a fenyegetés mégsem lesz olyan komoly, mint ahogy azt apja kimondja, azért elment a missziós páterhez és kérte, látogassa meg apját és vegye rá a gyónásra.

Mivel a pap nagyon el volt foglalva, kérte a leánykát, imádkozzon sokat apjáért az Úr Jézus szentséges Szívéhez és megígérte, ha a szomszéd községben befejezi a missziót, okvetlen meglátogatja édesapját.

Szavát tartotta. Amint a városba visszatért és munkája megengedte, felkereste a kapitány házát. Az úton azon gondolkozott, miképen érhetné el legjobban célját, és a jó Pásztor Szívéhez fordult, szerezze meg neki azt az örömet, hogy ezt a juhocskáját megtérítse. Ezekkel a gondolatokkal lépett a házba, felment a lépcsőn, becsengetett. — Feszülten figyelte, mi történik, mert már előre elmondták neki, mily fogadtatást készített elő a ház ura. Lépéseket hallott. Az ajtó kinyílt és előtte állt — a kapitány. Mászor ilyenkor már nem volt otthon, de ma valami iratot keresett, ez késleltette.

— Hogyan, ön még itt? — mondotta meghökkenve a kapitány, mikor a páter bemutatkozott.

— Átutazóban vagyok, — felelte udvariasan a páter — és mivel ismerem neje önagyságát, tiszteletemet óhajtottam tenni.

A kapitány örült, hogy a látogatás nem neki szólt és bevezette a páttert a szalonba. Ott azonnal összegyűlt az egész család. Az ottani szokások szerint likörrel és édességgel kínálták, beszélgettek sok mindenről, csak a gyónásról nem.

Máriának, a leánykának ez sehogyan sem tetszett. Hát akkor miért jött a páter? Miért imádkozott ő oly sokat? Szerette volna a beszéd fonalát helyes irányba terelni és mivel nem lehetett észrevenni, hogy a páter a gyónásra is rátérne, bátorságot vett és megkérdezte:

— Hová utazik ezután főtisztelendő Páter?

— X. városba.

— Ott is fog gyóntatni?

— Hogynel! — felelte, de azonnal közömbös dologra terelte a beszédet.

Rövid idő múlva újra bátorságot vett magának. — Mennyi lélek gyónt a mi missziókon? — kérdezte a leánya.

— Ennyi és ennyi — felelte röviden a páter, a nélkül, hogy tovább folytatná.

Mikor harmadszor is hiába kezdett e dologról beszélni, a kis misszionárius elveszítette türelmét és neheztelő hangon mondotta:

— De főtisztelendő úr, ön mindenfelé jár, hogy a lelkeket a jó Istennel kibékítse. Hát akkor hallgassa meg az én édesapám gyónását is, aki a tengeren ezer veszély között jár és már nagyon régen nem gyónt.

Ilyen erőszakos beszéd nem illik a gyermekhez, de oly sok szeretet és jóság csendült ki a hangból, és oly nagy aggodás az édesapáért, hogy a kapitány a helyett, hogy felizgatta volna magát, egészen meghatódott. A misszionárius azonnal segítségére jött és így tréfálkozott:

— Nem, az nem lehet. Aki olyan becsületes, megnyerő, sőt vonzó külsejű, mint az ön édesatyja, az csak becsületes lehet. Ugyebár, uram?

— Természetesen — bizonyította a kapitány ünnepélyes komolysággal. — Én minden kötelességemet becsületesen teljesítem. De gyónni nem szoktam és nem is fogok.

Az utolsó szavakat élesen mondotta, mellyel megváltozhatatlan akaratát nyilvánította.

— Nahát, az nem is olyan sürgős — mondotta nyugodtan a páter. — Húsvét után újra erre jövök, addig nyugodtan elkészülhet és rendbehozhatja a dolgokat.

— Nem, nem húsvétkor, — szólt közbe Mária — most mindjárt! Mi oly sokat imádkoztunk Jézus szentséges Szívéhez, meg kell, hogy hallgasson.

Meg kell, hogy hallgasson. E szavak az apa lelke mélyéig hatottak. Hallgatott.

E pillanatot felhasználta az anya és leánya, hamar visszavonultak, hogy az apát a páterrel egyedül hagyják. A két férfi ismét zavartan állott egymással szemben.

Minden bevezetés nélkül a páter áldást adott a kapitányra, a szentgyónás előtti áldást. Csodálkozva nézett az öreg úr a páterre és kérdezte:

— Tényleg most akarja gyónásomat meghallgatni?

— Természetesen — mondotta a páter. — Nem szabad az isteni Szív kegyelmének tovább ellenállni. Térdeljen le, megkönnyítem önnek az egészet.

A kapitány engedelmeskedett, letérdelt és nagy összeszedettséggel meggyónt.

Amint befejezték, örömtől sugárzó arccal jött be a család. Mária a zongorához ült, ujjongó szívvel hálaldalt játszott. Ez győzelmi dala volt. Az ég angyalai bizonyára vele énekeltek.

Másnap, a nyolcórás szentmisén — amikor a templom telve volt — a városka lakóinak csodálkozására a kapitány szentáldozáshoz járult; hosszú évek óta először vette magához az Úr Jézust a legméltóságosabb Oltári-szentségben.

Néhányan nem akartak hinni szemüknek és nem tudták visszatartani magukat, hogy a mise végén meg ne kérdezzék: „Valóban meggyónt az idős tengerjáró?”

— Természetesen, — felelte — tegnap gyóntam és boldog voltam, ma azonban még boldogabb vagyok!

128. FRICI.

Egy kis hegyi falucskában a gyermekek között virágzott a Jézus Szíve-tisztelet. A lekipásztor megengedte az iskolásoknak, hogy minden hónap első péntekén szentáldozáshoz járulhatnak. A gyermekek buzgón éltek az engedéllyel, hogy megmutassák szeretetüket az isteni Udvozítónak.

Az áldozó gyermekek közül kitűnt egy 11—12 éves fiúcska. Buzgón, összeszedetten, látható lelki örömmel és tisztelettel járult az Úr asztalához. Frici volt. Szorgalmával, jó magaviseletével felülmúlta társait. Az iskola díszé, tanítóinak és társainak kedvence volt.

Csak néhány évvel ezelőtt járult az első szentáldozáshoz. Emléklül gyönyörű Jézus Szíve-képet kapott, amelyet szegényes padlásszobájukban az ágya fölé akasztott. Egyetlen kincse ez a kép volt. Eddig is tisztelte, szerette a szentséges Szívet, de most még jobban összeforrott Vele a lelke. Szülei is buzgón tisztelték, több misét mondattak az Úr Jézus szentséges Szíve tiszteletére. „Jézus Szíve Hirnöke” című lap régi kedves barátjuk volt. Az áldozási emlék pedig állandóan emlékeztette az okos gyermeket az isteni Szív szeretetére, és érenyeinek követésére buzdította.

Mindenki láthatta a csendes modorú Fricinél, hogy nem hiába jár Jézus Szíve iskolájába. A hittant mindig kitűnően tudta, a bibliai történeteket nagyon szerette, a szentmise szertartásait különösen jól ismerte. Korán kelt, szentmisére, litániára ment, imakönyvét sohasem hagyta otthon. Nem elégedett meg a kötelező szentáldozásokkal, édesatyja oldalán is gyakran látták a szentáldozáshoz járulni.

A plébános nagy reményeket fűzött a kedves lelkű gyermekhez. Úgy gondolta, hogy Fricit a jó Isten a papi pályára hívja. De az Úr Jézus, aki egy Szent Alajost, Szent Szaniszlót, Berchmans Szent Jánost magához hívott, mielőtt elérhették volna a papi méltóságot, elkészülve látta a kis Jézus Szíve-tisztelőt is a paradicsomra. Látószólag jelentéktelen rosszullét után állapota hirtelen annyira rosszabbodott, hogy papot kellett hívni. Gondolhatjuk a szülők fájdalmát. A gyermek nyugodt volt. A szép Jézus Szíve-képet betegágyára tétette. Ha ránézett, vigasztalást és erőt merített belőle.

Szemtanúk beszélnek el, mily szépen, nyugodtan halt meg Frici.

Még nem tartották betegségét oly veszélyesnek, azért a plébános csak a szent olajokat hozta el. Lakásuk közelében volt a Havas Boldogasszony-kápolna, a plébánia pedig egy óra járásnyira. A plébános érkezésekor a gyermek magához tért, nagy buzgósággal meggyónt, felvette az utolsó kenetet és pápai áldásban részesült. A fiúcska torka és ízületei nagyon fájtak, erősen szen-

vedett, de egyetlen szóval sem panaszkodott. Gyakran feltekintett az isteni Szív képeire. Mivel a betegség nem látszott halálosnak, a plébános nyugodtan haza akart menni azzal, hogy másnap reggel elhozza az Úr Jézust. De egy újabb roham miatt ott maradt a gyermek mellett. Meggyújtották a halotti gyertyát. A kis szenvedő még felelt az imákra, melyeket hangosan mondtak mellette. Körülbelül negyedóraig tartott a haláltusa. Az édesanya a gyermek szemei elé tartotta a Jézus Szíve-képet, míg az élet utolsó lobbanása ki nem aludt.

Megható volt, mikor a szülők és a legidősebb testvér figyelmeztették a hangosan síró kisebbeket, hogy inkább imádkozzanak. Határozottan állították, hogy a jó élet után boldog halál után feltámadás vár a hűséges lélekre.

A temetésen iskolatársai hangosan imádkoztak, január első péntekén pedig érette ajánlották fel szent-áldozásukat.

Ilyen egy Jézus Szíve-tisztelő gyermek élete és halála: megható és vigasztaló.

Micsoda bőséges mennyei aratás érik ott, ahol a nevelők a rájuk bízott gyermekeket az Úr Jézus szentséges Szívéhez vezetik.

129. JÉZUS SZÍVE-SZELLEM A GYERMEKLELKEKBEN.

1.

Egy 12 éves intézeti kisleány minden este elkísérte az ápolónővért a betegszobába és segített kiszolgálni szenvedő kis társait. 5 éves kis betegtársának csúnya seb volt a fülén, amelyet valami porral kellett behinteni. A leányka vonakodott ettől, azt mondotta, képtelen rá.

— Gyermezem, — szólt a nővér — gondolj arra, hogy az Úr Jézus sebeire hinted a port.

A gyermek egy pillanatig gondolkozott, megértette és így felelt:

— Kedves nővér, engedje meg, hogy én kezeljem minden este ezt a sebet, amíg meg nem gyógyul. — És nagy örömmel végezte ezt a szeretetszolgálatot. — Hogyha nehéz, — mondotta — a szenvedő Úr Jézusra gondolok.

*

Egy este az egyik gyermeknek nagyon fájt a feje. Több társa nagylelkűen felajánlotta párnáját.

— Miért akarjátok odaadni? — kérdezte a kedves nővér.

— Kedves nővér, úgy gondoljuk, hogy a kis Jézusnak adjuk kölcsön párnánkat. Mi nagyon jól tudunk párna nélkül is aludni.

*

Elsőáldozásra készülő gyermekeket egyik társa boszszantani szokta. A többiek biztatták: „Ne tórd ell” De ő így szólt: „A főtisztelendő úr azt mondta, hogy minden nap végezzünk legalább egy önmegtagadást. A jó Isten iránti szeretetből nem felelek neki és türelmesen elviselem.”

*

Együtt játszottak a gyermekek. Egy kicsi társukat, akit nem nagyon szíveltek, mindig kihagytak a játékból. A főnöknő észrevette és figyelmeztette őket: „Legyetek jók Ágneshez, hiszen neki is halhatatlan lelke van és az Úr Jézus őt is szereti.” A kis Erzsébet nagyon szívére vette e szavakat. Másnap kézimunka órán a gyermekek egymásnak végeztek szeretetből apróbb javításokat; Erzsébet a kis Ágnes harisnyáit javígtatta és igyekezett szeretetét mindenképen kimutatni.

Volt az intézetben egy másik nehezen kezelhető gyermek is. Erzsébet őt is szeretetébe fogadta. Ez feltűnt az egyik nővérnek és mivel attól félt, hogy a rossz kis-leány káros hatással lesz Erzsébetre, megkérdezte:

— Miért vagy mindig vele?

— Kedves nővér, azért barátkozom vele, hogy megjavítsam.

Anna tényleg megváltozott s most Erzsébet szüleinél szolgál.

Erzsébet már az ég lakója.

2.

Szép téli reggelen 4—5 éves unokaöcsémmel, Jó-zseffel az utcán sétáltam. Egy helyen az út igen síkos volt, vigyázva kellett rajta átmenni. „Néni, — mondotta a kisfiú — ugye nem szabad panaszkodni, ha az út síkos, mert hiszen ezt is a jó Isten csinálta.” Helybenhagytam a fiúcska véleményét és még néhány hasonló esetet meséltem el neki.

*

Erdőben sétáltunk. Utunk egy fészület előtt vitt el. Mikor kisöcsém az Udvözítő tövissel koronázott, szenvedő arcát látta, megjegyezte: „Ha most az erdőben el-esnék és megsebezném magamat, az Úr Jézus iránti szeretetből nem sírnék.” A gyermek vallásos buzgóságát a jó Istenen kívül szüleitől és jóindulatú nevelőjétől nyerte, akik sokat meséltek neki a szentek életéből és megértették vele az erények értékét.

130. KI SZERETI JOBBAN JÉZUS SZIVÉT?

Mindenszentek ünnepe volt, a kicsinyek elsőáldozásának napja. Két fiúcska napközben felkeresett és szentképet kért. Zavarban voltam, mert egyetlen gyönyörű Jézus Szíve-képem volt. Megmutattam. Mindkettő elragadtatással kiáltotta:

— Oh Péter, milyen szép!

— Igen, de kinek adjam? Nekem csak ez az egy van.

Hosszú szünet következett. A képet majdnem elnyelték a sóvárgó szemek. A kis János törte meg végül a csendet:

— Péter, adja Rudinak!

— De miért? Te nem szeretnéd?

— Oh nagyon, — felelte János — de azt hiszem, Rudi még jobban szeretné, adja neki!

Vajjon melyik szeretne jobban az Úr Jézus szentséges Szívét?

131. EGY JÉZUS SZÍVE-GYERMEK ÉS POGÁNY APJA.

Gizi kissé idősebb volt, mint a többi gyermek, mikor iskolába kezdett járni. Még nem volt megkeresztelve. Nyugodt, szerény leányka volt. Mikor megkeresztelték, örült, hogy Isten gyermeke lehet, egészen feléledt, de minden pajkosság nélkül.

Az iskola messze volt. Sáros évszakban sok áldozatába került az iskolabajárás. Sokszor egész éjjel esett, reggel sötét felhők takarták el a napot. Órájuk nem volt, de azért az iskolában pontosan megjelent. A keskeny gyalogösvény vagy sáros volt, vagy vízben állt. A vizes, embernagyságú fű, a trópusi növények erős, nedves hideget árasztottak. A gyermek vékony ruhácskája egészen átnedvesedett. A jó Isten megáldotta áldozatkészségét; magaviseletével, szorgalmával megelőzte az összes jobb körülmények között élő gyermekeket.

Mikor Gizi nagyobb lett, szülei elhatározták, hogy megtanítják a pogány erkölcstelen szokásokra. Hogy tisztaságát megőrizze, zavartan jött a missziós házba és felvételét kérte. Felvették az árvaházba, ahol több ugyanilyen okból idemenekült leányka volt. Gizi nagyon jól érezte magát. A nővérek szerették, dicsérték szolgálatkészségét és őszinteségét. A Jézus Szíve Szövetségnek mindjárt megalakulásakor tagja lett. Így lett Jézus Szíve-gyermek. A Jézus Szíve-érmét vagy egy szalagon vagy a gyöngysorán állandóan hordta. Szívesen követte a gyakori szentáldozásra való felhívást, havonként többször áldozott. Ha voltak, akik hétköznapi is járultak a szentáldozáshoz, Gizi mindig köztük volt. A jó Isten áldása nem is maradt el.

Gizi pogány szüleinek legkisebb gyermeke volt, édesapja kedvence. Amikor a misszionárius falujukban

megjelent, azonnal hozzá futottak s megkérdezték: Mit csinál Gizi? Egészséges? stb. Minden alkalommal csomagot küldtek leányuknak. Ha pedig véletlenül semmijük sem volt, arra kérték az atyát, mondja meg leányuknak, ne haragudjon, hogy nem tudtak semmit sem küldeni.

Gizi édesapja barátságos és jószívű öregember volt, de arról hallani sem akart, hogy katolikussá legyen. A hittanóráktól félt, inkább pogány marad.

Egy hűvös napon megfázott, tüdőgyulladást kapott. Megpróbáltam rábeszélni, hogy legyen katolikus, így biztosabban az égbe jut. Elutasított. Öreg pogány, így is akar meghalni. Ha fiatal volna, hamarabb megkeresztelkedne, de így... Mivel pillanatnyilag halálvesztély nem volt, magára hagytam azzal, hogy másnap újra meglátogatom.

Hazaérkezve Gizit magamhoz hívtam. Váztoltam előtte apja állapotát és a szomorú hírt, hogy nem akar megkeresztelkedni. Figyelmeztettem, imádkozzon édesapjáért. Mint Jézus Szíve-gyermeke, tudja, kihez kell folyamodni. „Ha apád keresztség nélkül hal meg, fenyegettem meg szelíden, azt jelenti, hogy nem imádkoztál jól érte.”

Ez hatott. Lehajtott fejjel, elgondolkozva ment ki szobámból.

Este mindig összegyűltünk a kápolnában, közösen végeztük az esti imát. Láttam, hogy körülbelül 12 leányka csendesesen halad el térdeplőm előtt, az egyik félénken jött hozzám:

— Főtisztelendő Páter, gyónni szeretnénk!

Szentgyónás után megkérdeztem az egyik leányt:

— Mi az oka, hogy ilyen szokatlan időben jöttek?

— Gizi megkért, — felelte a leányka — hogy imádkozzunk apja megtéréséért és ajánljuk fel szentáldozásunkat.

Szemeimet könnyek lepték el. Bizonyos, hogy az ártatlan gyermeki szívek imája kedves lesz az Úr Jézus szentséges Szíve előtt és meghallgatja őket.

Mikor másnap a beteget meglátogattam, azonnal a keresztséget kérte:

— Ha meghalok, jó helyre akarok jutni és nem a tűzbe. Kereszteljen meg! — mondotta.

Lelkem tele volt hálával. Beszélni kezdtem a betegnek a jó Istenről. Az öreg nagy figyelemmel hallgatta minden szómat. Fájdalmairól is megfeledkezett, pedig ez a kanakoknál rendkívüli volt. Esős időszakban a betegek rosszkedvűek voltak, sokat foglalkoztak fájdalmaikkal, környezetük türelmét nagyon próbára tették. Betegem megható kivétel volt. Bármit mondtam, elfogadta és gyakran felsóhajtott: „Nagyon szeretem az Istent.” Beszédem közben hirtelen felemelkedett, szavamba vágott: „És ha most megkeresztelsz, biztos, hogy az égbe jutok?” Megnyugtattam. Mikor imádkoztunk és a bánatot felindítottuk, sokszor ismételte egymásután: „Nagyon fáj, hogy vétkeztem.” Annyi komolyság volt szavaiban, hogy teljesen meg voltam győződve arról, hogy szívből mondta.

Mikor úgy gondoltam, hogy már eleget beszéltem, megkérdeztem az öreget:

— Most kereszteljelek meg vagy csak holnap reggel?

— Most, azonnal! — volt a felelet.

A szertartás után boldogan kérdezte:

— Ugye most már biztosan az égbe jutok?

Nagyon hálás volt, de végtelenül sajnálta, hogy nincs semmije, amit nekem adhatna. Felesége egy friss kókuszdiót és két érett banánt hozott. El kellett fogyasztanom s csak azután engedtek el.

Az öreg nagyon boldog volt. Másnap egy nővér meglátogatta. Boldogan ujságolta neki, hogy tegnap óta katolikus, most már biztos az égbe jut. Még arra kért, hívjuk leányát betegágyához, hogy láthassa és vele együtt imádkozhasson. Halála előtt még megbérmáltam és feladtam az utolsó kenetet. Hisszük, hogy a jó öreg, dacára pogány életének, az Úr Jézus nagy kegyelme által az utolsó percben megtérve kapott helyet az örökkévalóságban.

A Jézus Szíve-gyermekek buzgó imája megtérítette az öreg pogány apát.

132. MIRE KÉPES A GYERMEK IMÁJA?

Intézetünk egyik növendéke buzgó tagja volt az imaapostolságnak. Egyik Jézus Szíve-pénteken mondotta: „Bárcsak az én édesanyám is áldoznal” Az anya már hosszú idő óta nem járult a szentségekhez és határozottan visszautasított minden kérést, ami erre irányult. A gyermek a kegyelem szavára hallgatva, felajánlotta szentáldozását édesanyja megtéréséért. A következő vasárnapon, mivel jól viselte magát, meglátogathatta édesanyját. Hazaérve nagy öröm érte. Édesanyja sugárzó arccal jött eléje, melegen átölelte és így szólt: „Nagyon boldog vagyok, én is voltam áldozni!” A fiúnak ez a vallomás édesebb volt, mint a sok jó, amivel édesanyja egész délután elhalmozta.

133. FRIDA.

Egyik legkedvesebb tanítványom volt. Egész különös módon tisztelte az Úr Jézus szentséges Szívét a legméltóságosabb Oltáriszentségben. Fridát mindenki nagyon szerette. Nem volt szép, de szemeiből a mennyország sugárzott, olyan jó és ártatlan volt.

A gyermek nem volt hallgató, szomorú, hanem szemfüles, élénk, minden huncutságra kész.

Volt rossz tulajdonsága is s ez nekem sok gondot okozott: öntelt, önfejű volt. Ha le kellett mondania véleményéről, vagy valami hibát jóvá kellett tennie, feladta a küzdelmet.

Eljött a szilaj kisleány elsőáldozásának ideje is. Az előkészület kezdetén a tisztelendő úr felszólította a gyermekeket, hogy sokat gondolkozzanak, melyik a főhibájuk, mert ez a legfontosabb, ha meg akarnak javulni. Másnap reggel nagyhangon jelentette Frida, hogy neki hat fő-

hibája van, pedig a tisztelendő úr azt mondotta, hogy csak egy van mindenkinek. Ketten elfogtuk és könnyűszerrel megtaláltuk igazi főhibáját. Azt ajánlottam Fridának, nagyon tisztelje az Úr Jézus szentséges Szívét, hogy elnyerhesse az önlegyőzés kegyelmét. Frida engedni kezdett. Beszédében óvatosabb lett, dacossága eltűnt. Napról-napra javult. Amit előbb sem szép szóval, sem szigorral nem lehetett elérni, azt elérte az Úr Jézus iránti szeretete. Minden hibát, amelyet akár otthon, akár az iskolában elkövetett, jóvá tett, bár az alázatosságot nem szerette gyakorolni.

Az Urat nem lehet nagylelkűségben felülmúlni. A sok kis áldozat jutalmául igen nagy vágyat érzett az Oltáriszentség után. Ha Frida az Oltáriszentség előtt imádkozott, eszünkbe jutottak Krisztus szavai: „Boldogok a tisztaszívűek.” A gyermek tekintete mereven irányult a tabernákulumra, ahol az elrejtett Isten lakott. Lelkében csak egyetlen szeretet élt, az Isten Szíve iránti nagy szeretet. A mellett azonban a régi maradt, a legcintalanabb és társai kedvence.

Fehérvásárnap előtti szombat volt. Frida folyton nagy boldogságáról beszélt. Folyton dalolt s napközben gyakran hangosan köszönte a jó Istennek, hogy ezt a napot megérhette. Az elsőáldozás boldogsága öccsét is magával ragadta.

A nagy nap reggelén eljöttek hozzám. Frida szemei mint felhőtlen tavaszi ég ragyogtak. A fiú szemei könnyben úsztak. Édesanyjuk az éjtszaka hirtelen tüdőgyuladást kapott. „Nem lesz semmi baj — mondotta Frida. — Hogyan tagadna meg ma az Úr Jézus tőlünk valami kérést?” — A kis jósnőnek igaza volt, csakhamar feltűnő javulás állott be a beteg állapotában. „Én tudtam egészen biztosan, — mondotta később Frida — az Úr Jézus egész világosan igent mondott.”

A legközelebbi Jézus Szíve-pénteken Frida is az áldozók között volt. Nem jött egyedül, társait is fellelkesítette az elsőpénteki szentáldozásra. Végül az egész osztály áldozott minden első-pénteken.

Frida sokszor drágán fizette meg azt a nagy kegyelmet, hogy áldozhatott. A feje sokat fájt, nem tudott éhyomorral maradni. Sokszor ájultan esett össze. Míg meg nem áldozott, semmiáron nem vett magához semmit, mert akkor nem jött volna hozzá az isteni Gyermekebarát.

Elvégezte a nagykilencedet és újat akart kezdeni. „Ezt az öcsémért ajánlom fel, — mondotta — hogy jó maradjon.” De az Isten magának akarta a tiszta gyermekszívet. Rövid, kétnapos betegség után meghalt a nélkül, hogy még egyszer áldozhatott volna. Elsőáldozása óta egyetlen ünnepen, vasárnapon vagy első-pénteken sem mulasztotta el a szentáldozást. Az előző vasárnapi szentáldozása volt útravalója az örökkévalóságba.

Csütörtökön, az Oltáriszentség napján adta át Istent éhező lelkét Teremtőjének. A következő napon, február első péntekén társai már a halottas ágyon látták viszont. Kezében feszület, szíven fehér rózsabimbó, az első szentáldozásakor használt dísz.

Ha az égből beszélhetne, Frida ékesszólóan beszélne a gyermekeknek a Jézus Szíve-tisztelet áldásairól. Bár csak minden gyermek oly erősen vágya egyesülni az Úr Jézus szentséges Szívével, mint Frida.

134. HOGYAN APOSTOLKODOTT A NAGYKILENCED BEVEZETÉSÉN A KIS LENKE?

Misszió volt a városban. A gyermekeknek tartott szentbeszédben Jézus Szíve nagy ígéreteiről beszélt a misszionárius. A 11 éves Lenke nagy hévvel szaladt tanítónőjéhez:

— Tanító néni, én is el szeretném nyerni a jó halál kegyelmét. De ha egyedül megyek a plébános úrhoz, elutasít, ha többen megyünk, akkor biztosan beleegyeznek.

Ezen a vidéken ismeretlen volt a gyakori szentáldozás.

— Tanító néni, mit csináljak, hogy a többiek is jöjjenek?

A tanító néni azonnal készen volt a tanáccsal.

— Majd adok egy ív papírost — mondotta. — A fiúk és leányok, akik el akarják végezni az elsőpénteki szentáldozást, írják fel nevüket. Ezzel az ívvel elmész a plébános úrhoz, megmondod, hogy az itt felsorolt gyermekek mind szeretnének szentáldozáshoz járulni; szíveskedjék a plébános úr első-péntek előtti csütörtökön gyóntatni és másnap benneteket megáldoztatni.

Az ív hamar készen volt. Lenke fontoskodó arccal, huncutul megjegyezte:

— Nem irigylem a plébános urat, ha tényleg sokan leszünk.

Már 20—30 gyermek iratkozott fel az ívre, amikor félve elment a plébános úrhoz és remegve adta elő kérését. A plébános — mint jó pásztor — nem tagadta meg a gyermekek kérését, bár ez ott akkor feltűnést keltett. A következő első-pénteken a kis gyermekcsereg buzgón járult az Úr asztalához, hogy az élet Kenyerét, a boldog halál zálogát magukhoz vegyék. „Isten elrejtette titkait a bölcsek előtt és kinyilatkoztatta az egyszerűeknek és kicsinyeknek.” „A gyermekek ajkai által készített az Úr magának dicséretet.”

Bizonyos, hogy a gyermekek példájára a felnőttek is hamarosan megkezdik az engesztelő szentáldozást.

135. PEPIKE.

Néhány évvel ezelőtt, Jézus Szíve hónapjában történt. Mindennap eljött hozzánk egy ötéves kisfiú, Pepikének hívtuk. József volt a neve. Apja nemrégien vett tőlünk kisebb birtokot, azon dolgozgatott. Fiát is magával hozta, hogy a madarakban és virágokban gyönyörködhesen és az üdítő, egészséges levegőn arca megpirosodjék.

Nagyon szerettük a vidám, pirospozsgás kisfiút. Nem is lehetett őt nem szeretni. Mindíg vidám, jókedvű volt, versenyt futott a lepkékkel, ujjongott az erdő madaraival, örült a mezők virágainak, mint általában a gyermekek... és mégis valami különös volt benne.

Valami sajátságos báj volt üdítő arcocskáján, pedig nem volt szépeknek mondható. Nagy, sugárzó, ártatlan gyermekszemeiben valami komolyság volt, valami korát meghaladó érettség, ami engem — aki akkor még szintén gyermek voltam — tisztelettel töltött el. Eleinte nem értettem, de amikor egy — bár jelentéktelen — de mégis megható esemény bepillantást engedett Pepike mélyen vallásos lelkébe, tisztán láttam gyermeklelkének csodálatos nagyságát.

Első találkozásunk után néhány héttel egy forró augusztusi napon ketten Pepikével magas hegyre kapaszkodtunk, hogy egy apjától kapott megbízást teljesítsünk. A séta nem volt kellemes. A nap irgalmatlanul tűzött. Egyetlen fa nem adott árnyékot, sem egyetlen forrás üdítő vizet, izzott a föld lábaink alatt, az éles kövek a cipőtalpon keresztül megvérezték lábaimat. Mily fájdalmas lehetett Pepikének, ő mezítláb volt, de bátran, panaszszó nélkül haladt előre. Lihegve lélekzett, arca égett a nagy erőlködéstől. Homlokáról gyöngyözött az izzadság. Ajkain a csendes megelégedés mosolya játszott. Az én amúgyis gyenge türelmem ekkor már a végére járt. Az út mindig meredekebb, kövesebb lett.

Ekkor az én drága kicsi kísérom megbotlott az esőmosta mederben és nagy erővel a földre zuhant. Arca megdagadt, kezei, lábai véreztek, arany haja, nadragja, köténye csupa maszat. Így feküdt lábaimnál. Őszinte sajnálattal jött ki ajkamon: Szegény Pepike! — és vártam a pillanatot, hogy a gyermek sírva fakad. Ekkor a rózsás ajkakról vidáman, kérdőn, csodálkozva és tagadva hangzott: Szegény? én nem vagyok szegény! És a kedves, hűséges kék szemecskék szemrehányóan néztek rám. Meggondoltan, a meggyőződés hangján, angyali tiszta vallásos lelke mélyéből tört elő: „Te, az Úr Jézusnak sokkal rosszabb volt, mint nekem, és ő háromszor esett el a kereszttel alatt és újra felkelt! Én is felkelek!” És erejének végső megfeszítésével feltápáskodott, felém nyujtotta forró kis kezét és szó nélkül, amennyire vérző lábaival bírta, bátran ment tovább. Ezer vidám dologról csacsogott soha ki nem fáradó gyermekajka.

Én csak félfüllel hallgattam a kedves beszélgetést. Lelkemben visszacsendültek a gyermek egyszerű szavai, amelyek valódiságukban és bölcseségükben annyira megráztak. És még most is visszacsendül puhán, melegen a lelkemben, ha tövises és éles kövek között járom az élet útját: „Te, az Úr Jézusnak sokkal nehezebb volt.” Ha pedig a lelkem bizalmát kezdi veszíteni, szinte látom, amint téren és időn át, két égkék gyermekszem néz rám bátorítva. Meggyőzőbben, mint a legbölcsebb könyvek, csendülnek vissza gyermekkorom emlékeiből a szavak, amikor a szorongó lélek a Kereszthordozóra gondol, aki a nehéz kereszt súlya alatt háromszor zuhant a földre, és újra felkelt, hogy a fájdalom véres útját a Golgotán folytassa.

Pepike a mult évben, Jézus Szíve hónapjában halt meg. Utolsó percéig ugyanaz a kedves, megelégedett, türelmes gyermek volt. Legnagyobb fájdalmai között sohasem panaszkodott, és nem engedte, hogy anyja sírjon. „Anyám, ne sírj, — mondotta — hiszen én jól vagyok!” Ebben a pillanatban a valamikor rózsás arcocskára a fájdalom keserű vonásai vésődtek. Nyolc nappal halála előtt, amikor már beszélni sem tudott és egyik szeme már elsötétedett, a másikkal még mindig kedvesen nézett látogatóira. Még ekkor is folyton azt ismételte: „Ne sajnáljanak, az Úr Jézusnak sokkal nehezebb volt!”

Sok éven át voltam távol otthonunktól. Amint megjöttem, kimentem a kis Pepi sirjához. Az est közelgett. A temetőre mély csend borult. Az őszi égről az első csillag fénye oly szépen és barátságosan ragyogott, mint egykor a haldokló gyermek szemei. Szívem mélyéből egy kívánság tört elő, egy kérés magamért és tanítványaimért:

Oh, te drága, boldog Pepike, küldd vigasztaló sugarat a magas égből a szenvedés sötét óráin felénk, hadd jusson eszünkbe a te buzgó gyermekajkadról jövő igazság: „Te, az Úr Jézusnak sokkal nehezebb volt!”

O. A. M. D. G.

ÖNMAGUNK FELAJÁNLÁSA.

Én, N. N. följánlom és átadom magam Jézus Krisztus szentséges Szívének, följánlom személyemet, életemet, cselekedeteimet, nehézségeimet és szenvedéseimet, hogy így a jövőben mindenem, ami vagyok s amim van, egyedül az Ő tiszteletére, szeretetére és dicsőítésére legyen szánva. Visszavonhatatlan elhatározásom, hogy egészen az Ővé leszek, mindent Iránta való szeretetből teszek s teljes szívemből lemondok mindarról, ami ezen isteni-Szívnek visszatetszhetnék.

Megválasztlak ennélfogva, Szentséges Szív, szeretetem egyedüli tárgyának, életem védőjének, üdvösségem zálogának, gyarlóságom s állhatatosságom támaszának, egész életemben elkövetett vétkeim helyrehozójának és biztos menedékemnek halálom óráján.

Kegyelmes és jóságos Szív, légy igazulásom a mennyei Atya előtt és fordítsd el tőlem igazságos

haragjának nyilait. Szerető Szív, Benned helyezem minden bizalmamat, gyarlóságom miatt ugyan mindentől félhetek, de a te jóságodtól reménylek is mindent. Irts ki tehát mindent, ami bennem nincsen kedvedre vagy Veled ellenkezik. Vésd szívembe tiszta szeretetedet oly mélyen, hogy Rólad sohasem feledkezhessem meg, soha Tőled senki el ne szakíthasson. Végtelen jóságodra kérlek, vésd magadba nevemet, mert akarom, hogy minden boldogságom és dicsőségem abban álljon, hogy szolgálatodban éljek és haljak meg. Amen. (Alacoque Szent Margittól.)

(300 n. b.)

TARTALOMJEGYZÉK.

Előszó	3
------------------	---

I. A SZÍV VARÁZSA.

1. Az ének tetsző ájtatosság	7
2. A Király Szíve keblünkben	12
3. Csodálatosak az Isten útjai	13
4. Jézus Szívének énekelt	14
5. Kapucinus és a szocialista	18
6. Jézus Szíve-tisztelő végrendelete	21
7. Jézus Szívét tisztelő édesanya	22
8. Jézus Szíve hálája	26
9. Jézus Szíve jósággal és szeretettel teljes Szív	27
10. Hogyan lettem Jézus Szíve nagy tisztelője?	28

II. JÉZUS SZÍVE IGÉRETEI.

1. Megadom nekik az állapotukhoz szükséges kegyelmeket.

11. Egy meggyötört családapa hálája	31
---	----

2. Családjaiknak megadom a békét.

12. Egy idegen nő levele	33
13. Ahol Krisztus a király, ott a szeretet a királynő	35

3. Minden bánatukban megvigasztalom őket.

14. „Most bocsásd el, Uram, szolgálodat békében”	36
15. Fénysugarak a sötétségben	37
16. A foglyok vigasza	38
17. Az öreg tiroli emlékei	39
18. Az Isten megvigasztalta őket	41
19. A négerleány	43

20. Társ a szenvedésben	44
21. Halál, hol a fullánkod?	45

4/a. Életükben s különösen haláluk óráján biztos menedékük leszek.

22. Megmenekült Jézus Szíve péntekén	45
23. Véletlen?	46
24. A földrengés rémületében	47
25. A mécses csodája	48
26. „Állj, az Úr Jézus szentséges Szíve van itt!”	48
27. Jézus isteni Szíve oltalma alatt	49
28. Aki az Urat életében meglátogatja, azt az Úr meglátogatja halálában	49
29. Az apa titka	50
30. Szárnyaid oltalma alatt	51
31. Autószerencsétlenség	51
32. Pénzzavarban	52
33. Hihetetlen és mégis igaz	53
34. Jézus Szívéről elnevezett gyár	54
35. Menekülés közben	54
36. Feltűnő gyógyulás	56

4/b. Életükben s különösen haláluk óráján biztos menedékük leszek.

37. Jézus Szívén könnyű a halál	57
38. Egy jó apa halála	58
39. Nem halok meg szentségek nélkül	61
40. Jézus szentséges Szíve, tégy velem a Te szent akaratom szerint	62
41. Az Úr hálája	66
42. Az utolsó Jézus Szíve-péntek	68

5. Minden vállalatukat megáldom.

43. Az apostoli mű pártfogója	70
6. A bűnösök szívemben fölhalálják az irgalom forrását és végnélküli tengerét.	
44. Itt valaki erősebbnek kell segíteni	74
45. Jókor megmentve	74
46. Kemény küzdelem után győzelem	76

47. Húsz év után	78
48. Jézus Szíve győzelme	80
49. Megtérítették Jézus Szíve ígéretei	87
50. Hogyan talált meg a jó Pásztor 67 évi keresés után egy eltévedt bárányt	89
51. Az utolsó órában	94
52. Jézus Szíve bűneinkért engesztelő áldozat	98
 <i>7. A lanyha lelkek gyorsan buzgókká lesznek.</i>	
53. Jézus Szívénél	98
54. Egy egyetemi hallgató megtérése	99
 <i>8. A buzgó lelkek hamar nagy tökéletességre jutnak.</i>	
55. „Tanuljatok tőlem!”	100
56. A tökéletesség köteléke a szeretet	105
 <i>9. Megáldom házaikat, hol Szívem képét kifüggesztik.</i>	
57. A világháborúban	107
58. A Jézus Szíve-ájtatosság hűséges tartásának jutalma	108
 <i>10. Megadom a papoknak a kegyelmet, hogy a legkeményebb szíveket is megtérítsék.</i>	
59. A kegyelem ereje	109
60. És nem lesz többé övé az Úr Jézus Szíve	111
 <i>11. Azok neveit, akik ez ájtatosságot terjesztik, szívembe írom és onnan soha ki nem törölöm.</i>	
61. A nyugalom helye	112
62. A Jézus Szíve-ájtatosság ifjú apostola	113
63. A nagyígéret kis apostola	114
64. Hogyan halnak meg Jézus Szíve apostolai?	117
65. Egy ifjú Jézus Szíve-apostol	118
 <i>12. Jézus Szíve nagyígérete. (Mindazok, akik kilenc egymásután következő hónap első péntekén a szentségekhez járulnak, vagyis meggyónnak és megáldoznak, nem halnak meg szentségek nélkül.)</i>	
66. Jézus Szíve-hónap kezdetén	120
67. Indiából	121

68. Az utolsó első-péntek	122
69. A gyermeki ima hatalma	124
70. Hósi halál Jézus Szívén	128
71. Ot perccel később már későn lett volna	130
72. A kis braziliai első-pénke	131
73. Tirolból	132
74. Kanadából	133
75. Boldogabb, mint egy herceg!	134
76. Jézus Szíve-péntek és engesztelő szentáldozás	137

III. A JÉZUS SZÍVE-TISZTELET GYAKORLATAI.

1. Bizalom.

77. Meghallgatva	141
78. Egy operáció „kisérettel”	142
79. Halálból az életre	144
80. Jézus szentséges Szíve, bízom Benned!	147
81. Jézus Szíve irgalma	148
82. Szüntelen imádkozatok	150
83. Még öt évet, Uram	152
84. Az állhatatosság jutalma	153
85. Betegágyon	155

2. Áldozatos szeretet.

86. Jézus Szíve meghódította, Jézus Szívéért élt azután	156
87. A fényes korona	158
88. A megtalált testvér	159
89. Az élő füstölő edény	160
90. Isten kegyelmeinek műhelyéből	161

3. Engesztelés.

91. Számold meg a küzdőket	166
--------------------------------------	-----

4. Teljes önátadás Jézus szentséges Szívének.

92. Egy levél	167
-------------------------	-----

5. Első-péntek.

93. Visszatért az Egyházba	168
94. Az utolsó Jézus Szíve-péntek	170

95. Hédi	172
96. Hűséges az Úr az ő ígéreteiben	176
97. A nagylelkű hivatalnok	178

6. Tiszteletőrség.

98. Harc egy lélekért	179
---------------------------------	-----

7. Jézus Szíve-érem.

99. Egy Jézus Szíve-érem története	180
100. Mire jó a Jézus Szíve-érem?	184

8. A Jézus Szíve-kép.

101. A kegyelemtől űzetve	185
102. Egy főiskolás megtérése	186
103. Mindeneket magamhoz vonzok	190
104. Két átváltozás	190
105. A fekete szentképe	192
106. „Elkéstek, uraim!”	194
107. A könyvjelző :	195
108. A nyerevény	196
109. A kereszt által tért Jézus Szívéhez	197
110. Egy szegény munkásnő buzgósága	198
111. Karácsony este Jézus Szívénél	199
112. Legyőzve :	200
113. Jézus Szíve hónapjában	201

IV. A JÉZUS SZÍVE-TISZTELET ÁLDÁSAI AZ ISKOLÁBAN ÉS A NEVELÉSBEN.

114. A kis kereszthordozó	207
115. Jézus Szíve rendet csinál az iskolában	207
116. Engedjétek hozzám a kisdedeket!	208
117. A Jézus Szíve-tisztelet áldásai az iskolában	210
118. Vezessétek a gyermekeket Jézus szentséges Szívéhez	211
119. A Jézus Szíve-kép nevelő ereje	215

V. A JÉZUS SZIVE-ÁJTATOSSÁG A LELKIPÁSZTORKODÁSBAN.

120. Egykor és most	219
121. Gazdag aratás	220
122. Jézus Szive minden szív királya és középpontja	224
123. A lelkipásztor álma	225

VI. A JÉZUS SZIVE-ÁJTATOSSÁG ÉS AZ IFJÚSÁG.

124. Kié vagy?	229
125. A fehér rózsabimbó	230
126. Erzsike	234
127. A gyermek óhaja	236
128. Frici	239
129. Jézus Szive-szellem a gyermeklelkekben	241
130. Ki szereti jobban Jézus Szívét?	243
131. Egy Jézus Szive-gyermek és pogány apja	244
132. Mire képes a gyermek imája?	247
133. Frida	247
134. Hogyan apostolkodott a nagykilenced bevezetésén a kis Lenke?	249
135. Pepike	250
Felajánló ima	253

